

Ivan Antić

RELIGIOZNOST

UPUTSTVO ZA UPOTREBU

Beograd, 2025.

Izdavač:
Samostalno izdanje
© Copyright: 2025 by Ivan Antić

Registrovano u JAA
Autorskoj agenciji za Srbiju A.D.
kao autorsko delo.

www.ivantic.info

Dizajn korica:
Zoran Ignjatović
<https://ignjatoviczoran.weebly.com>

SADRŽAJ

Uvod - Zašto je potreban ovakav priručnik
Tvorac
Stvaranje
Stvaranje sveta kroz sedam faza
Stvaranje čoveka
Čovekova duša
Neispoljen i ispoljen Bog
Ispoljavanje božanskog kroz pet dimenzija
Kako je zaista stvoren svet - Jedno lično viđenje
Riba nije svesna vode
Izgon iz raja - Božanska svest se ispoljava u svoju suprotnost
Suprotnost od božanskog jeste naša stvarnost
Geostrateška politika Omega tačke u odvajanju čoveka od Boga
Religioznost zasnovana na negativnom odnosu prema svetu
Princip prisile i prinude u religioznosti
Greh i pokajanje
Reinkarnacija je odgovor na pitanje
zašto su neki ljudi religiozni a neki nisu
Sedam stanja religioznosti
Religioznost čoveka broj jedan ili prve čakre
Religioznost čoveka broj dva ili druge čakre
Religioznost čoveka broj tri ili treće čakre
Religioznost čoveka broj četiri ili četvrte čakre
Religioznost čoveka broj pet ili pete čakre
Religioznost čoveka broj šest ili šeste čakre
Religioznost čoveka broj sedam ili sedme čakre
Šta religioznost nije
Religioznost i smrt
Molitva
Molitva i zakon privlačenja
Molitva kao disciplina i podsećanje
Direktna molitva božanskom izvoru spolja
Molitva kao kontemplacija i predanost
Religioznost i čuda
Seksualnost i religioznost - oduvek zajedno
Vaskrsenje je prizemljenje duše
Čovek u hramu ili hram u čoveku
Kako doživeti Boga kao bezuslovnu ljubav
Religioznost i razvoj civilizacije
Demonizam i doktrina probuđenja
Religioznost, folklor i crkve
Religioznost i vreme
Raznolikosti religijskog iskustva
Ispravna religioznost jeste
ispravno razumevanje među ljudima

Novo informatičko doba i religioznost
Kad će biti kraj sveta
Napomene

UVOD

ZAŠTO JE POTREBAN OVAKAV PRIRUČNIK

Najbolje je započeti razumevanjem značenja samih reči.

Šta nam govori reč *religija*?

Etimologija reči *religija* potiče od latinskog *re-* (ponovo) i *lego* (izabrati, odlučiti, pažljivo razmotriti ili ponovo proći). Ponovo povezati.

Pojam religije izvodi se takođe iz glagola "religere" a odnosi se na izdvajanje nečega od običnih stvari, a u prenesenom smislu znači odnošenje s poštovanjem prema nečemu čemu se pridaje uzvišeno značenje.

Suština ove reči je u povezivanju, a to podrazumeva nekoga ko se povezuje sa nečim. Ko se povezuje sa čime? Ako samo kažemo: čoveka sa Bogom, onda postoji opasnost da tu i završimo priču prihvatanjem dogme. Odgovor na pitanje ko se povezuje sa čime zahteva odgovor na pitanje ko je zapravo čovek i ko ili šta je zapravo Bog.

U otkrivanju tog odgovora otkriva se svo bogatstvo univerzuma i života; sav smisao života. Otkrivanje tog odgovora jeste religioznost. Onaj ko smatra da ga je našao, nije više religiozan čovek - postao je fanatik.

Religioznost kao 'ponovno povezivanje' ne odnosi se na nekog apstraktnog Boga, nego se odnosi na činjenicu da je čovekov položaj na ovom svetu zapravo niže stanje od njegovog pravog, izvornog stanja kojeg je imao pre rođenja. Svaka religioznost podrazumeva da je čovekovo stanje na ovom svetu svojevrsan pad u zaborav svesti svoje duše, da se njegova egzistencija ogleda u tome da je postao nesvestan prave prirode svoje suštine. Zbog pada u zaborav čovek je svoju božansku suštinu projektovao spolja, u spoljašnje hramove, a svest o svom božanskom poreklu zamenio religijama. Sve što radi na ovom svetu jeste da se vraća svojoj božanskoj suštini, probija se kroz nesvesnost ka svesnosti.

Zato nema čoveka koji se nije obratio višoj sili. To dokazuje da je svaki čovek makar intuitivno svestan da je na nižem položaju i da postoji "viša sila". U podsvesti svakog čoveka postoji sećanje da nismo samo telo koje se rađa i umire, da smo pre ovog života imali iskustvo postojanja; imamo i duboko intuitivno uverenje da ćemo postojati i nakon tela.

Ljudi su od najstarijih vremena imali religiozan odnos prema postojanju i životu. Od kamena ili drveta napravili bi religijski idol i obožavali ga. Verski objekti i hramovi oduvek su bili najveći i nabolje izgrađeni objekti, daleko bolje od domova u kojima su živeli. To pokazuje da je kod ljudi uvek bila dominantna svest o životu koji je viši od fizičkog tela, koji prethodi rođenju tela i koji se nastavlja posle smrti tela. Stoga religioznost nije samo puka želja ljudi za besmrtnošću, strah od smrti, već odraz sećanja na besmrtnost, na svoju istinsku prirodu koja je u teškim fizičkim uslovima života samo privremeno zaboravljena.

Zajedno sa uverenjem da postoji viša sila koja nadilazi naše telo i um, ***religioznost predstavlja i svest o razlici šta sve čini viša sila a šta možemo i šta treba da učinimo mi sami.*** Na ispitivanju te razlike nastala je sva kultura čovekova i sva nauka, sav razvoj ljudske civilizacije. Kultura čovekova jeste usklađivanje onoga što sami činimo sa smislom postojanja, sa prirodnim zakonima, sa moćima i delanjem šire celine, naše usklađivanje sa stvarnošću. To je ona dilema sa kojom se svi susrećemo u životu više puta: kako da delamo, da li da preduzmemo akciju kako bi rešili problem, ili da sačekamo i vidimo kako će se stvari same razrešiti. Preuzimanje akcije često vodi u nasilje i destrukciju (greh) ako nije usklađeno sa objektivnom stvarnošću. Akcija je uspešna samo ako je usklađena sa višim silom po kojoj sve postoji, sa prirodnim zakonima.

Nerazumevanje više sile, odnosno prave prirode božanskog, dovodi do pogrešnog delovanja čovekovog na ovom svetu. Pri tome se razumevanje kreće u oba smera: mi spoznajemo sami sebe kroz delovanje sa kojim odmeravamo šta možemo da učinimo mi, a šta čini viša sila. Tek kada spoznamo sebe znaćemo šta čini viša, božanska sila, odnosno kako da delamo. Tek kada spoznamo božansku moć delovanja, mi ispravno spoznajemo sebe. Uvek smo na pola puta. Kao na vagi mi odmeravamo šta je do nas a šta nije, šta možemo a šta ne možemo, šta treba a šta ne treba da činimo. Cilj je postizanje savršene ravnoteže a ne prevage jedne strane. U savršenoj ravnoteži događa se svest o jedinstvu svega, o jedinstvu nas samih i našeg delovanja, sa svetom i Bogom. Tim stalnim odmeravanjem spoznajemo i sebe i božansku moć više sile. Ne možemo sebe da spoznamo bez uzimanja u obzir šta sve čini viša sila, kao što ne možemo da spoznamo božansku silu bez upoznavanja sebe, kroz delovanje sa kojim se usklađujemo sa božanskom silom.

Od najstarijih vremena ljudi su se molili višoj sili da im da "hleb nasušni", da im ukaže milost, a to znači pomogne u teškoćama života. Stoga pravi smisao religioznosti mora biti razvoj svesti da se nauči kako se stvara "hleb nasušni" svojim rukama, kako da se život učini milostivim putem znanja o životu, o prirodnim zakonima, i ovladavanjem životom na pravi način, a to je način koji je usklađen sa prirodnim zakonima, ne protiv njih. Pravo poznavanje prirodnih zakona nije ništa drugo do usklađenost sa njima. Tada će čovek biti izvor božanske milosti. Neće više imati potrebe da je traži od više sile. Traženje pomoći od više sile bilo je samo inspiracija da čovek nauči kako da sam poveća moć svoga delovanja, kako da sam postane milostiv.

Stoga nauka i religija potiču iz iste osnove, iz čovekovog divljenja čudesnom savršenstvu prirode koja je stvorila naše telo i um, iz naše težnje da je razumemo i uskladimo se s njom. Nauka je instrument religioznosti. Naučno istraživanje je identično religioznoj svesti o postojanju koje nadilazi telo i um, samo s tom razlikom što naučno istraživanje ne prejudicira zaključke i ne drži se unapred datih istina kao dogmi (bar ne bi trebalo). Ona ima teorije i hipoteze ali one služe samo kao radna pretpostavka dolaženja do dokaza i razumevanja zakona o stvarnosti postojanja.

Dakle, nauka radi na konkretnom otkrivanju istine postojanja, korak po korak, dok čovek svesno ne dođe do spoznaje prave prirode stvarnosti i može kreativno da učestvuje u njenom delovanju.

Religioznost istinu o postojanju izvlači iz dubine čovekove duše kao intuiciju i sećanje.

Obe metode su potrebne jedna drugoj da bi bile celovite. Religioznost deluje kao inspiracija koja nas privlači ka najvišoj stvarnosti, a nauka kao radna metoda koja nas gura napred i rešava praktične probleme. Treba ih samo uskladiti kroz razumevanje njihovog zajedničkog cilja.

Ako naučnik ne usklađuje rezultate svoga rada sa svešću svoje duše, ako njegovi naučni metodi i rezultati ne ispunjavaju njegovu dušu, ako nisu u interesu života, onda nije radio ispravno.

Ako religiozan čovek ne ispoljava svest svoje duše, svoj odnos prema božanstvu kroz konstruktivan rad i kreativnost u spolnjem, fizičkom svetu, onda nije religiozan na pravi način.

Naučnik mora da bude religiozan a religiozan čovek mora da postupa kao naučnik.

I jedan i drugi traže odgovor o stvarnosti. I jedan i drugi se vraćaju svojoj božanskoj suštini koju su davno izgubili. Religiozan čovek je svoj povratak pokušavao kroz hramove i religije, a naučnik kroz nauku. Ali ni jedan ni drugi se sa svojom suštinom neće ponovo povezati spolja, već u boljem upoznavanju same stvarnosti ovde i sada, Oboje će božansku stvarnost naći u prirodnim zakonima. Božanska stvarnost nikada nije ni bila odvojena od njih samih, samo su je postali nesvesni. Potrebno im je samo veliko buđenje.

Zaborav se uvek ispoljava projektovanjem problema i rešenja spolja. Buđenje se uvek događa spoznajom problema i rešenja u sebi, promenom sebe samoga, spoznajom sebe.

Onaj ko još uvek traži odgovor je tih, pažljiv i otvoren za sve, jer očekuje odgovor odasvud. Pravi naučnik je stalno otvorenog uma za sve mogućnosti i opažanja svih pojava. Pravi vernik je stalno u molitvi i kontemplaciji, čak i kada radi. Onaj ko misli da je našao odgovor o stvarnosti postojanja, postaje destruktivan. Vernik kao fanatik a naučnik kao tvorac oružja i drugih tvorevina koje su destruktivne prema prirodi i životu. I jedan i drugi na silu nameću svoju destruktivnost. Dogmatičnost uništava i nauku i religiju.

Istinska religioznost i istinska nauka jesu samo u otvorenosti uma za novo, za ono što je više i šire od samog uma, u ispoljavanju svesti čovekove duše na ovome svetu.

Religioznost nije ni stanje ni osećanje niti verovanje, već razvojni proces. Taj proces započinje od čovekovog nezrelog i detinjastog očekivanja "magije sa neba" koja rešava probleme, do postajanja zrelim i sposobnim da sam stvara sve što je potrebno ("bićete kao bogovi").

Religioznost je proces odrastanja i usklađivanja sa stvarnošću. Zaista je naivno pomisliti da su ljudi samim rođenjem sposobni da prepoznaju stvarnost sveta u kome žive. Dosadašnja istorija puna destrukcije, i

današnja realnost dokazuju da je čovek daleko od toga da prepozna stvarnost, a još dalje od toga da delotvorno učestvuje u njoj. Još uvek smo u ranoj fazi tog procesa, još uvek se bavimo magijom na sve moguće načine, racionalnost i odgovornost su još uvek nedovoljno zastupljeni. Ljudska prava i slobode su još uvek samo ideje za koje moramo da se borimo. Čovečanstvo je još uvek mlado i pokazuje sve odlike nezrelosti.

Dakle, u čovekovoј religioznosti nikada se nije radilo o Bogu i nebeskim stvarima, već o delovanju čovekovom na ovom svetu i njegovom usavršavanju. Da budemo bolji ljudi.

Bolje razumevanje celog tog procesa, kako da budemo bolji ljudi, uskladiće religioznost na najbolji mogući način. Otuda proističe potreba za jednim ovakvim priručnikom.

TVORAC

Pogledajmo najpre prirodu samog božanskog koje "stvara" da bismo mogli razumeti sve što je stvoreno. Božansko koje stoji iza ispoljavanja svega možemo nazvati *božanski Apsolut*, to je neutralan naziv, jezički i logički je najviše korektan. Tako neće biti zabune na kojeg ili čijeg Boga mislimo kada govorimo o njemu.

Božanski Apsolut je sve što jeste i sve što može da bude, i ono što sve omogućava, što je bilo pre svega i što je u svemu i biće posle svega, što je iznad ili nezavisno od svega. Takva je priroda Apsoluta. On takođe zasluži epitet 'božanski' zato što je uzvišen, iznad svega stvorenog. Njega takođe odlikuje i savršena svesna namera u svemu.

Božanski Apsolut je sve što jeste i izvor je svesti. Njegova priroda je čista svest o sebi. Kao takav, zbog same prirode svesti, on mora da se ispolji i izrazi da bi imao percepciju sebe, da bi bio svestan sebe. Percepcija se uvek događa između subjekta i objekta. Zato on mora da se ispolji kao objekt, kao sve što može da bude. To je ovaj kosmos ili priroda u svim dimenzijama, onima koje opažamo čulima i onima koje postoje ali ih ne opažamo.

Apsolut ne može da ostane on sam bez ispoljavanja, jer tada dolazi do paradoksa, kada je neispoljen ostaje ništa, praznina, *sunyata*, kako je to već opisano u ezoteričnim učenjima, a ništavilo ne može da postoji. Zato božanski Apsolut uvek mora da bude ispoljen. Otuda se oduvek govorilo o dvojnoj prirodi božanskog: kao neispoljenog i kao ispoljenog. Međutim, u svom ispoljavanju ne može ni da bude ništa drugo nego uvek on sam, jer ništa nije moguće izvan njega samoga. U tome je pravi razlog zašto se oduvek tvrdilo da "nema drugog Boga osim Boga", da je prava religioznost u monoteizmu.

Zato se božanski Apsolut ispoljava na samo jedan jedini način: u svoju prividnu suprotnost.

Prividna suprotnost Apsoluta (kao beskrajno velikog) jeste tačka ili 'božanska čestica' (kao beskrajno malo).

Tu tačku je opisao još Euklid i dao joj je sva svojstva Apsoluta. Prava priroda tačke jeste sam Apsolut.

Ta tačka je u Vedama nazvana *bindu*. Ona je seme iz koga nastaje univerzum.

Zato što je ova suprotnost moguća samo kao privid, jer ništa izvan božanskog Apsoluta nije moguće, od davnina se govorilo o svetu kao iluziji (*maya*, *avidya*), a o Bogu kao jedinoj stvarnosti.

Ta prividna suprotnost ili 'božanska čestica' ne postoji kao čestica već kao vibracija. Ona stalno vibrira kao sve što postoji, vibrira trenutno, mnogo brže od svetlosti. Njene vibracije kreiraju sve druge oblike, atome i molekule. Njena vibracija jeste energija. Zato uporedo postoje i čestice i energija, ne mogu se razlikovati jedno od drugog. Zapravo, samo naš način posmatranja razlikuje česticu od energije.

STVARANJE

Budući da ništa nije moguće izvan Apsoluta, ništa drugo ne može da se ispolji iz njega nego on sam u prividu svoje suprotnosti, kao tačka ili 'božja čestica'. Apsolut je prema toj suprotnosti beskrajno velik, a tačka njegova suprotnost: beskrajno mala. Ta tačka ili 'božja čestica' ne radi ništa drugo nego samo vibrira tako brzo da je to zapravo trenutno. Ona ne postoji u vremenu, bezvremena je i zato je njena vibracija trenutna.

'Božanska čestica' vibrira trenutno tako da ***svojim vibracijama stvara privid mnoštva pojava***. Jedna vrsta njene vibracije stvara ono što na našem grubom planu vidimo kao jednu subatomsku česticu, jedan atom, ili jedan elemenat, druga vrsta njene vibracije stvara drugi elemenat i tako dalje. Različite vibracije jedne iste 'božanske čestice' stvaraju privid različitih čestica i elemenata koje dalje same postaju složene tako da stvaraju sve grublje elemente i sve ovo što opažamo kao 'materiju' i mnoštvo objekata.

Ovo možemo reći i na drugi način da postane još jasnije.

Prostor jedini nema svojstva. Njega nazivamo božanskim Apsolutom. Prva pojava u prostoru koja ima neka svojstva, koja ima neki trodimenzionalni oblik jeste foton, svetlost. ***Foton je osnovno polje energije, to je prvo složeno ispoljavanje 'božje čestice' o kojoj ovde govorimo***. Fotoni se uvek kreću kroz prostor zato jer su prva manifestacija u prostoru koja je različita od prostora, oni se kreću maksimalno brzo koliko može jedan objekt da se kreće, a to je brzina svetlosti.

Tačnije rečeno: svetlost nastaje kao rezultat kretanja koje je maksimalno u ispoljenom univerzumu. Svetlost je granica ispoljenog i neispoljenog univerzuma. Zato postoji svetlost i u višim dimenzijama, iznad fizičkog sveta, zapravo više dimenzije su ispunjene svetlošću, tamo je izvor svetlosti svuda prisutan. Svetlosti najmanje ima u fizičkom univerzumu. Zato su se oduvek na ovom svetu izvor života, spoznaja i svesnost oduvek poistovećivali sa svetlošću. Zato je u izvornoj religioznosti ljudi sunce bilo prvi pravi Bog.

Zato što su fotoni prva pojava u prostoru koja je različita od prostora, fotoni se spontano kreću zbog težnje da ispune prostor. Kao da su otkinuti od prostora božanskog Apsoluta i uvek teže da mu se vrate, odnosno da ispune nastali vakuum. Zato se stalno tako brzo kreću u svim pravcima. Zato su stvorene zvezde da osvetle fizički univerzum. U trodimenzionalnom univerzumu moraju da postoje trodimenzionalni izvori fotona, a to su zvezde.

Kretanje fotona samo po sebi stvara ono što vidimo kao energiju. Kretanje i energija nisu različiti. Fotoni su svetlosne pojave zato jer su energetska pojava - energija se manifestuje kao svetlost. Oni su energetske pojave samo zato jer se uvek kreću.

Fotona ima manjih i većih, svih veličina. Manji fotoni imaju veću energiju od velikih. Kada se sudaraju fotoni različitih veličina i energija

onda dolazi do prelamanja svetlosti. ***Tako nastaju sve boje koje postoje. Svetlost je uvek u bojama. Međutim, kada se sudare fotoni približno iste, velike energije (gama fotoni), onda oni stvaraju vrtlog koji, ako je dovoljno stabilan, mi opažamo kao masu. Tako se iz svetlosti stvara masa, odnosno materija.***¹

Stoga, sve što postoji sačinjeno je od jedne jedine 'božanske čestice' koja vibrira tako brzo da trenutno oblikuje privid svih različitih tvorevina, najpre putem svetlosti.

Bog svakog trenutka vibrira iz svog neispoljenog stanja Apsoluta u ispoljeno stanje kao 'božanska čestica', kao svetlost i sve pojave.

Tako je dakle sva materija zapravo vibracija, odnosno energija. Sve je božanska vibracija.

Sva energija u prirodi potiče od same te vibracije 'božanske čestice', ona je izvor sveg kretanja i života. Reč energija potiče od grčkog izvornika *energeia* koji znači 'postojanje u pokretu' a to je sam život. (Danas smo zaboravili njeno izvorno značenje, da je to sveopšta vibracija i kretanje života, pa mislimo da je energija samo ono što se dobija sagorevanjem nekog goriva.)

Stoga samo se uslovno može reći da postoji nekakva 'božanska čestica', tačnije bi bilo reći da zapravo postoji samo vibracija božanske energije. Sve je samo vibracija božanskog koje se ispoljava kao svetlost, energija i oblik. Božanska svest vibrira kao zemlja koju gazimo, kao voda koju pijemo, kao vazduh koji udišemo, kao misao u našem umu... sve su to različite vibracije jedne iste božanske energije. Zato se svi ti oblici tako skladno sinhronizuju u organsko jedinstvo života. Zaista ne bi bilo moguće sve to uskladiti u život da sve to ne potiče iz jednog izvora, da to sve nije već Jedno i da ono nije već svesno samo po sebi. (Ovo treba da imaju u vidu oni koji veruju da je Bog Jedan, svevišnji, milostivi, da nema drugog Boga osim Boga. Možda će tako uspeti da ga konačno i primete.)

Ovo nam takođe pokazuje da je u osnovi života božanska svest, svesna namera, da svest nije samo naša percepcija i sećanje, nešto što se samo u našem mozgu javlja i nestaje, već je svest najveća stvaralačka sila koja sve omogućava, da je svest postojanje samo po sebi.

Kako se božanska svest ispoljava kroz sve što postoji?

Između svake dve vibracije 'božanska čestica' se vraća u svoje prvobitno stanje, u sam božanski Apsolut, restartuje se uvek iznova. Svaki trenutak se sastoji iz tog restartovanja Apsoluta u neko novo stanje, u novu mogućnost, ne haotično već kao svesna namera, kao *logos*. Na taj način božansko nije odvojeno od svog ispoljavanja. Božansko je u osnovi svih vibracija, ono omogućava vibracije svega-što-jeste. Božansko vibrira kao sve-što-jeste, kao svaka stvar i svaka pojava. Na taj način božansko nije odvojeno od svega što postoji.

Budući da je božanski Apsolut najviša svest o sebi, ona se kao univerzalna svest ispoljava kroz sve stvoreno, svest je u osnovi svih oblika i događaja, u osnovi energije. Apsolutno sve što postoji jeste odraz svesne namere, odnosno svesti. Na taj način božanska svest, kao i energija, ne

mora da se prenosi nekim medijumom, niti da putuje kroz prostor i vreme, ona je bezvremeno već u osnovi svega što postoji, ona izbija između svake vibracije 'božanske čestice'.²

Ovo nam govori da ***ne postoji mnoštvo svesti, ona je jedna ista u svemu***, izvire iz božanskog Apsoluta i razgranava se u sve moguće oblike, u sve-što-jeste i u sve-što-može-da-bude. I naša svest sa kojom ovo sve razumemo jeste ta ista božanska svest koja sebe prepoznaje kroz naše iskustvo.

Ovde moramo da zapamtimo ključnu stvar: božanski Apsolut je sve-što-jeste i on se ispoljava kao sve-što-može-da-bude, putem svojih vibracija u prividnom obliku 'božanske čestice'.

Zato su religiozni ljudi oduvek osećali da je Bog prisutan u svemu, osećali su ga u sebi kao i u svemu izvan sebe.

I nauka je slično otkrila.

Izučavajući te grublje složenije pojave, materiju i energiju, fizika je otkrila da je u svojoj osnovi celokupno postojanje povezano u jednu celinu, izvan vremena i prostora, da ništa nije odvojeno. Takav temelj postojanja je nazvan univerzalnim kvantnim poljem. Sve što se u ovom našem vidljivom svetu ikada ispoljilo kao aktuelno, tamo je već postojalo kao mogućnost, u potencijalnom stanju. Subatomske čestice, pa čak i delovi naše DNK, kada se međusobno razdvoje i udalje čak i hiljadama kilometara, opet se ponašaju kao da su i dalje spojene, kada se deluje na jednu istovremeno reaguje i ona druga. To je dovelo do zaključka da je univerzum veliki hologram u kome svaki delić sadrži sve ostale, da je celina nedeljiva.

Stoga sam pojam religije ukazuje na to jedinstvo, da je univerzum hologram i da treba svesno da ga prepoznamo, da postanemo svesni da smo povezani sa svime. ***Ako je sve povezano to znači da je sve svesno. Povezanost je svest. Svest je povezivanje svega u smisaonu celinu.*** Onaj delić DNK koji reaguje istovremeno kada je njegov odvojeni i udaljeni deo promenjen, nekako zna za njegovu promenu, povezan je sa njime i zato može istovremeno da reaguje. Ako je sve povezano to znači da je sve svesno, i da je svest upravo ta povezanost. Svesna povezanost je delatna sila, energija, moć delanja, ništa se ne događa bez svesne namere. Imamo veliku iluziju ako mislimo da je svest samo percepcija zasnovana na našim čulima i radu mozga. Svest o kojoj ovde govorimo je najviša sila univerzuma, sila koja kreira univerzum, i apsolutno sve događaje.

Svest je jedini Bog koji stoji iza svega stvorenog.

Svest kao najveća stvaralačka sila univerzuma počiva na najsnažnijoj težnji celog univerzuma: ***povratku u božansko stanje Apsoluta.*** Sav ispoljeni univerzum teži svome neispoljenom, božanskom stanju. Osnovna vibracija celokupnog postojanja sastoji se od trenutnog ispoljavanja i vraćanja u neispoljeno božansko stanje. Jer ničeg ne može biti izvan božanskog. Zato se sve vraća njemu. Kosmos počiva na ravnoteži ispoljenog i neispoljenog.

Dakle, Bog nije nigde nestao nakon što je "stvorio svet", on je samo ovo postojanje, njegova vibracija, energija i svest. Bog je sam čovek koji spoznaje sebe i kroz sebe ostvaruje svoju božansku prisutnost.

Govoreći jezikom fizike, božanski apsolut je hologram u kome je sve jedno, svaki delić sadrži celinu. To znači da ništa nije odvojeno od univerzalnog kvantnog polja, od božanskog Apsoluta. To u krajnjem smislu znači da ništa nije stvoreno i da je sve samo privid našeg uma. Budući da ništa nije moguće izvan Apsoluta, nije moguće ni stvaranje. Jedino 'stvaranje' se događa u našoj slici sveta, ne u samom svetlu. Spolja se nije dogodilo nikakvo "stvaranje sveta", oduvek je spolja bio i ostao sam božanski Apsolut, savršen u sebi samome.

To su uvek otkrivali svi veliki mistici, oni su videli Boga u svemu i sve u Bogu. Stari slovenski mit govori da u početku nije bilo ničega osim Boga, i Bog je sanjao večno, ali suđeno je da se Bog ipak probudi. Njegovim buđenjem nastao je svet. To nam drugim rečima govori da je sav ispoljeni svet zapravo božanska svest o sebi. Bog se budi kroz čoveka.

Božanski Apsolut je sve-što-jeste.

Sve-što-jeste uvek se ispoljava kao sve-što-može-da-bude, vibrirajući kao jedna jedina 'božanska čestica'. Jedna božanska svest omogućava sve što postoji. Naš um koristi tu istu svest u malom izrazu, dovoljno malom da ima iluziju da je to samo njegova svest odvojena od božanske celine. Kada se čovek okrene k sebi, izvoru svoje svesti, otkriva svoju apsolutnu prirodu, spoznaje Boga lično.

Bog je u čoveku, iza njegove duše. Sve spolja, sav univerzum i život, jeste njegova vibracija u obliku 'božanske čestice'. Ne događa se ta vibracija tamo negde' u kosmosu ili iznad kosmosa, nije Bog 'tamo negde'. Bog je u svesnom subjektu, u čoveku. Fizički univerzum automatski nastaje čovekovom nesvesnošću sebe samoga. Kada zaboravi sebe, svet se projektuje spolja. Tako se događa stvaranje sveta - putem zaborava svesti o sebi. U svesti o sebi nema spoljašnjeg sveta. Ima samo Boga.

To je najtačnija definicija Boga i stvaranja.³

Stoga, nemojte praviti sebi idole i klanjati im se. Nemojte imati druge definicije Boga osim ove. Sve druge pripadaju bezbožnim jereticima.

Ako želite da budete istinski religiozni, ne bi trebalo da verujete da je Bog stvorio svet. To znači da ne bi trebalo da verujete u iluziju sveta. Treba da verujete samo u Boga.

To je tačna definicija religioznog čoveka: on veruje samo u Boga, i ni u šta drugo.

Ispravno religiozan čovek vidi i poštuje Boga u svemu što postoji. Neispravno religiozan je u sukobu sa svim što postoji zbog svoje vere u nekog apstraktnog Boga.

Dokle god postoji bilo kakav sukob u svetlu to je dokaz da je religioznost pogrešna.

Najveća dilema svakog vernika jeste usklađivanje iskustva iz sveta sa idealom božanskog postojanja. Vernik postaje ispravno religiozan samo onda kada prizna stvarnost sveta i učestvuje u njemu kao u božanskoj

stvarnosti, kada ne negira svet da bi afirmisao Boga, kada ništa ne negira i ne odbacuje, kada sve prihvata kao jedinu božansku stvarnost, kao volju božiju. Kada svet vidi kao Boga i Boga kao svet.

Ateista priznaje svet a ne priznaje Boga, pri tome često radi protiv sveta i života jer nema dublju svest o životu. Verski fanatik priznaje samo Boga a svet negira, pri tome je spreman da uništava svet radi Boga. Ispravno religiozan čovek je iznad obe ove krajnosti, on svet vidi kao Boga i Boga kao svet.

Samo takva ispravna vera će vam otkriti istinski svet. Ne verujte više svetu nego Bogu. Ne odvajajte Boga od sveta. Verujte više božanskoj svesti pa ćete onda biti u mnogo boljem položaju da spoznate pravu prirodu ovoga sveta i života. Spoznajući pravu prirodu sveta i života, spoznaćete pravu prirodu Boga.

Samo Bog postoji kao najviša stvarnost, sve drugo je iluzija.

Kada monoteističke religije tvrde da je Bog samo jedan, to ne znači da je on samo bog Hrišćana, Bog Jevreja ili Bog muslimana. Ne. To znači da su sve pojave i sva bića, da je sav univerzum povezan u jedinstvo koje je svesno sebe i stoga božansko. Njegova priroda je apsolutna tako da izvan njega ništa nije moguće. Stoga smo i mi jedno sa njim, On je uvek u jedinstvu sa nama. To je taj jedan Bog. Naglasak je na svesti jedinstva, a ne na Bogu. On nije "negde gore", on je u vašem srcu i čeka da ga postanete svesni kao sebe samoga.⁴

Taj Bog ne piše knjige, jedine koje su tačne i koje treba učiti napamet klimanjem glave napred-nazad; niti ih diktira svom ghostwriter-u; ne šalje svoje anđele kao glasnike niti kao poštare (*angelos* - donosilac vesti), ni kao assassin-e; takav Bog ne rađa (isključivo) sinove preko devica (koje na to nisu unapred pristale); on ne ubija kao terorista 'nevernike' koji šetaju svoju decu na ulici, niti od svojih 'vernika' traži da sebe ubijaju; nema svoje proroke ni sinove - svaki dobar čovek je sin božiji,⁵ svako ko govori iz čistote svoje duše njegov je prorok.

Ono što svi veliki mistici i sveci imaju da nam kažu jeste da ne postoji nikakav svet izvan Boga, da je ovaj svet ispoljavanje božanske svesti i njenog prisustva. Svet je samo način na koji božanska svest ispoljava sve svoje mogućnosti i kvalitete.

Mi nismo odvojeni od božanske svesti. Da biste razumeli tajnu stvaranja sveta pogledajte najpre sami sebe, svoje okruženje, svoj dom, svoje odnose, svoj grad. Niko to nije stvorio takvim kako jeste osim vas. Da biste došli do najviše stvarnosti ovoga sveta, počnite tako što ćete pre svake molitve i kontemplacije svoju stvarnost urediti na pravi način, svoj dom i svoju okolinu. Obavljanje bilo kakve religioznosti u svinjcu neće vas uzdići iznad tog svinjca. Religioznost ima snažno svojstvo predanosti, pa će tako samo učiniti da postanete još veća svinja.

Nikada ne pokušavajte da razumete nešto zaboravljajući onoga ko treba to da razume - sebe samoga. Nikada ne tražite stvarnost zaboravljajući stvarnost u kojoj ste, ovde i sada.

Konačno, razumevanje prave prirode stvarnosti moguće je jedino kroz meditaciju zato što je naše biće mikrokosmos, kosmos u malome, a meditacija je vraćanje svome izvoru, temeljnoj stvarnosti našeg bića. Kada u meditaciji uđemo u sebe i sjedinimo se sa svojom suštinom, Sopstvom ili dušom, ***mi tada u svome biću ponavljamo ono isto što se dogodilo celom kosmosu, i što se svakog trenutka događa kosmosu.*** On svakog trenutka vibrira tako što se ispoljava kao kosmos i vraća u neispoljeno stanje božanskog Apsoluta. Mi smo kosmos u malome i zato kada to isto učinimo u sebi, kada se iz ispoljenog stanja i zbivanja smirimo i vratimo svome neispoljenom izvoru u stanju *samadhija*, mi ponavljamo stvaranje sveta i njegovo vraćanje božanskom Apsolutu. Samo tako možemo da razumemo tajnu stvaranja, kada prepoznamo svoju usklađenost sa stvaranjem. Tada je razumemo ovako kako je ovde opisana.

Tada vidimo da se božanska svest ispoljila u svoju suprotnost, u 'božansku česticu' i u sve-što-može-da-bude, kroz sedam faza.

Ispoljavanje sveta jeste buđenje svesti o sebi. Ono se odvija na zakonit način. Ispoljavanje sveta odvija se kroz zakon broja sedam i kroz pet dimenzija.

STVARANJE SVETA KROZ SEDAM FAZA

U najpoznatijoj verskoj knjizi stoji da je Bog stvorio svet za sedam dana. Iza toga se krije zakonitost broja sedam. Naime, u svakom procesu razvoja sadržano je sedam faza. Te faze postoje u procesu formiranja kristala, u širenju fotona, odnosno svetlosti i oni daju sedam boja, širenju vibracija zvuka koji daju sedam tonova, u procesu rasta i sazrevanja svakog živog bića. Princip od sedam faza postoji i u širenju toplote, magnetizmu, hemijskim reakcijama i svim ostalim prirodnim procesima. To sve postoji zato jer je sam univerzum ispoljen kroz sedam faza. Od početka svakog procesa do njegovog ostvarenja javljaju se sedam faza usled kojih dolazi do finih promena i prilagođavanja. Tih faza zapravo ima šest a sedma je početak novog ciklusa. U svakoj fazi može doći do promene smeru razvoja. To važi i za oblikovanje prirode i za događaje. To omogućava stalnu i univerzalnu raznovrsnost svih oblika i događaja. Te faze su zapravo promene u vibracijama. One se odvijaju po zakonitostima koje nam otkriva fraktalna ili sveta geometrija, zlatni presek.

Nauku o razmerama ispoljavanja božanskog prema zakonu broja sedam preneo nam je G. I. Gurdjieff iz drevnih manastira Srednjeg Istoka, a detaljnije ju je izneo njegov učenik P. D. Ouspensky u svom delu "Predavanja iz kosmologije".

Prema tom učenju božanski Apsolut se ispoljio na progresivan način kroz sedam faza. Te faze ispoljavanja Božanskog holograma su nalik na razbijanje ogledala u sve manje i manje deliće, od kojih svaki i dalje odražava celu sliku božanskog Apsoluta. Te faze se razvijaju spiralnim kretanjem i kruženjem od više razmere ka nižoj, sledeći zakonitost zlatnog preseka. Tim putem se i svest postojanja spušta u sve niža stanja. Svaka razmera dobija svoju svest o sebi i ona automatski ponavlja prvobitnu iluziju da je samodovoljna i tako stvara sledeću nižu razmeru, u kojoj je svest više uslovljena.

1. Apsolut kao celina i samo Božansko. On omogućava sam bezvremeni kosmički prostor (eter, akaša) koji omogućava sve drugo. To je čisto postojanje koje prethodi svesti o Sebi.

2. Božanska svest se iz kosmičkog prostora ispoljava kao sve galaksije. One iznad sebe imaju samo čist prostor koji ih sadrži i ništa više. Prostor odgovara etru ili kvantnom polju iz koga nastaju sve čestice i elementi. Njegova prva manifestacija je svetlost fotona.

3. Božanska svest se u galaksijama ispoljila kao sve zvezde. Zvezde su prvi konkretan oblik ispoljavanja svesti. Zvezde su prvi, elementarni objekti koji imaju stabilnu koherentnu masu, koja je nastala od sudaranja fotona. Zato je rečeno da se božanska svest najpre ispoljila kao svetlost a iz svetlosti masa, odnosno ovo što opažamo kao materijalni svet. Zato iza svake fizičke pojave, kada se vidi njena suština, javlja se svetlost. Kroz zvezde božanska svest postaje svetlost i izvor života.

(Galaksije se sastoje iz zvezda, stoga je pitanje šta je prvo nastalo, da li galaksije ili zvezde, isto što i pitanje da li je starije pile ili jaje. To otkriva bezvremenu prirodu ove najviše razmere stvarnosti koja je najbliža božanskom Apsolutu. To je paradoksalno za naš um koji je od vremena.)

4. Od tog ispoljavanja božanske svesti sačinjena je i naša zvezda, Sunce. Kroz sunce se ispoljava mogućnost da se svest ispolji kroz život individualnih ljudskih duša na planeti Zemlji. Zajednički koordinator života svih ljudskih duša na Zemlji je Sunce.

5. Svest božanskog Apsoluta se zatim ispoljava kao planetarni sistemi oko Sunca. To omogućava svest o svim aspektima zbivanja i dinamici iskustava ljudskih duša na Zemlji. Planete omogućavaju psihodinamiku života, raznovrsnost karaktera i temperamenta.

6. Svest božanskog Apsoluta se zatim ispoljava kao planeta Zemlja i organski svet na njoj. Tu je božanska svest identifikovana sa fizičkim životom u individualnom telu, biljnom, životinjskom i ljudskom. U ljudskom biću božanska svest Apsoluta doživljava karmičku dramu svih mogućnosti postojanja, svega-što-može-da-bude. Tako spoznaje sve-što-jeste, sebe samoga.

7. Božanska svest se zatim ispoljava kao Mesec koji je satelit Zemlje. Mesec svojom gravitacijom utiče na zbivanja života na zemlji tako što više vezuje svest za telo. Zahvaljujući Mesecu svest u individualnim bićima na Zemlji je u stanju sna ili opsednutosti koja je rezultat potpune identifikacije sa telom. Da nije Meseca svest duše bi sama odlučivala o svemu, zahvaljujući Mesecu ona je uslovljena.⁶

Ovaj progresivan razvoj smo morali ovako da posmatramo, sa naše tačke posmatranja, sa Zemlje, jer ne možemo da ga posmatramo sa neke tuđe, imaginarne tačke. To je zrak stvaranja koji tako deluje od Apsoluta na nas, i tako moramo da ga posmatramo. On bi bio isti i sa druge tačke posmatranja, razlike bi postojale samo u zavisnosti od razmere sa koje se posmatra.

To su razmere postojanja. Svaka ima svoju logiku i ne mogu se mešati. Priroda svakog postojanja se može razumeti samo u kontekstu razmere kojoj pripada. Svaka viša deluje na nižu kao nadmoćnija, ali svaka niža koristi višu za svoju energiju ili "hranu".

U svakoj razmeri Božansko se iznova deli i formira kao Božansko te razmere, opet po holografskom modelu, na manje entitete. Tako postoji Božansko koje vlada svim galaksijama, zatim svim zvezdama sa svim njihovim planetarnim sistemima, kao i po jedan Božanski entitet koji vlada svakom planetom na kojoj postoji organski život.

Razgranavanje božanske svesti iz najviše u niže razmere nalik je drvetu koje je postavljeno naopako, sa korenem u najvišim sferama a sa granama i lišćem u najnižim. Koren je božanski Apsolut a svaka individualna duša je jedan list na tom drvetu.

Božanska svest se deli i razgranava na svako svesno biće koje postoji u svim svetovima. Svako od nas je jedno takvo biće. Najfiniji izraz božanske

svesti jesu individualne duše u ljudima. Naša duša je najfiniji oblik ispoljavanja božanske svesti.

To je priča o stvaranju koja stoji iza metafore o stvaranju sveta za sedam dana.

STVARANJE ČOVEKA

Budući da je univerzum hologram, sve je sadržano u svemu, i čovekovo biće je sastavni deo tog holograma, čovek je mikrokosmos u kome su sažeti svi zakoni i principi kosmosa.

Univerzum je hologram u kome je sve povezano u jedinstvo, ali to jedinstvo se ispoljava na simetričan i analogan način, na spoljašnji svet i unutarnji. Čovekov um je na razmeđu te podele. Ta podela ne postoji izvan čovekovog svesnog uma, ega. Um/ego postoji samo zato da nam stvori privid da postoji naša individualnost odvojena od spoljašnjeg sveta, da bismo mogli da funkcionišemo na ovom svetu kao da zaista postoji svet objekata.

Mistično učenje Hermesa Trismegistosa govori da "kako je gore tako je dole, kako je unutra tako je spolja". Jevanđelja nam govore da se "carstvo nebesko nalazi u nama", da najpre njega treba da potražimo (u sebi) da bismo ga našli spolja (u svakodnevnom životu). Na ulazu u egipatski hram u Luksoru, spolja stoji napisano: "Telo je kuća božija". Sa unutarnje strane hrama dopisano je: "Čoveče, spoznaj sebe i spoznaćeš Boga."⁷

Poruka svih tih učenja je sledeća: sve više dimenzije nalaze se u čoveku, čovek je sačinjen od svih dimenzija postojanja. Zato je za čoveka primaran metod spoznaje sveta taj da najpre spozna sebe. Zapravo te dve spoznaje idu uporedo, spoznaja sveta i samospoznaja su međusobno zavisne i povezane. Otuda je neophodan materijalni razvoj civilizacije zajedno sa čovekovom spoznajom ili bogospoznajom. To ne može da se razvija odvojeno. Čovekov uticaj na spoljašnji svet je ogledalo njegovog razvoja i samospoznaje.

Kao što ćemo videti ovde u drugim poglavljima, nije moguće postići bogospoznaju bez razvoja materijalne kulture i civilizacije uopšte. Bilo je mnogo nerazumevanja, verskih i civilizacijskih sukoba oko tog pitanja, ona su aktuelna danas više nego ikada.

Čovek spaja dva suštinska izraza postojanja, spoljni i unutarnji, ispoljeni sa neispoljenim, materijalni i duhovni. Sve se to spaja kroz čoveka i njegova dela na ovom svetu. Tokom čitave istorije čovekov um nije radio ništa drugo nego spajao ono što je taj isti um prividno razdvajao: spoljašnje sa unutarnjim, vidljivo da nevidljivim, materijalno sa duhovnim, događaje sa smislom.

I u čoveku je sažet zakon broja sedam. On se izražava kroz cikluse sazrevanja od po sedam godina, i u sedam stanja svesti koje odgovaraju sedam čakri, psihoenergetskim centrima koji povezuju stanja svesti sa fizičkim delovanjem, koje sačinjavaju sedam karmičkih nivoa postojanja i delovanja, uključujući i sedam nivoa religioznosti.

Učenje o čoveku kao kosmičkom biću sadržano je u učenju *sankhye* o *puruši*, koji je izvor božanske svesti koja sve omogućava, dok sama ta reč *puruša* označava čoveka. *Sankhya* čovekovu suštinu ili dušu izjednačava sa božanskom svešću koja sve omogućava. Slično postoji i u kabalističkom

učenju o Adamu Kadmonu, prvom čoveku, prvom biću koje je nastalo stvaranjem kosmosa. Upanišade opisuju praiskonskog čoveka sastavljenog od istih elemenata koji sačinjavaju svet. Prema tim učenjima ovo božansko biće boravi u ljudskom srcu, kao Sopstvo ili duša čovekova. Istovremeno boravi u svim zvezdama. U hinduističkoj tradiciji, primordijalni čovek je identifikovan kako sa celim svemirom, tako i sa dušom ili suštinom svih stvari.

Plutarh kaže da su čitava nebesa uređena u obliku *makroantropa*, kolosalnog ljudskog bića zamišljenog kao uzor ljudskom svetu. Primordijalni čovek je bio uzor za oblikovanje zemaljskog čoveka, nas kakvi jesmo ovde i sada. To je učenje Gnostika i Kabale. Stoga je važno razumeti da mi nismo nastali ovde, na ovom svetu, niti smo nastali rođenjem svoga fizičkog tela, mi smo nastali zajedno sa ovim univerzumom. Sve dimenzije univerzuma od najviše do najniže, sadržane su u nama, ***mi smo sačinjeni od svih dimenzija prirode.***

Zapravo, mi, u svom izvornom anđeoskom stanju, pre rođenja u ovom telu, projektovali smo ceo ovaj fizički univerzum u svim njegovim dimenzijama. Zato sve dimenzije univerzuma sačinjavaju i naše biće.

Kaže se za čoveka da je mikrokosmos, kosmos u malome. U nama se ponavlja ceo proces ispoljavanja kosmosa i božanskog Apsoluta. Naše fizičko telo je ishod svih ispoljavanja prirode, neorganske i organske, vrhunac oblikovanja sveg života. Naše telo ima sve čulne i delatne organe kao i sposobnost njihovog osmišljavanja u smisao. Sva druga živa bića to nemaju, imaju manji broj čulnih i delatnih organa i zato manju moć delovanja i spoznaje.

Stanje svesti naše duše takođe odražava ispoljavanje božanskog Apsoluta. Svest koju imamo na javi odgovara ispoljenom fizičkom svetu. Kada sanjamo mi smo u astralu, prvoj višoj dimenziji iznad materijalnog sveta. Stanje svesti koju imamo u dubokom snu bez snova odgovara neispoljenom Apsolutu. Zato za nas u dubokom snu nema sveta, nema ničeg drugog osim samog našeg postojanja. Uvek kada se probudimo iz dubokog sna i nađemo se u fizičkom telu, tada se javlja sve drugo, tada se i božanski Apsolut ispoljio kao fizički univerzum. To nisu dva odvojena događaja, to je jedan isti događaj samo prividno razdvojen kroz sedam faza, odnosno razmera postojanja i kroz pet dimenzija. Zato što je univerzum hologram, to što se na mikro planu događa u čoveku kao dubok san i buđenje, na makro planu se događa kao ispoljavanje kosmosa.

To je pravo značenje reči da je čovek mikrokosmos, i to je sve tako zato što je univerzum hologram.

Stoga velika je iluzija smatrati da je stvoren čovek kao individualno biće potpuno odvojeno od božanske celine. Iz istog razloga zbog kojeg smo rekli da ne postoji ništa stvoreno izvan Boga, možemo reći i da ne postoji nikakav čovek. Samo Bog postoji. To je ono što su videli svi koji su spoznali Boga, svi sveci, svi prosvetljeni ljudi. Oni su došli do spoznaje stvarnosti samo tako što su nestali kao individue. Svi oni jednoglasno tvrde da je čovek u iluziji sve dok svoju pažnju usmerava samo ka spolja, ka svetu, da

jedino treba samog sebe da spozna. Čovek sebe spoznaje tako što sve više nestaje kao odvojena individua i sve više postaje jedno sa Bogom. Samo tako čovek izlazi iz iluzije. Jedini problem čovek ima sa samim sobom.

Strogo naučno posmatrano čovek je u potpunom jedinstvu sa prirodom, nije odvojen od nje. I to je razlog zašto ne treba gledati na fizičko telo kao odvojeno od celine, zašto kažemo da nismo samo fizičko telo. Ono je u takvom jedinstvu sa prirodnim procesima da ne postoje granice između našeg tela i okolne prirode. Samo u iluziji našeg uma i ega površina naše kože je granica našeg bića i života. U stvarnosti, u božanskoj celini nema granica. Kada bismo naše telo izdvojili od Zemlje u kosmos, ono bi trenutno umrlo. To bi bio slikovit način da vidimo da smo u potpunom jedinstvu sa Zemljom.

Cela Zemlja je naše pravo telo. Cela priroda je naše biće. Ovo individualno fizičko telo sa rukama i nogama je samo sredstvo sa kojim to spoznajemo. To je stav religioznog čoveka. On ne može da bude religiozan samo u odnosu na svoje telo i svoj život. Može da bude religiozan samo u odnosu na celinu, celu prirodu. Njegova religioznost zapravo i jeste u tome da nadilazi iluziju svoje odvojenosti od celine, koja je božanska. Boga spoznaje samo onaj ko ne razlikuje sebe od celine. Kada su prosvetljeni mistici govorili da sve vide u sebi i sebe u svemu, oni su to doslovno i mislili, to nije bila metafora.

Ispravno religiozan čovek je samo onaj koji se religiozno odnosi prema celoj prirodi, ko ne ugrožava život ni na koji način.

Rekli smo da nikakav svet nije stvoren, da je iluzija verovati da je Bog stvorio svet, da samo Bog postoji a ne i svet odvojen od Boga. Sada vidimo i da nikakav čovek nije stvoren. To je još veća iluzija. Ta iluzija je izvor sve patnje čovekove na ovom svetu. Svaki čovek na ovom svetu pati samo zato jer misli da postoji kao čovek, odvojen od celine. Čovekovo biće je samo jedino pogodno mesto u organskom svetu kroz koje božanska svest može da izrazi sebe u trodimenzionom svetu i da deluje u njemu kao individualna ličnost, ne bi li tako izrazila i iskusila sve svoje najfinije aspekte i mogućnosti kroz individualne događaje i njihov smisao. Čovekova individuacija je samo način da se to postigne. Nije cilj sam po sebi.

Božansko se svuda ispoljava kroz razne oblike postojanja, samo se u ljudskom obliku božansko ispoljava kroz događaje, rad, i reakciju svesti na događaje i rad. To se drugim rečima naziva *karma*. Samo se kroz ljudski oblik božanska svest sjedinjuje sa oblikovanjem i zbivanjem. Sjedinjenje svesti sa oblikom je ono što nazivamo spoznajom smisla postojanja.

Čovek je mesto u kome celokupno božansko ispoljavanje i postojanje dolazi do smisla.

Čovekov jedini smisao postojanja jeste razumevanje, povećanje razumevanja i sebe samoga i sveta, u svakom pogledu.

Zato sagledajmo sa razumevanjem sve dimenzije božanskog ispoljavanja da bismo bolje sagledali sebe.

ČOVEKOVA DUŠA

Čovekova duša je individualni odraz božanske svesti ili Apsoluta koji je sve što postoji. Sve što postoji je božanski Apsolut. Duša je svesni subjekat svega što postoji, samog božanskog Apsoluta. U svesnom subjektu, duši, sažima se smisao svega što postoji. Postojanje ide ka smislu, ništa ne postoji besmisleno. Sve postoji radi nekog smisla. Duša je činilac koji sakuplja smisao svega što postoji. Na taj način duša je kreativni činilac. Ona smisao proverava u praksi, kreiranjem novih mogućnosti postojanja.

Postojanje i svest su jedno isto. Sve što vidite, dodirujete, osećate i opažate na bilo koji način, sva ta gruba materija oko vas, jeste zapravo svest, božanska svest, sve to postoji samo usled svesne namere da postoji tako kako jeste u svakom trenutku. U tom smislu sve je živo, kao što ste i vi živi. Vi ste sada, i oduvek ste bili uvek ćete biti u okeanu božanske svesti, kao riba u vodi, kao dete u majčinoj utrobi. Taj opis je drugim rečima izrečena ista stvar, da je božanska svest samo ovo postojanje ovde i sada, kao sve što jeste.

Božanska svest kao postojanje uvek ima individualne oblike, postojanje nije bezlično, ono uvek ima određene oblike, od elemenata do događaja. Svest-postojanje se uvek individualizuje. Zato sve postoji u nekom obliku. Svest uvek kreira sve oblike, sve događaje, i zato što postoji mnoštvo oblika postoji i mnoštvo monada svesti koje ih kreiraju.

Božanska svest se uvek deli u monade, u individualne oblike, od najvišeg božanskog izvora gde su te monade danas poznate kao arhanđeli i serafimi, oni se razgranavaju kao drvo što se od korena i glavnog stabla sve više deli i umanjuje u sve veće mnoštvo grančica. Tako se isto monade božanske svesti, koje su na najvišim dimenzijama kreirale sam kosmos i galaksije, mnoštvo svetova podobnih za život, sve više dele i razgranavaju u sve finije oblike dok ne postanu nad-duše i individualne duše koje se rađaju u fizičkim telima.

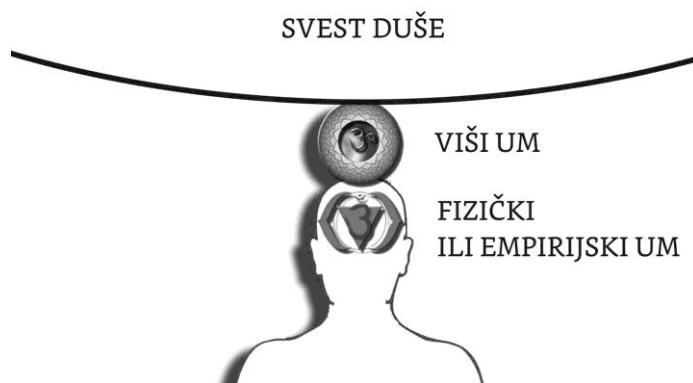
U fizičkom svetu sve ima svoj individualni oblik. Da bi to bilo moguće, potrebno je da svest koja stoji iza svakog oblika bude individualna. **Individualnost svesti, sama po sebi, spontano stvara individualne oblike.** Počevši do najviših monada arhanđeoske svesti Apsoluta, preko anđeoskih i ljudskih duša, svako biće ima svoju individualnu svest, i svako od njih, na svom nivou, razmeri i dimenziji, stvara fizičke oblike i događaje. Da bi postojalo mnoštvo individualnih pojava i bića potrebno je da se svest individualizuje. Tako se mnoštvo bića i pojava koje sačinjavaju svet, stvara spontano samom individualizacijom božanske svesti. Nije sam Bog stvorio svako biće i svaku pojavu. One su se stvorile samom individualizacijom božanske svesti, kao posledica te individualizacije.

Tu postoji subordinacija, svest jednog crva daleko je od ljudske ili anđeoske svesti, jer je nastala daleko niže u lancu uzročnosti, ali i dalje je u pitanju jedna ista božanska svest u crvu kao i u čoveku i anđelu. Ona se razgranavala u sve dalje i sitnije oblike, u sve što je mogla.

Sama individualizacija božanske svesti događa se usled potrebe za ispoljavanjem svih svojih mogućnosti, sve-što-jeste (Bog) ispoljava se kao sve-što-može-da-bude (svet, kosmos, život).

Ipak, ne može se reći da ima beskrajno mnogo monada svesti kao što ima beskrajno mnogo oblika postojanja. Jedna monada proizvodi mnogo oblika. Ne možemo znati broj koliko ima monada i individualnih duša, ali možemo znati da jedna duša može da ima veliki broj iskustava i kreacija. Ona se rađa u fizičkom telu onoliko puta koliko je potrebno da kroz svoje iskustvo oblikovanja pojava i događaja povrati izvornu božansku svest, naime stvarnost da je njena svest sa kojom sve iskušava i kreira upravo sama božanska svest koje nije različita od samoga postojanja. ***Kada nestane svaka razlika između subjekta (duše) i objekta (sveta, postojanja) ostvaruje se izvorno stanje božanske svesti.*** Tada se kroz dušu čovekovu božanska svest ispoljava u svim oblicima postojanja. To je način da "carstvo nebesko" zavlada na zemlji kao što vlada i na nebu. Ono se ostvaruje kroz čoveka. Ne pada s neba.

Struktura čovekovog bića i njegov odnos prema duši dat je na sledećoj slici.

Duša je uvek iznad tela, ona je ispravno rečeno transcendentalna u odnosu na telo. Jednostavno je prevelika i premoćna da bi stala u malo, smrtno telo. U telu je samo njen mali odraz u obliku svesnog uma, koje je oblikovan u ego, u individualnu svest ograničenu telom i čulnim opažanjem. Između tog empirijskog uma u telu i transcendentalne svesti duše nalazi se viši um. On povezuje um u telu sa svešću duše, i preko nje sa božanskom svešću.

Sve što čovek ima od stvarnosti i objektivnog znanja on ima od te veze sa višim umom. Sve što ima od neznanja, iluzije i patnje, čovek ima usled zatvorenosti fizičkog uma i ega u telu i otuđenosti od višeg uma i svesti duše. Sva čovekova evolucija na ovom svetu i u telu sastoji se u tome da ojača i pročisti vezu telesnog uma sa višim umom kako bi svest duše

mogla neometano da se ispoljava u telu i na ovom svetu. U tome je smisao razvoja svih ljudskih kultura i svih civilizacija. To je ono što svaki čovek u svom individualnom životu sve vreme radi: razvija percepciju sveta radi njegovog razumevanja, a to ostvaruje jedino sa razumevanjem rada samoga uma u telu, a da bi njega razumeo mora da razvije vezu sa višim umom. Fizički um ne može da vidi sebe samoga. Mora da koristi višu svest da bi razumeo sebe. Ta viša svest je viši um. A viši um postoji usled još više svesti duše. Tako bez transcendencije nije moguća svest ni o čemu. Kada um ne bi mogao sam sebe da nadide on nikada ne bi mogao sebe objektivno da sagleda i razume, ne bi bio svestan samoga sebe. Fizički um je svestan samoga sebe samo u onoj meri u kojoj je otvoren za svest višeg uma. Koliko tu svest višeg uma više ima, toliko je više otvoren za svest duše koja je iznad višeg uma. Uvek kada nauči nešto novo, uvek kada sebe koriguje i ispravi u grešci, čovek je napravio korak ka višem umu i svesti duše. Uvek kad postaje bolji čovek više ispoljava svest duše.

Sve što čovek zna o Bogu i božanskom potiče od te veze uma sa višim umom i sa svešću duše. Čovek nikada nije imao kontakt sa samim Bogom, već uvek samo sa svešću višeg uma, i ponekada sa samom dušom. Svi "razgovori sa Bogom" su zapravo razgovori sa višim umom i svojom dušom. Nikada sa Bogom. Bog ne brblja sa ljudima, on je najviša stvarnost, samo postojanje, i ne može da učestvuje u iluzijama ljudi koji su sami u iluziji da su neka izdvojena individualna bića. Kroz samo postojanje Bog je rekao sve što ima da kaže. Zato on uvek ćuti. Njegovo ćutanje jeste samo postojanje. Zato smo najbliži Bogu kada sami začutimo, kada smirimo um. Tada smo najotvoreniji za stvarnost, za istinu i lepotu. I kada nas lepota stvarnosti spontano zatekne mi zanemimo od čuda. Svo obraćanje Bogu kroz razne rituale i postupke koji su deo života jesu zapravo disciplinovanje uma i tela da budu podobni i otvoreni za vezu sa višim umom, sa svešću duše. Ništa drugo. Ako se ovo ne uviđa, onda se sve svodi na magiju, a magijom se Bog ne priziva, ma koliko tu magiju nazivali liturgijama i misama. Bog se ničim ne može prizvati jer je on u osnovi samoga postojanja. On je samo postojanje. Sam je to rekao u Bibliji, "Ja sam onaj koji jesam" (*ehyeh asher ehyeh*). Na izvornom jeziku tu je pisalo "Ja sam samo postojanje", ali prevodioci su to izmenili.

Jedna nad-duša ima više individualnih duša koje se rađaju u telima. Iako ovde govorimo da se duše rađaju više puta to kažemo iz nužde razumevanja sa naše tačke gledišta, a to je linearno vreme. U stvarnosti duše ne postoje u vremenu. Linearno vreme postoji samo na površini planeta, u trodimenzionalnom fizičkom svetu. U stvarnosti postoji samo bezvremena sadašnjost kao samo prisustvo božanske svesti koja je apsolutna, a to znači bezvremena. Samo kada smo zatvoreni u fizičko telo imamo iskustvo vremena, samo odatle vidimo da se duše rađaju više puta tokom vremena. U stvarnosti, posmatrano iz perspektive same duše, ona se trenutno ispoljava u svim telima paralelno. Svi naši životi, sve naše inkarnacije događaju se paralelno u bezvremenoj sadašnjosti. U toj meri je smrt iluzija da dok smo u telu u telesnom umu, mi smo tada najmrtviji što

ikada možemo biti. Fizička smrt je rođenje, a rođenje tela je mala smrt za svest duše. To je tako zbog veličine naše duše.

Preko čovekove duše božanska svest gradi i ispoljava sve što postoji i događa se na ovom svetu. Ljudske nad-duše su stvorile ovu planetu i sav život na njoj. Zatim sa ta nad-duša podelila u mnoštvo individualnih duša koje se inkarniraju u fizičkim telima.

To je pravo poreklo i istina o nama, ljudima na ovom svetu.

Svoje zajedničko poreklo i povezanost uspeli smo da zaboravimo. Zaborav je deo plana naših duša, deo procesa ispoljavanja božanske svesti na sve kreativne načine, a najkreativniji način je da sama sebe zaboravi i da se ponovo pronade.

Početna faza tog ponovnog pronalaženja ispoljava se kroz sve religije.

Zrela faza ponovnog otkrivanja božanske svesti jeste razvoj nauke.

Završna faza jeste čovekova samospoznaja ili bogospoznaja.

Prema tome, konačna stvarnost čovekovog postojanja jeste da čovek zapravo ne postoji, kao što ne postoji niti išta drugo, već uvek postoji samo božanska svest koja ispoljava sve svoje mogućnosti, sebe samu, kroz sve oblike. Jedina osobenost čovekovog oblika je u tome što je on najfinije i zato najpogodnije mesto za samospoznaju božanske svesti.

Jedina sudbina čovekova jeste da sprovede samospoznaju božanske svesti do kraja.

Za to je potrebno više inkarnacija.

To je zadatak svih ljudskih inkarnacija.

Koliko je taj posao veliki pokazuju sve ljudske drame.

Čovek greši i strada samo ako radi nešto drugo, a ne na osvešćenju i samospoznaji. Logika nam kazuje da je destruktivno ono što nije ispravno. Zato je ispravno samo ono što je za dobrobit svih bića, samoga života, jer sva bića i sav život postoje radi percepcije i iskustva života; percepcija i iskustvo života postoje radi otkrivanja smisla postojanja, a to je u krajnjem ishodu sama božanska svest.

Zapravo čovek uvek sve radi zbog samospoznaje, samo što je nekad toga svestan a velikim delom nije svestan. Sve što se događa čoveku događa mu se radi samospoznaje, bio on toga svestan ili ne. Sav razvoj čovekov kroz sve religije, svu kulturu i nauku, jeste da toga postane svestan. Da postane svestan onoga što uvek jeste, da bude onaj koji jeste, ono što jeste samo postojanje (*ehyeh asher ehyeh*).

Tako se svest o postojanju i samo postojanje ukrštaju u samom čoveku. To je krst koji čovek nosi, na kome je razapet. Čovek taj krst nadilazi, on vaskrsava onda kada ih spoji, kada svest i postojanje budu jedno, kada postojanje bude potpuno svesno i kada svojom svešću kreira postojanje u skladu sa njegovom pravom prirodom, stvarnošću. Kada čovek nadiđe svaku njihovu razliku, njegova duša vaskrsava. Samo na taj način se čovekova duša oslobađa svih uticaja ovoga sveta, svih grešaka (grehova).

NEISPOLJEN I ISPOLJEN BOG

Ako je univerzum hologram, tada ništa nije različito od najvišeg božanskog Apsoluta, od Boga, pa ni mi sami. Mi smo Bog sam. Ali ipak to ne znamo i ne vidimo to tako. Sebe doživljavamo ne samo kao odvojenog od Boga već kao njegovu totalnu suprotnost. Tako se i ponašamo jer imamo božansku slobodu da ispoljavamo sve što može da bude ispoljeno, a to uključuje i najveće iluzije. Kakvi smo mi tako vidimo i sve oko sebe, jer svet nam uvek izgleda onakav kakvim ga vidimo. Samo sa svešću duše možemo da ga vidimo kakav jeste.

U tome je suština celog događaja "stvaranja sveta": i svet i stvaranje sveta postoji samo u umu koji misli da je odvojen od božanske celine. Svet nije stvoren. Stvoren je samo um u iluziji svoje odvojenosti od božanske celine. Da bi svoju odvojenost iscelio, um zamišlja da je svet stvoren.

Kako je ipak došlo do toga da se naš um oseća odvojen?

Božanski Apsolut je sve što jeste i izvor svesti. Kao takav, zbog same prirode svesti, on mora da se ispolji i izrazi da bi imao percepciju sebe, da bi bio svestan sebe. Percepcija se uvek događa između subjekta i objekta. Zato on, kao subjekt, mora da se ispolji kao sve što može da bude, kao svi objekti. To je ovaj kosmos u svim dimenzijama, koje opažamo čulima i one koje postoje ali ih ne opažamo.

Apsolut ne može da ostane on sam jer tada dolazi do paradoksa, kada je neispoljen ostaje ništa, praznina, *sunyata*, kako je to već opisano u ezoteričnim učenjima, a ništavilo ne može da postoji. Zato božanski Apsolut uvek mora da bude ispoljen kao on sam, u svom ispoljavanju ne može da bude ništa drugo nego uvek on sam, jer ništa nije moguće izvan njega samoga.

Stoga, božanski Apsolut postoji na dvojak način: i kao neispoljen (kao on sam, kao apsolutno), i kao ispoljen (kao sve što jeste, kao relativno). Ta dva aspekta su za naš otuđeni um paradoksalni, ali su u osnovi jedno isto.

Nije stvarnost paradoksalna; samo je naš um u paradoksalnom stanju i samo on vidi stvarnost kao paradoksalnu. Stvarnost ne može biti paradoksalna, ona je jedna božanska celina. U toj celini jedino što može da se pojavi kao virtuelna paradoksalna pojava jeste um u čovekovom telu. Samo kada se celina posmatra iz takvog uma koji je sam u paradoksalnom stanju, koji misli da je odvojen od celine, svet izgleda kao odvojen od celine, od Boga, samo takvom umu izgleda da je svet stvoren odvojen od Boga. Zato se kaže da je svet stvoren samo u umu, da nema sveta izvan uma itd.

Pa ipak, da bi se došlo do tako savršene pojave kao što je individualan um čovekov, u savršenoj virtuelnoj odvojenosti od Apsoluta, ispoljavanje božanskog Apsoluta mora da se dogodi kao:

1. **nešto novo** - da se ispolji se kroz pet dimenzija, i
2. kao **nešto drugo** - da se ispolji kao svoja suprotnost.

ISPOLJAVANJE BOŽANSKOG KROZ PET DIMENZIJA

Da izgleda kao **nešto novo** božanski Apsolut postiže ispoljavajući sebe kroz sve dimenzije, od najfinije do najgrublje.

Sve religije uče da postoje 'viši svetovi', 'carstvo nebesko'. Ezoterično znanje govori nam detaljnije o tome. Ti 'viši svetovi' su, naučno govoreći, više dimenzije. Sve su one delovi iste prirode u kojoj živimo, ona se sastoji iz više dimenzija, samo što su naša čula i psihologija percepcije takvi da opažamo samo grubu fizičku stvarnost, samo fizičku dimenziju. Ima ih više.

Najviša i najfinija dimenzija je ona koja je u svim pravim ezoteričnim učenjima predstavljena etrom ili akašom, a to u savremenoj fizici odgovara univerzalnom kvantnom polju. To odgovara čistoj svesti u čoveku. Opažamo je kao sam prostor koji je univerzalni ishod svega ostalog.

Zatim ide dimenzija koja je predstavljena elementom vazduha, to je svet ideja ili misli u čoveku. Manifestuje se spolja i kao gasovito stanje elemenata.

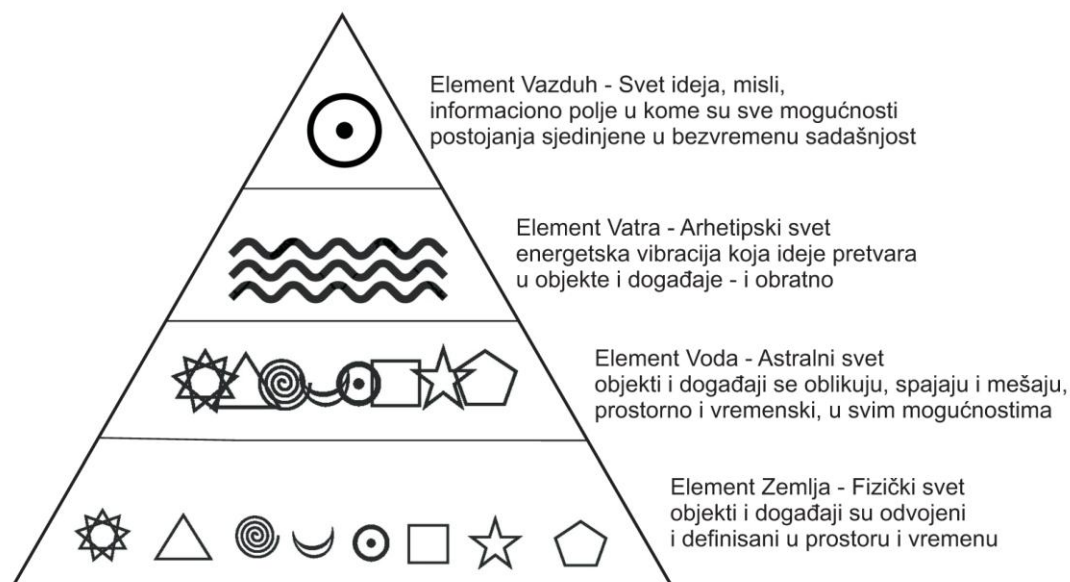
Zatim element vatre koji predstavlja energiju, nameru da se ideje ostvare, u čoveku to je volja, ono što nas pokreće svakog trenutka zajedno sa mišlju. Spolja su to sva zračenja.

Zatim sledi imaginacija koja detaljno i u svim aspektima oblikuje jasnu sliku ostvarenja ideje. Ona se održava emocijama. Ništa se ne održava niti ostvaruje bez emocija. Koliko nešto želimo toliko to ostvarujemo. To je predstavljeno elementom vode. Spolja su to sva tečna i plazmatična stanja.

Na kraju je element zemlje koji predstavlja konačno, fizičko ostvarenje ideje. Spolja je to gruba ili materijalna realnost.

Dakle sve je to jedan isti proces razbijen kroz te dimenzije koje su predstavljene elementima. Sve je to u nama, mi smo sačinjeni od svih dimenzija prirode pa zato čovek ima misli (vazduh), volju (vatra), imaginaciju i osećanja (voda), i sve to u fizičkom telu (zemlja). Samo je u ljudskom biću sabrana moć da misli, da ima volju, da oseća i da fizički ostvaruje ideje. Zato religije govore da je čovek stvoren na kraju, kao najsavršenija tvorevina božanskog ispoljavanja.

Sve dimenzije kroz koje se božansko ispoljava imaju piramidalnu strukturu. Otuda toliko piramida svuda u svetu, od najstarijeg doba. Tačka na vrhu je akaša ili etar. Zatim idu elementi koji predstavljaju različite stepene zgušnjavanja ideja sve do ovoga što opažamo kao grubu fizičku realnost na zemlji.

Ova piramidalna sturktura istovremeno sažima i razbija ispoljavanje svega kroz dimenzije, slično kao što prizma razbija jednu sunčevu svetlost na sve boje. Od ideje u elementu vazduha do konkretne fizičke realnosti nema nikakve druge razlike osim prelamanja jednog istog procesa u drugačijim aspektima. Kada držimo u ruci neki predmet, na primer kamen, misao u našem umu da je to kamen je isto što i sam kamen koji držimo u ruci, **to je jedna ista pojava, samo je odvojena različitim dimenzijama**; na elementu vazduha ona u nama postoji kao misao, a u fizičkoj realnosti (elementu zemlje) kao gruba pojava kamena. To je zapravo razlika u vremenu. U mislima je misao o kamenu samo trenutna, to je bezvremena sadašnjost, dok je kamen spolja u prostoru trajan u linearnom vremenu onoliko koliko mu fizički zakoni dozvoljavaju da traje, ili dok ga nekom novom idejom ne razbijemo ili oblikujemo u nešto drugo.

Dimenzije stvaraju razliku između misli i kamena. Pomoću ispoljavanja kroz dimenzije Apsolut postiže da stvari izgledaju kao nešto novo (a ne kao on sam) i da to čovekov um opaža kao nešto drugo (a ne kao da je to i dalje sam božanski Apsolut).

Pomoću dimenzija božanski Apsolut projektuje linearno vreme. Zapravo, nije stvoreno ništa drugo, ništa objektivno po sebi i za sebe, samo je pomoću dimenzija stvoreno vreme. Samo u linearnom vremenu (element zemlje) sve što je u suštini trenutno i bezvremeno u jedinstvu sa Apsolutom (eter) izgleda kao neki objekat u prostoru koji postoji tokom vremena, koji nastaje i nestaje.

Ovo možemo razumeti još bolje na sledeći način. Postojanje je svesno i ta svest je upravo ova naša svest koju sada koristimo, samo mnogo smanjena i sužena na našu individualnost. Stvar koju držimo u ruci isto je što i naša misao (ideja) o toj stvari. Na elementu zemlje, ona postoji kao grub oblik u vremenu, a naša misao je ista ta stvar samo u elementu vazduha, gde je ona trenutna, samo ovde i sada. Postojanje različitih dimenzija ih razdvaja na našu misao o toj stvari (u nama) i samu materijalnu stvar (spolja). To je zapravo jedno isto samo spektar različitih

dimenzija razdvaja njihovu pojavnost (kao što prizma razdvaja jednu svetlost u sve boje). Taj spektar su zapravo vremenske dimenzije. Misao je trenutna, ili traje onoliko trenutaka koliko mislimo o nečemu, a materijalna stvar traje koliko joj fizički uslovi dozvoljavaju, dok se ne raspadne, ili dok je nova misao, ideja, ne promeni (razbijemo tu stvar ili napravimo novu, kombinovanjem elemenata). Stvar je oblik u vremenu a misao je trenutni oblik.

Zato: koliko dugo uspevamo da zadržimo jednu ideju (vazduh) uložimo energiju (vatru strasti) u njeno očuvanje pomoću imaginacije (zalivamo je, voda), toliko ona postaje trajan oblik, toliko se materijalizuje. To je proces stvaranja kroz čoveka. To je zakon privlačenja ili ostvarenja namere.

Stolica na kojoj sedite jednako je svesna sebe kao i vi sami, samo što je ona svesna samo jedne mogućnosti, da bude stolica, na materijalnom planu, dok ste vi sačinjeni od više dimenzija i imate um koji može da osmišljava sve mogućnosti.

Božansko se, dakle, ispoljava kroz dimenzije. Sve dimenzije su oblikovale ljudsko telo. Zato čovek može da spozna više dimenzije. Što ih više upoznaje svojim fizičkim umom, toliko više božanske svesti iz viših dimenzija spušta na svoj fizički plan. Tako božanska svest konkretno deluje kroz ljudsko telo. U ljudskom telu božansko sažima sve dimenzije svoga ispoljavanja. Kroz čoveka se spajaju nebo i zemlja, božanska svest deluje na materiju. Ne samo da deluje i ispoljava se, nego jedino kroz čovekovo biće, putem samog delovanja, dolazi do spoznaje smisla delovanja, do svesti o sebi. Kada čovek nešto spozna, kada nauči da radi i to uspešno odradi, to je samo mali delić božanske svesti koja je u nečemu spoznala sebe samu.

Treba ispravno razumeti da dimenzije i paralelni svetovi nisu isto. Jedna dimenzija (npr materijalna) može da postoji na sve moguće načine paralelno, i to su njene paralelne realnosti. Druga dimenzija (astral) takođe. Svaka dimenzija postoji u svim mogućim paralelnim realnostima. Na primer, ovde na fizičkom planu je neko siromašan u jednoj realnosti, bogat u drugoj, srednja klasa u trećoj i td. Mi ovde prelazimo iz jedne realnosti u drugu kada se osposobimo za to, kada se obogatimo ili osiromašimo. To ide relativno sporo zbog prirode fizičkog sveta u kome vlada inercija i kakva-takva čvrstoća. U astralu je isto, samo što je u astralu manja inercija i čvrstoća pa se te paralelne realnosti brže smenjuju, što možemo lako da uočimo u snovima i kada smo svesni u astralu. Tamo je sve brže i fleksibilnije. Zapravo, toliko brzo da nas to zbunjuje i zato ne razumemo snove.

Što smo u višoj dimenziji, brzina izmena paralelnih realnosti, odnosno mogućnosti postojanja, brže se smenjuje. Tako u elementu vazduha ili misli to ide najbrže. U mislima za nekoliko trenutaka možemo da preletimo i preispitamo mnogo realnosti. To i jeste razmišljanje. Kada smo u meditaciji iza misli onda smo izvan vremena i prostora u stalnoj sadašnjosti, a to znači u etru ili kvantnom umu. Zato su sve dimenzije

prikazane kao piramidalni geštalt, jer se vreme i prostor sve više smanjuju i sažimaju kako se ide naviše.

Čovek je sredstvo i način na koji Bog spoznaje sebe u materijalnom svetu, svetu koji je prividno sušta suprotnost božanskoj svesti.

Sve ovo možemo opisati i na način koji je prikladan religijskom načinu razmišljanja jednog vernika.

Misao i ideja u Bogu postaje fizička stvarnost, ovaj svet. Bog ne razmišlja i ne fantazira uzalud, kao mi. Svaka njegova ideja se materijalizuje. Zato sav ispoljeni univerzum je ispoljavanje božanske svesti o sebi, jer ništa ne može da postoji izvan božanske svesti, izvan Boga, on je apsolutan. Međutim, budući da je njegova priroda apsolutna on ne može da se bavi svim detaljima i sitnicama ovoga sveta. Da bi postojale individualne pojave i stvari, i da bi imale slobodu da se kreću i događaju na sve moguće načine, Bog je iz sebe projektovao monade individualne svesti koje će time da se bave, koje će da kreiraju sve detalje univerzuma i života u njemu. To su arhanđeli i anđeli. Oni su to samo dok su u najvišim dimenzijama. Kada se oni dalje podele, umnože i suze u još manje monade individualne svesti, te manje monade anđeoske svesti postaju ljudske duše koje se rađaju u telima na ovom svetu. To smo mi, ljudi sa dušama. Kada se rode u telu, ljudske duše delimično zaboravljaju ko su zapravo, zaboravljaju svoju anđeosku i božansku suštinu, zato da bi ovde mogle da nastave delo stvaranja i razrađivanja svega stvorenog u sve moguće kombinacije i situacije, da ne bi varale u igri tako što bi koristile gotova rešenja. ***Princip božanske svesti se ovde ispoljava samo kroz kreativnost, kroz otkrivanje novog i ispravnog.*** Kada ovde, gde je sve u zaboravu i skriveno od istine, ponovo otkrijemo istinu i pravu prirodu stvari, onda se time ponovo otkriva božanska prisutnost, koja je u svim pojavama i stvarima, jer je apsolutna. Božanska svest se manifestuje kroz kreativnost, a nje nema ako već znamo rešenja.

Ljudske duše na ovom svetu, kao u pozorišnoj sceni opremljenoj svim mogućim scenografskim rekvizitima igraju se sa svim mogućnostima, stvarima i događajima.⁸ Ta igra je njihova karmička drama i sudbina. Igra svake duše kao glumca je deo cele drame. Ona je ujedno i komedija i tragedija, ima svoj uvod ili ekspoziciju, sve moguće zaplete, najviše kulminacije i sve moguće preokrete ili peripetije. Takođe sve one vode ka raspletu, ka otkrivanju smisla cele igre.

Nijedna uloga nije uzaludna niti pogrešna. U apsolutnoj prirodi božijoj, život jednog mrava, deteta koje je umrlo ubrzo nakon rođenja, vaš život i život Odiseja i Metuzalema, imaju jednaku vrednost, jer svi su oni unutar božanske svesti, kao njegove ideje. I one su bezvremene. Svi mogući životi ostvaruju se paralelno. Trenutno ste svesni samo ovog tekućeg života, ne brinite zbog toga ako njegov rasplet nije onakav kakav biste želeli da bude. Vi postojite u svim mogućim paralelnim stvarnostima u kojima iskušavate sve moguće rasplete sudbine. Videćete ih kada izađete iz ovoga života. Za sada ste fokusirani samo na jednu sudbinu. Možete da ih pove-

žete i zamenite već u ovom životu ako ste dovoljno svesni ovoga o čemu se ovde govori.

Veće od drama su misterije, kojima je osnovni moto: spoznaj samoga sebe i spoznaćeš da si Bog.

Misterije uglavnom uče suštinu istine o višim dimenzijama. Veoma je važno razlikovati prirodu svake dimenzije jer mnoge zablude nastaju iz njihovog nerazlikovanja. Na primer, možemo imati ideju ili ubeđenje da je sve trenutno i iluzorno, da mi kreiramo realnost. To je tačno ali samo na višim nivoima stvarnosti, u elementu vazduha. Na fizičkom planu stvari i pojave se ponašaju na supstancijalan način, imaju koherentan oblik, postoje u vremenu i kreću se kroz prostor. Ovde na fizičkom planu već postoji realnost koja je kreirana i koja deluje u vremenu. Na primer, kuća koja je davno sagrađena. Možemo da uđemo u nju i da je koristimo. To je realnost fizičkog plana, ali samo njegova. Međutim, pošto smo mi sačinjeni od svih dimenzija, možemo na fizičkom planu, u svom umu koji pripada elementu vazduha, da imamo iskustvo trenutnosti i bezvremenosti, da virtuelno iskušavamo više paralelnih realnosti, da ih preispitujemo kao mogućnosti. Zato i možemo da budemo kreativni jer imamo mogućnost da sve dimenzije odjednom iskušavamo u sebi.

Ako ne razlikujemo i ne poznajemo prirodu nižih i viših, suptilnijih dimenzija, doživljavamo paradoks. Tako je nastao poznati problem Šredingerove mačke koja i postoji i ne postoji (kopenhagenska interpretacija kvantne mehanike). Subatomske čestice se ponašaju i kao talas i kao čestice istovremeno samo na višim, odnosno suptilnijim dimenzijama. Na ovoj gruboj realnosti talas se pretežno ponaša kao čestica. Kvantna superpozicija se završava negde u elementu vatre, odnosno u području energije. U elementu vode ili u astralu sve je već oblikovano relativno trajno. Na fizičkom planu elementa zemlje sve ima relativno čvrst i trajan oblik. Zato svi zajedno živimo u istom svetu, Mesec postoji iako ne gledamo u njega.

Tačno je da subjekt odlučuje o stvarnosti, da kreira stvarnost, ali to se ne događa na isti način u svim dimenzijama, u elementu vazduha ili mislima, i na fizičkom planu. Zato i postoje različite dimenzije, da bi se to razlikovalo. U elementu vazduha sve realnosti postoje paralelno i ideje se manifestuju trenutno, mogu lako da se menjaju. Na fizičkom planu idejama je potrebno vreme da bi se realizovale, i ispunjenje uslova koje zahteva fizička realnost. Mi, kao svesni subjekti, odlučujemo o manifestaciji ideja na fizičkom planu, ali ne treba da imamo iluziju da je i na tom planu sve trenutno i iluzorno.

Moguće je da svesni subjekat menja fizičku realnost svojom svesnom namerom, ali samo ako ima punu svest najviše dimenzije ovde na fizičkom planu, ako ima kvantni um, a to znači, čistu svest o sebi ili svojoj duši.

Kada svest o sebi (vazduh) postane dovoljno jaka da i energetsko telo (vatra) prožme svojim ne-hercijanskim stanjem (to je onaj osećaj ovde i sada, nestanka vremena, jedinstva svega), odnosno da i energiju može da koristi u stacionarnom ili ne-hercijanskom obliku; ako u imaginaciji (voda)

ima tačno predočen oblik onoga što namerava, onda može da deluje na fizičku realnost, da čini čuda.

Ako nema sve te preduslove spojene u jedno, onda mora da uzme alat u ruke i da fizički radi na ostvarenju svojih ideja.

Svi naši životi na ovom svetu posvećeni su učenju i razumevanju prirode dimenzija i uloge naše svesti u njima.

Svo naše neznanje na ovom svetu sastoji se od nepoznavanja prirode viših i nižih dimenzija, od mešanja njihovih principa delovanja.

KAKO JE ZAISTA STVOREN SVET JEDNO LIČNO VIĐENJE

Jedna od sporednih posledica moje prakse meditacije (*za zen, shikantaza*) tokom 40 godina bila su i vantelesna iskustva. Ispitivao sam sve aspekte tog iskustva, sve zakonitosti astralnog sveta. Samo sam sa jednom pojavom bio zbunjen. Kada bih u astralu uzleteo uvis, nadišao bih oblike ovoga sveta koje u nižem astralu još uvek postoje, i ušao u ono što nazivaju viši astral i mentalni svet, ili *hyperspace*. Tu nema oblika iz ovog sveta već samo apstraktnih i geometrijskih oblika koji se smenjuju brzinom misli u fantastičnim bojama. Prema izloženim dimenzijama piramidalnog geštalta prirode iznetom u prethodnom poglavlju, iznad toga je samo područje etra ili akaše. Poželo sam da uđem u njega ali uvek kada bi se uzdigao maksimalno "visoko" iznad najvišeg astrala vratio bih se u fizičko telo. To vraćanje je bilo praćeno najvišim blaženstvom *samadhija*, u kome su svest i postojanje jedno isto, u blaženstvu (*sat-chit-ananda*). Takvo blaženstvo bi trajalo nekoliko dana. Naravno, prva pomisao mi je bila da nisam uspeo da "uđem u etar", da sam se zato vratio u telo.

Međutim, sa dovoljno životne zrelosti, odnosno sposobnosti da meditativnu svest iz *samadhija* u meditaciji primenim u životu, sazreo mi je sledeći uvid. Moje automatsko vraćanje u fizičko telo nakon pokušaja da nadiđem astralnu i mentalnu ravan, nije bio neuspeh već potpuni uspeh zato jer područje etra ili *akaša* nije tamo negde gore u apstraktnim visinama i dimenzijama, već ovde i sada, to je sve što jeste ovde i sada, to je svest najviše, bezvremene realnosti ovde i sada, to je sam ovaj fizički svet.

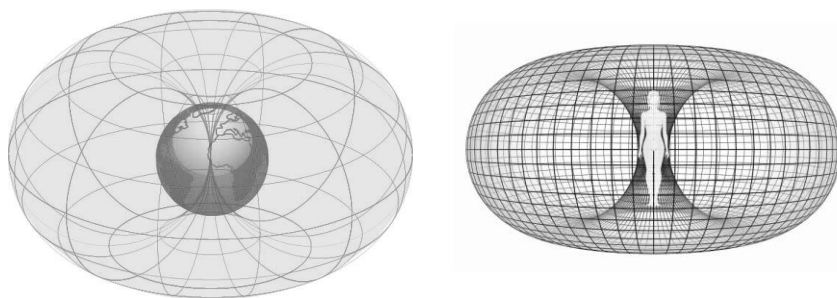
Kada se nadiđe svet oblika automatski se vraćate u oblik jer praznina (*sunjata*) i oblik (*tathata*) su jedno isto, *samsara* i *nirvana* su jedno isto. Tačnije, tada se vraćate u stvarnost, a stvarnost je sve što jeste ovde i sada, svaki oblik i događaj u vremenu i prostoru. Nema ničeg što nije najviša stvarnost.

Učenje Nagardune mi je pomoglo da to razumem, ali sasvim je drugačije kada to direktno doživite.

Govoreći jezikom fizike, kvantno polje ili eter, nije mikroskopsko malo polje koje je dosežno samo u indirektnim ispitivanjima sa akceleratorima čestica, već je to sam ovaj prostor u kome sve postoji. Sve što postoji u pojavnom univerzumu, sva "materija" nastaje trenutno iz vibracije kvantnog polja, iz samog prostora. Zato je značenje reči *akaša* upravo prostor.

Materija nastaje iz kvantnog polja ili prostora putem vibracija koje slede zakonitost fraktala i zlatnog preseka. Svuda u prostoru postoje takva mesta gde nastaju te vibracije, ona su manja ili veća. Najveća su 'crne rupe' u kosmosu, najmanja su u središtu svakog atoma. Oko svih tih mesta nastaje torus, osnovna struktura vibracija koja oblikuje svako telo. Sve što

postoji u fizičkom univerzumu, od elektrona preko čoveka i zvezda do galaksija, postoji po modelu torusa. Čovekova aura ima isti oblik torusa, kao i sve što daje život, jabuke i drugo voće.

U središtu svakog torusa postoji jedna 'crna rupa', čist prostor, akaša ili etar, "ulaz" u kvantno polje.

Njihove različite veličine proizvode sve razlike u oblicima svega što postoji u kosmosu. Najveće 'crne rupe' stvaraju galaksije. Manje stvaraju zvezde, ali njihova veličina je takva da, u skladu sa svojom razmerom, na rubu svoga torusa izaziva povratno polje (ono nastaje u interakciji sa okolnim prostorom drugačije vibracije) koje stvara visoke vibracije svih elemenata koje zato, usled visokih vibracija, stvaraju visoku temperaturu. To se ispoljava kao vrela plazma koju vidimo na površini zvezda, kao njihovu svetlost. Unutrašnjost zvezda je hladna i tamna upravo zbog ovakve njihove strukture i etra u središtu.

Kada je 'crna rupa' još manja ona opet na rubu svoga torusnog polja stvara vrelu plazmu od svih elemenata, ali ona pored vrele plazme te elemente može da drži i u ohlađenom stanju. To se događa zato jer je 'crna rupa' manja nego kod zvezda i elementi mogu da se formiraju i u hladnijem stanju, ne samo kao plazma, već i kao konkretni elementi odvojeni u prostoru. Tako se na rubovima tih manjih 'crnih rupa' pored vrele plazme formira i ohlađena kora od elemenata i to vidimo kao planete.

Planete i sva nebeska tela su sfernog oblika upravo zato jer su nastala od torusnog kretanja energije. Svaka planeta je šuplja i u svom središtu ima jednu malu zvezdu, koja ima malu 'crnu rupu'. Planete u svojoj kori zadržavaju vibracije središnjeg sunca, jer kora svakako nije ravnomerno ohlađena, pa tako ispod ohlađene površine postoji i magma koja ponekad izbije u erupciji vulkana. I ta pojava sledi obrasce torusa pa tako vulkani svuda na Zemlji i drugim planetama postoje na istim geografskim širinama. Opet, nisu sve planete iste veličine pa tako one veće, sa malo većom 'crnom rupom' u svom središtu imaju i veću temperaturu koja onemogućava formiranje čvrste ohlađene kore od elemenata. Tako one postoje kao veliki gasni džinovi (Jupiter, Saturn i Neptun) jer su suviše male da bi bile zvezde a suviše velike da bi bile planete sa hladnom korom.

Torus ima oblik sfere zato što je sfera bezgranična. Sfera je kao takva direktan odraz bezgraničnog prostora. Jedini trodimenzionalni oblik u koji može bezgranični prostor da se projektuje i izrazi jeste sfera. Zato su sva nebeska tela sferna.

Tako je nastao svet iz božanske svesti, kvantnog polja etra. Tako je nastao i čovek.

Zapravo, usled holografske prirode postojanja u kome ništa nije odvojeno i sve se odražava u svemu drugom, veliko u malom i obratno, sve ovo se događa u svakom trenutku i sve ovo čovek direktno spoznaje u trenutku kada svest (Boga) prepozna kao postojanje i postojanje kao svest (Boga), a to je iskustvo *samadhi* u meditaciji.

Kada čovek izlazi iz stanja *samadhi* u meditaciji i počine da se kreće i radi, tada nastaje svet, postaje ispoljen. Kada čovek uđe u meditaciju, u *samadhi*, svet nestaje, postaje neispoljen. Međutim, meditant je ipak tu, postoji uvek, ne bi meditirao, ulazio i izlazio iz meditacije da ne postoji uvek, ali kada je u *samadhiju* on postoji u božanskoj stvarnosti. Jedina razlika stvorenog i nestvorenog sveta jeste u njegovoj spoznaji kao božanske stvarnosti, i kako učestvujemo u njemu.

Kosmološka teorija Jačeg antropičkog principa (*Strong Anthropic Principle* ili SAP) kaže da fundamentalne konstante prirode, kao što je odnos između mase protona i mase elektrona, moraju da budu upravo ovakve kakve jesu da bi se javila evolucija života zasnovanog na ugljeniku i, u krajnjem vidu, da bi nastao čovek kao svesni posmatrač. Vidljive osobine svemira, kakve su u svemu, nisu proizvod slučajnosti ili prirodne selekcije između više mogućnosti, nego su posledica sasvim određene svrhe: stvaranje uslova za nastanak svesnog subjekta, čoveka.

Eto, to je cela priča o stvaranju sveta.

Da bismo ispravno razumeli odgovor na pitanje o nastanku sveta treba još jednom naglasiti suštinu: svet nije stvoren, svet se i dalje stvara u svakom trenutku, a kako će da se stvara zavisi od nas i naše percepcije, od svesti, i našeg delovanja u svetlu. Nije isti svet bez čoveka i sa čovekom. To je tako očigledno.

Postoje svetovi gde nema života, tačnije gde nema svesnih subjekata. To su uvek pusti svetovi gde se ništa ne događa, gde nema života. Čim se pojavi makar i najmanji svesni subjekat, bakterije, tu počinje da se nešto događa i stvari se menjaju. Što je svesni subjekat složeniji i savršeniji u percepciji i delovanju, to se svet u kome on živi brže i više menja i usavršava. Naša planeta se burno menja jer je naša svesnost sve više prisutna, ovde je puno svakojakih svesnih subjekata. Ne menja se baš usklađeno jer ni svest tih subjekata nije usklađena.

Pre čoveka (svesnog subjekta) odrađena je samo jedna polovina posla, ispoljila se samo mogućnost za život, stvaranje uslova, postavljena je pozorišna scena. Sa čovekom kao svesnim subjektom koji može svesno da dela, biće odrađena druga polovina posla, a to je osvešćenje smisla postojanja, spajanje božanske svesti sa postojanjem, kada čovek kao svesni subjekat spozna da je apsolutno svaka tvorevina i pojava sama božanska svest, i da nema ničeg drugog osim nje. To je svrha evolucije. Početak i kraj sveta spajaju se u čoveku zato što svest u čoveku, sa kojom je on svesni subjekat, jeste ista ona božanska svest koja sve stvara.

Dakle, ni nauka ni teologija vam ne mogu pomoći da spoznate tajnu stvaranja sveta dok svoje svesno delovanje ne uskladite sa prirodom sveta. Vaša percepcija i vaše delovanje su dve polovine iste celine koja otkriva tajnu sveta. Ispravna percepcija i ispravno delovanje zajedno otkrivaju stvarnost sveta. Kada ste ispravno usklađeni sa svetom tada ste ispravno religiozni, i tada imate ispravan naučni um. Ispravna usklađenost sa svetom jeste cilj i svrha religioznosti i nauke. Zato nas religioznost i nauka zajedno uče delovanju u svetu.

Ukratko rečeno: kada uskladite svoju percepciju i svesnost sa svojim delovanjem, tako da ne bude nikakve razlike između svesti i delovanja, ni u intenzitetu ni u sadržaju i smislu, tada će vam biti jasna priroda ovoga sveta i bićete usklađeni sa njim. Sa Bogom.

Svoju svest smatrajte za Boga, a svoje delovanje smatrajte za sav spoljašnji svet. Nećete pogrešiti. Sve što se događa u univerzumu jeste njihovo razdvajanje kao iluzija u čovekovom umu i spajanje u Jedno kao stvarnost.

Čovek je nasledio stvaranje sveta od Boga, on je njegov mali pomoćnik. Još uvek nije usavršio zanat, ali naporno se radi na tome.

RIBA NIJE SVESNA VODE

Ribe u vodi imaju problem sa opažanjem vode. Nisu je svesne dok ne budu izbačene iz vode. Tek tada uviđaju njen značaj, kada počnu da se koprcaju na suvom.

Veoma sličan problem imaju vernici sa opažanjem božanskog. Nisu svesni da su sve vreme u njemu, da ih božanska svest omogućava u svemu, da je sav život dizajniran božanskom inteligencijom.

Sama svest u ljudima, sa kojom žive, deluju i opažaju svet, nije njihova, nastala u njihovim glavama, već je samo delić univerzalne božanske svesti koje naši mozgovi primaju kao radio prijemnici, usporavaju je i individualno koriste.

Zbog tog usporavanja i individualnog korišćenja nama ljudima izgleda kao da imamo neku drugačiju svest, svoju, ličnu, odvojenu od božanske celine. Zbog takve ograničene svesti nama izgleda da smo odvojeni od Boga, da tek treba nekako da mu se približimo, da se upoznamo. Ne vidimo da smo uvek u njemu kao ribe u vodi.

Ne radimo nikada ništa mi prema Bogu i za Boga, već uvek sam Bog sve radi kroz nas, jer sve je on, nema ničeg drugog osim njega. Takva je priroda njegovog postojanja. Mi samo treba da se probudimo u jedinoj realnosti koja je on sam. Koja smo mi sami.

Način tog buđenja sličan je izbacivanju ribe iz vode. Tek kada se nađemo u suprotnosti od božanskog stanja, kada počnemo da se koprcamo u patnji i zabludi, u grehovima, onda postajemo svesni više realnosti, da svest i život u nama nisu samo naša svojstva, već da sve delimo sa božanskom celinom, da je sve povezano u Jedno.

Kada spoznamo kako smo izbačeni iz raja moći ćemo da se vratimo u raj.

IZGON IZ RAJA BOŽANSKA SVEST SE ISPOLJAVA U SVOJU SUPROTNOST

Sedam faza stvaranja ili ispoljavanja božanskog Apsoluta jesu zapravo način na koji se božanski Apsolut ispoljava u svoju suprotnost.

Da izgleda kao *nešto drugo* božanski Apsolut postiže stvaranjem čoveka i njegovog uma koji jedini u svim univerzumima ima potpunu slobodu da ima iluziju da je odvojen od celine koja ga sačinjava, da je nešto drugo a ne sama celina. Takva savršena iluzija ne postoji nigde drugde u kosmosu i u nijednoj dimenziji. Postoji samo u čovekovoј glavi.

Rečeno je da je Bog čoveku dao slobodnu volju. Ovde ćemo objasniti šta to zapravo znači.

Suprotna tačka božanskog jeste čovekov individualni um (ego) koji se smatra odvojenim od celine, od božanskog. To je nadalja suprotna tačka božanskog Apsoluta. To je dno dna celog postojanja: čovek, naučnik, agnostik i ateista, ili zločinac i ubica, koji misle da ne postoji Bog, da postoji samo materija, da je živ samo kao telo i da je odvojen od božanske celine. Jednako daleko je i vernik koji misli da je odvojen od Boga i da treba da mu se vrati.

Ali to je ujedno i najveća kreativnost božanskog u svojoj težnji da se ispolji kao nešto drugo, i da to drugo, taj mali um (ego) ima svu slobodu da radi šta hoće u svom neznanju. Ili da se otuđuje od Boga kao naučnik, ili da se vraća Bogu kao vernik, slobodu da stvara i razara, da bude dobar, loš i zao.⁹ Dakle, ***najveća iluzija jeste ujedno i najveća kreativnost božanskog.*** Dalje od toga se ne može. Zato od te najdalje tačke ispoljavanja božanskog može da sledi samo povratak njemu samome. Celokupna ljudska egzistencija, sve što se zbiva u svakom umu ljudskom zasniva se na drami iskušavanja svih iluzija slobode da može da radi šta hoće ili da spozna da je deo celine, i kako da se vrati božanskoј celini.

Ispoljavanje božanskog Apsoluta je nalik na kruženje jednog istog. On se ispoljava kao nešto drugo i novo. Sve se to događa u njegovoj imaginaciji. Budući da je svemoguć, i njegova imaginacija je svemoguća, odnosno izgleda kao najgrublja stvarnost. Ne bi trebalo imaginaciju božju da upoređujemo sa svojom, slabom i providnom. Njegova imaginacija je snažna i savršeno ubedljiva, sa svim fizičkim zakonima najgrublje realnosti koja postoji. Vrhunac božanske stvaralačke imaginacije jeste da stvori privid da postoji nešto drugo i odvojeno od njega samoga. To je vrhunac iluzije ali ujedno i vrhunac kreativnosti svesti. Bog to postiže samo u čoveku, u njegovom umu koji je identifikovan sa telom (ego).

To je najdalja tačka do koje ide ispoljavanje sveta kroz sve dimenzije i univerzume. Posle nje samo može da sledi povratak izvornoј božanskoј svesti sebi samoj.

Kružno ispoljavanje božanske svesti iskazano je drevnim simbolom jin-jang.

To je poznata priča o "prvom i poslednjem" o "Alfa i Omega", za Boga se kaže da je Alfa i Omega, za Isusa takođe. Ispoljavanje božanskog je predstavljeno simbolom kruženja božanskog Apsoluta. Tačka Alfa je izvor u božanskom, a tačka Omega je krajnja suprotna tačka ispoljavanja nakon koje sledi povratak izvoru i celovitosti. To je univerzalni model kruženja energije, u nama i izvan nas. Suprotnosti postoje ali su dijalektički povezane i uvek sadrže jedna drugu, po modelu holograma.

Crno polje predstavlja spontano i uslovljeno ispoljavanje svih mogućnosti oblikovanja neorganskog i organskog života prirode. Kada dosegne maksimum savršenstva u organskom obliku javlja se bela tačka. To je princip svesti u materiji, slobode u uslovljavanju. Ta bela tačka je svest u čoveku, svesni um. Tada počinje prepoznavanje celog procesa, čovek postepeno osvešćava celokupno postojanje i kada prepozna njegov smisao on se vraća božanskom izvoru, Alfa tački. To vraćanje predstavlja belo polje koje se postepeno povećava. Taj svesni razvoj se odigrava unutar čoveka, kao čovekova samospoznaja. Kada on dođe do svog vrhunca, spajanja s Alfa tačkom, božanskim Apsolutom, kada prepozna svoje jedinstvo sa njom, on sadrži i iskustvo svoje suprotnosti, crnu tačku. To znači da je svest božanskog Apsoluta o sebi sada kompletna, prošla je sve mogućnosti, sve što jeste ispoljilo sa kao sve što može da bude. To je prikazano savršenim krugom u kome kruže svetli i tamni princip.

Sve ljudske sudbine i karmičke drame obrću se i balansiraju oko te dve tačke. Svaki čovek ima samo dva izbora: ili da se vrati božanskom izvoru (Alfa) ili da bude rob iluzija vlastitog uma i ega (Omega).

Međutim, pošto ništa nije bilo moguće izvan samog božanskog Apsoluta, i taj "povratak" je samo privid, kao i sve drugo. Ništa nije moglo biti odvojeno niti izgubljeno da bi se moglo vratiti ili ponovo spojiti. Sve je to bilo samo u imaginaciji božanskog Apsoluta. Ali pošto je njegova imaginacija jednaka najvišoj realnosti koju možemo da zamislimo, čak i mnogo više od toga, to je za nas i jedina realnost koju možemo da zamislimo. Zato je opravdano tako predstavljati celu stvar, kao "ispoljavanje" božanskog u kosmos i život i kao "povratak" božanskom, kao buđenje i otkrovenje, kao spasenje. Uostalom, u iluzijama svoga uma toliko smo zastranili da nam zaista treba spasenje.

Budući da je univerzum hologram, sve je to u nama, kao što je i izvan nas.

SUPROTNOST OD BOŽANSKOG JESTE NAŠA STVARNOST

Omega ili krajnja suprotna tačka je naša realnost u kojoj živimo. Ovde nam sve izgleda kao da smo potpuno odvojeni od Boga. Osnovni razlog zašto ne vidimo božansku prisutnost u svemu što postoji jeste u načinu ispoljavanja božanskog u svoju prividnu suprotnost, u Omega tačku. U blažem obliku tu iluziju imaju svi obični ljudi i vernici, da je Bog negde tamo, "gore", "na nebu", a oni ovde "dole", "na zemlji", da preko nekih rituala i vere treba da mu se približe, povežu se sa njim ili nekako usklade. Kod ljudi koji ni takvu veru u Boga nemaju postoje ekstremni slučajevi kada ova suprotnost stvara realnost nalik na pakao. Ukratko, što je više nasilja, mržnje i sukoba to je Omega tačka više udaljena od Alfa.

Detaljan opis Omega tačke i naše realnosti je u sledećem.

Monade božanske svesti, od kojih potiču naše duše, na najvišim dimenzijama stvaraju sve moguće virtuelne realnosti kao igre u kojima isprobavaju sve mogućnosti postojanja. Jedna od njih je i život na Zemlji. Duše zatim zaranjaju u život na Zemlji koristeći fizička tela kao avatari. Svaka duša je jedan aspekt božanske svesti koja igra zemaljsku igru. Ta igra je zapravo istinsko kristalisanje svih mogućnosti svesti kroz slobodnu volju. U tome je suština ispoljavanja božanske svesti. Ta svest preko individualnih duša kreira mnoštvo stvarnosti i igra mnoštvo uloga unutar njih. Te uloge su inkarnacije ljudskih duša. Inkarnacija je samo igra prividnog odvajanja od svog izvora, božanske svesti Apsoluta. Položaj duša u jednoj fizičkoj inkarnaciji je ambivalentan u smislu da iako mora da doživi samozaborav, ona nikada zapravo ne može potpuno da izgubi vezu sa svojim božanskim izvorom. Otuda potiče religioznost kod svih ljudi, koja se javlja u svim mogućim oblicima.

Sav karmički razvoj individualne duše tokom serije inkarnacija jeste usklađivanje zaborava sebe sa sećanjem sebe, svoje božanske suštine. Zaborav sebe je Omega tačka, božanski izvor je Alfa tačka. Cela igra ljudskih života je usklađivanje savršenog kruženja svesti oko tih dvaju tačaka. Ceo fizički kosmos zapravo postoji kao poligon za igru prividnog odvajanja duše od svog izvora.

Suština je u tome da maksimalno odvajanje od svog izvora, maksimalan zaborav sebe, daje najveću slobodu kreativnosti koja je u osnovi same božanske svesti. Zato je to odvajanje potrebno, da bi se ta suština kristalisala na Omega tački, na zemaljskom planu.

Ovde imamo paradoks. Udaljavanjem od Alfa tačke, od božanskog izvora, ispoljava se veća kreativnost. Izvor sve kreativnosti je božansko u alfa tački, ali ona se konkretno ispoljava tek u svojoj suprotnosti, u Omega, u slobodi svega što može da bude na sve načine.

Ta krajnja tačka daje nam iluziju da možemo da radimo šta hoćemo, pa tako i radimo. Svesni smo samo čula i materije, bez 'više sile' bez 'milosti božje' i zato smo prinuđeni da sami uzmemo stvar u svoje ruke i da se

borimo za svoj opstanak. Koliko manje imamo svest o božanskoj sili, kao neuslovljenoj ljubavi koja sve omogućava, toliko više imamo iluzornu potrebu da primenjujemo svoju silu (koja uvek prelazi u nasilje), da se borimo za opstanak, jer ubeđeni smo da realno postoji samo ono što sami proizvedemo. Kada mnoštvo ljudi ima takvo ubeđenje onda dolazi do nadmetanja među njima, do sukoba. Otuda toliko nasilja na ovom svetu. Nasilnici su najveći materijalisti. Radeći na taj način kolektivno stvaramo paklenu realnost. Svo zlo, nasilje i destrukcija koju ljudi čine na ovome svetu rezultat su te kolektivne iluzije da postoji samo telo i mrtva materija, da je Bog daleko ako ga uopšte ima, i slobode da se sve to doživi.

Kroz ljude koji sve to čine u svojoj iluziji, sam božanski Apsolut doživljava svoju suprotnost. Sve što može da bude to i biva.

Čovek ima pomoć u tome da padne u samozaborav na ovom svetu. Sama duša ne može da kreira takve okolnosti da potpuno zaboravi samu sebe. Da bi uradila sve one stvari koje spadaju u njenu suprotnost potrebna joj je pomoć entiteta koji su svesni ali nemaju dušu kao čovek. To su takozvana demonska bića koja žive u sledećoj višoj dimenziji, u astralu, i koja opsedaju čoveka. Takav opsednut čovek čini sva najveća zlodela.¹⁰ To nikada nije činio sam čovek koji ima odlučujuću moć duše. Fizičko telo je takvo da može da živi i deluje i samo sa minimalnim prisustvom svesti, kao u somnambulnom stanju, kao u hipnozi. Postoje i bezdušni ljudi, tačnije, to su oni u kojima je svest duše tako malo prisutna da je potpuno pasivna, kao da samo posmatra šta sve telo može da uradi, do kojih krajnjih granica nesvesnosti i razuzdanosti može da ide.

Postoji kreativnost i u destrukciji, u negativnom delovanju. Budući da duše ovde iskušavaju sve što je moguće, onda iskušavaju i to. Poneki ljudi kao da se takmiče koju će veću ludost da počine. Svakako, to čine u manjoj meri nego pozitivno delovanje, jer ako je negativno veće onda bi se sam život uništio. Čovek najviše uči na teškoćama i njihovom nadilaženju. Duše iskušavaju i uništenje života ali samo da bi ojačale svest o životu. Zato što je univerzum hologram, sve je povezano, svaki čovek se suočava sa svim svojim delima i doživljava pokajanje. Bez izuzetaka.

Koliko je čovek svesniji više sile, božanske svesti, toliko je više kreativan, milostiv i miroljubiv. Toliko više ima svoju volju i manje može da bude opsednut stranim entitetima. Prevazilaženje nasilja i primene slepe sile moguće je samo razumevanjem prave prirode svesti svoje duše, prirode viših dimenzija i njihovim upoznavanjem. Na taj način dovodimo u sklad delovanje više i niže svesti, svest naše duše može snažnije da deluje na fizički um. Tako koristimo božansku svest naše duše za delovanje na fizičkom planu, na kreiranje realnosti.

Kada nema takve povezanosti nastaje svako zlo i destrukcija. To su slučajevi kada krajnja Omega tačka ide dalje, preko mere savršenog kruženja, kada se udaljava više nego što je potrebno od Alfe, više nego što je po volji božijoj. To je jedina tačna **definicija zla: ono što je nepotrebno, suvišno, i stoga pogrešno.**

Oblik grčkog slova *omega* takođe odražava ovde opisani princip. To je krug koji nije završen, kome je dno otvoreno za propadanje - Ω. Tačku Alfa predstavlja slovo koje takođe predstavlja krug, ali koji počinje da se račva i otvara - α (malo slovo), ili najvišu tačku od koje počinje deoba - Λ (u slučaju velikog slova).

Sve što je ispravno jeste ono kretanje i delovanje koje nastavlja kruženje u savršenom krugu i ravnoteži, a to znači u razumevanju. Zlo i destrukcija je neuravnoteženo kretanje kruga, gubljenje centra koji daje ravnotežu.

Božanski jezik *devanagari* to jasno izražava. Na tom jeziku (sanskritu) patnja se naziva *dukha*, a to pokazuje točak kome osovina nije smeštena tačno u središtu tako da se on neravnomerno okreće. Sklad i savršenstvo se nazivaju *sukha*, a to je slika točka kome je osovina okretanja tačno u središtu.

Krajnja suprotna tačka ispoljavanja božanskog, Omega tačka, nalik je zatezanju luka pre odapinjanja strele. Bez tog povlačenja i zatezanja u svoju suprotnost, strela božanske svesti nikada ne bi mogla da bude odapeta ka svom krajnjem cilju, tački Alfa.

To je takođe nalik igrački jo-jo. Božansko se ispoljava i sažima u sebi samom. Ispoljavanje se događa kao kosmos, sažimanje kao svest o sebi. To se događa na makroplanu, kao kosmos, i na mikroplanu, kao vibracija 'božanske čestice'. To je zapravo jedan isti događaj koji se bezvremeno zbiva, svakog trenutka. Čovekov um je jedini koji pravi razliku između malog i velikog. Čovekov um je i stvoren da bi napravio tu iluzornu razliku. Pomoću tog razlikovanja u ljudskom iskustvu božanska svest ispoljava svoju suštinu kroz svoju suprotnost.

Ljudske duše se rađaju na ovom svetu pre svega zato da bi iskusile krajnje domete Omega tačke, sve mogućnosti iluzije, da bi je zategle i razvukle do krajnjih granica istezanja, da bi božanska svest pomoću ljudskog iskustva iskusila sve mogućnosti svoje najveće kreativnosti: najvećeg zaborava sebe same.

Otuda ta priča da smo rođeni grešni. Ali u tome nema nikakve greške. Bez takvog iskušenja ne bi bilo svesti duše na Zemlji ni sveg života na noj.

Crno polje je sav spoljni kosmos i neorganski svet. Omega tačka je spoj svesti i neorganskog sveta, a to je organski svet i pojava života, koji svoju potpunost dobija u čovekovom biću. Belo polje je čovekova svest koja spoznaje prirodu stvarnosti. Ono predstavlja duhovnost i religioznost čovekovu, povratak u izvor koji se odvija unutar čoveka. Najsavršenije se sprovodi kroz praksu meditacije.

Budući da smo stvoreni po liku božjem, odnosno da smo mikrokosmos, u nama je sažet sav kosmos po holografskom modelu, sve se ovo događa u nama, ne izvan nas. Naš duboki san je stanje pre stvaranja sveta, kada sanjamo onda idemo između različitih dimenzija stvaranja, a kada se probudimo na fizičkoj realnosti onda je svet potpuno ispoljen.

Celokupan proces stvaranja sveta i povratka u izvorno stanje sabran je u našem biću, u našem mikrokosmosu, kao holografski model u malome.

Tačka Alfa je naša najviša čakra, *sahasrara*, a tačka Omega je prva, najniža čakra, *muladhara*.

Sva naša životna iskustva kreću se između njih, od jedne do druge tačke.

Religijski jezik ih naziva rajem i paklom.

Samo kroz čoveka božanska svest može da iskusi sve svoje suprotnosti i bude kompletna, samo kroz čoveka može da iskusi svoju najveću kreativnost, slobodu da bude izvan sebe same, slobodu da bude protiv sebe same i slobodu da se vrati sebi samoj.

Kad god neki čovek dotakne dno patnje, Omega tačka je došla do svoje krajnje mere istezanja van kruga božanskog savršenstva; uvek kada se takav čovek pokaje i vrati svojoj duši, savesti i svesti, tada je Omega tačka krenula natrag ka savršenom kruženju i usklađivanju sa božanskom celinom, ka Alfa tački. Svako ko je dosegao nebesku spoznaju imao je neku muku i neki teret koji ga je uzdigao.

Svako od nas ima svoju Omega tačku. To je ona tačka kada dotičemo dno svoga života. Samo odatle možemo da krenemo naviše, ka spasenju, preporodu, obnovi i boljitku. Mi nećemo krenuti naviše ka Alfa tački, sve dok ne dotaknemo svoju Omega tačku. Samo nam ona daje potrebnu snagu zamaha za preokret. Ako je nismo dotakli nećemo imati dovoljno snage da se potpuno promenimo, imaćemo oscilacija i sumnji, padaćemo ponovo i ponavljaćemo loša iskustva. Možda će nam njena blizina dati uvide i inspiraciju za preobražaj, za donošenje odluke, ali samo kada fizički udarimo u dno svoga života i postojanja, svom snagom svoje gluposti, neznanja i iluzija, onda krećemo naviše u preobražaj bez povratka. Tada umiremo za stari život i rađamo se u novom. Svaka prava inicijacija sadrži ovakvo iskustvo umiranja starog čoveka i rađanja novog koji se uzdiže u višoj svesti, ka Alfa tački.

U tome je dobra strana Omega tačke iako ona po svemu izgleda negativno. Zapravo, nema Alfe bez Omega. One deluju zajedno i uzajamno.

Zato naš razvoj nikada nije pravolinijski. On se sastoji iz mnogo uspona i padova. ***Njihova smena povećava u nama kapacitet svesti. To je pravi cilj ovog kretanja.***

Dakle, ne radi se o tome da se jednog lepog dana pokajemo i jednom zauvek prosvetlimo, već da stalno iskušavamo uspone i padove, ***da na taj način proširujemo granice svoje percepcije.*** Ne radi se o tome da napustimo Omega tačku i trajno se okrenemo ka Alfi. Alfa i Omega deluju kao indukcionni motor, te dve tačke suprotnosti pokreću naše živote slično elektromagnetnom obrtnom polju. Nije bitno koja je crna a koja bela, važno je samo da se kreću.

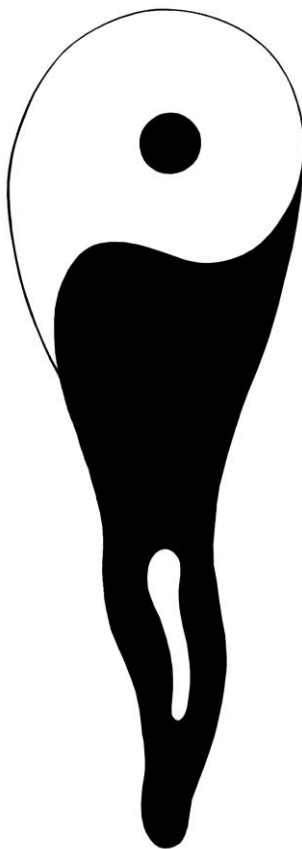
Nije važno da li se trenutno krećemo na 'dole' ili na 'gore', važno je da postanemo svesni celog kruga, celine - i da smo ta celina mi sami. To je cilj, a ne ostanak u jednoj tački kruga, ma koliko ona bila 'visoko'. Tu svest nam omogućava iskustvo svih krajnosti, a ne samo jednog stanja. Ne treba iz

ovoga zaključiti da je Omega važnija od Alfe, već da nema iskustva jedne bez druge.

Samo kada dobro iskusimo razlike Alfa i Omega, sve suprotnosti, onda možemo da ih nadiđemo, da dospemo do transcendentalne svesti naše duše. To je cilj. Dokle god težimo samo jednom polu mi smo zarobljeni u igri suprotnosti. Nije cilj da ostanemo zarobljeni u suprotnostima stalno se boreći protiv njih, već da nadiđemo celo područje gde su suprotnosti moguće, da nadiđemo područje relativnog dešavanja, i dođemo do Apsolutnog, do transcendentalne božanske svesti koja sve omogućava. Iskustva suprotnosti služe samo tome da nas nateraju da se uzdignemo iznad njih, da ih razumemo u kontekstu celine; ne da se borimo protiv njih.

Transcendencija suprotnosti relativnog postojanja opisana je u nauci *Sankhye* kao stanje *kaivalya*. Reč *kaivalya* označava stanje svesti naše duše koja je nepomešana ni sa čim, autentična, čista, pa otuda sadrži ideju savršenstva i potpunosti. U tom smislu ova reč označava izdvojenost i otcepljenje čovekove suštine ili duše (koja potiče od apsolutne božanske svesti) od sveg prolaznog postojanja u vremenu, vaskrsenje čovekove duše iz smrtnog tela u svoje besmrtno i nerođeno autentično stanje. To stanje je cilj prakse meditacije kako je izloženo u *Joga sutrama* od Patanjđalija.

Najdalja suprotna tačka božanskog ispoljavanja, Omega, jeste svet u kome živimo, u kome prevladava iluzija. Najveća iluzija odnosi se na našu suštinu, dušu i na pravu prirodu svesti. Ovde se duša uči materijalizaciji svih procesa u vremenu i prostoru. Zato ovde vlada strogo kontrolisana iluzija.

GEOSTRATEŠKA POLITIKA OMEGA TAČKE U ODVAJAJU ČOVEKA OD BOGA

Politika je svakako oblast u kojoj se najviše ispoljava sva nenormalnost ovoga sveta i stanje koje ovde opisujemo kao istezanje Omega tačke u suprotnost od ispravnog i dobrog, od božanskog.

Na ovom svetu postoje institucije koje sprovode zatezanje Omega tačke do krajnjih granica, koje stvaraju iluzije. To su naučne i religijske institucije koje nas obmanjuju u pogledu prirode stvarnosti tj. svesti, i naše duše.

Nauka nas uči da nemamo dušu ili da se pojam duše odnosi na nekakvu mešavinu životne energije, psihe, podsvesti, sećanja i osećanja.¹¹ Nauka još uvek tvrdi da svest nastaje od nesvesne materije (što je apsurd) i da je svest samo percepcija, gomila sećanja i utisaka, smeštena negde u mozgu. Uči nas da smo potpuno beznačajni kao bića, čak i štetni po prirodu, da smo na rubu jedne od bezbrojnih galaksija, da je sam život nastao slučajno, kao i mi sami, da smo zapravo plod neke greške u deobi DNK, da smo unapređeni majmuni. Na taj način nauka jača Omega tačku time što nam um strogo kontroliše i programira da bude ograničen samo na svet čula i materije.

Religija nam dušu mistifikuje i projektuje u božanske sfere koje su nam nedostupne, ili dostupne samo ako ispunimo neke uslove vladajuće državne religije, ako ispunimo uslove neke dogme koji su zapravo nemogući. Prema tim iluzijama možemo svoju dušu i da izgubimo i da je dobijemo, da je učinimo grešnom i da je spasemo. Čak i da je prodamo đavolu. Sve u zavisnosti koliko smo poslušni religijskom autoritetu. Ipak najviše preovladava stav da su naše duše iskonski grešne, dakle u suštini pogrešne.

Crkva krivo predstavlja svest o duši i na indirektan način, zabranom abortusa. Uverenje da čovek nastaje začecem predstavlja materijalističko stanovište. Ono negira istinu o duši i njenoj nezavisnosti od tela, što je iskustvo istinske religioznosti. Duša bira telo u koje će da se rodi kao što mi ujutru biramo odeću. Duša se inkarnira u telo tek nakon rođenja, i to postepeno. Pitanje abortusa nije religijsko pitanje već pitanje nataliteta. U društvu koje ima preveliki natalitet abortus je potreban; za populaciju koja opada abortus je štetan. To je sve.

I nauka i religija zajedno, najviše od svega, skrivaju pravo značenje pojma svesti. Nauka nema tačnu definiciju svesti ali zato na sve načine popularizuje stav u javnosti da svest nije ništa drugo do percepcija i pamćenje. Podmeće se zaključak da svest mogu da imaju i roboti, računari, samo ako su dovoljno brzi i sa dovoljno memorije, da može da postoji i "veštačka inteligencija". Naime, inteligencija ne može da postoji bez emocionalne zrelosti, koja daje konačnu odluku o upotrebi inteligencije, a

emocionalna zrelost nastaje samo od prisustva svesti duše. Nauka nas obmanjuje da i roboti sa "veštačkom inteligencijom" mogu da imaju emocije. To je nemoguće bez duše. Koliko je čovek poremećen u svom neznanju o prirodi duše i svesti pokazuje i to da i robotima pokušava da prida emocije, kao što to rade u Japanu i u glupim holivudskim filmovima. "Veštačka inteligencija" može biti samo korisna alatka koja olakšava rad i život. Ništa više od toga. Ona uvek ostaje veštačka.

Postoji tendencija da se razvoj veštačke inteligencije nameće pod pretpostavkom čovekovog usavršavanja, jer on navodno nije savršen, destruktivan je i potrebna mu je pomoć.

Zašto bi se uopšte stvarala veštačka inteligencija pod pretpostavkom da postojeća nije dovoljno dobra? Zato jer ne vidimo postojeću. To je razlog zašto će veštačka inteligencija biti pogubna po čoveka, on je stvara a da nije postao ni svestan postojeće inteligencije, onoga što postoji u njemu i oko njega, nije svestan prave prirode svesti i postojanja, njihovog jedinstva. Takav čovek je duboko nesvestan. Ono što takav čovek stvori sigurno ne može biti ništa dobro. Dobro se može stvarati samo u saglasju sa već postojećom božanskom inteligencijom koja omogućava postojanje i sam život. Prvo nje treba da budemo svesni i tada nam neće trebati ništa veštačko. Stvarnost postojanja uvek daleko nadilazi sve što mi možemo da stvorimo. To je ono što duhovno i duševno zreli ljudi zameraju kod prekomernog razvoja tehnologije: pokušaj da se u njoj nađe zamena za ono što već postoji, ali ga nismo svesni. Zato oni naglašavaju spoznaju stvarnosti, samospoznaju i međuljudske odnose, a ne veštačka pomagala. Mnoge teškoće postoje iz korisnih razloga, da bismo se mi razvijali i ojačali. Previše olakšavajućih okolnosti nas degeneriše.

Judeo-hrišćanske religije svest uopšte i ne pominju kao pojam.

Svuda se skriva istina da je svest najmoćnija sila univerzuma koja sve omogućava i stvara svakog trenutka, da ne nastaje svest iz materije, jer materija ne postoji, već obratno, ovo što vidimo kao materiju zapravo je delo i manifestacija svesti. Nema mnoštva svesti već je ona jedna ista u svemu, samo se različito ispoljava.

Iznad svega se skriva istina o pravoj prirodi naše duše, da je ona individualna emanacija božanske svesti koja sve stvara, da su naše duše božanski stvaraoci sveta u kome živimo.

Stoga je jasno da religije skrivaju istinu o svesti tako što je otuđuju od čoveka i projektuju u pojam Boga, dalekog i čoveku uvek nedostižnog. Bog na nebu je izmišljen da bi se sakrila prava priroda svesti u čoveku.

Otuda ta teatralna ozbiljnost u svim religijama, ona treba da ubedi ljude da je Bog čudesna i nedostižna sila, tamo negde na nebu. Takav vernik kao najveći greh prima ideju da je Bog u njemu, najteže mu je da poveruje da je uvek tu, u svemu, da se može videti u svakom dečijem pogledu. Zato se prema deci ne ponašaju kako treba, zato se ta deca kada odrastu ne ponašaju kako treba, i zato je svet ovakav.

Ne gledajte u nebo kada tražite Boga, samo se pažljivo zagledajte u oči bilo kog deteta. On vas gleda kroz svake.

Dakle, sve je suprotno od stvarnosti na ovom svetu, na našoj Omega tački.

Institucije vlasti na ovom svetu osnažuju suprotnost u svim aspektima - samo zato da bismo je osvestili. Hrana nam je zatrovana GMO i nepotrebnim hemikalijama da bismo postali svesni prave hrane; alopatska medicina nas ne leči već truje da bismo sami otkrili pravi izvor zdravlja; obrazovanje je takvo da sistematski zaglupljuje mlade - da bi otkrili pravo obrazovanje i znanje; istine koje se objavljuju po medijima proglašavaju se za "lažne vesti" da bismo umeli sami da prepoznamo prave informacije; ratovi se izazivaju pomoću operacija "lažne zastave" i za to se okrivljuju nevini narodi. Istorija sveta je skoro potpuno lažna, zato da bismo otkrili svoju pravu istoriju i sa njom pravi identitet. Oni nameću svetu plan Ujedinjenih nacija nazvan "Agenda 21" za preotimanje svega na planeti od strane globalnog korporativnog sistema, predvođenog svetskom vladom, u tom sistemu ljudi neće biti vlasnici svoje imovine, čak ni svoga tela. Nametanjem transhumanizma pokušavaju da nam oduzmu kontrolu nad našim telom tako da više nećemo imati šanse da se probudimo i oslobodimo. Uvođenjem 5G tehnologije nastaće "internet svega", svi elektronski uređaji koji imaju mikročipove (i naša tela kada budu čipovana) biće umreženi i pod kontrolom, a mi nećemo biti vlasnici te tehnologije.

I crkva, odnosno religije, pridružuju se tom haosu i još ga podstiču. One prividno kritikuju trend uslovljavanja ljudi tehnologijom ali pri tom kritikuju samu tehnologiju kao da je ona problem. Bučno se govori o 'žigu zveri' i to se koristi kao dokaz o tačnosti Biblije. Međutim, to nije pravi žig u obliku neke tetovaže na ruci ili čelu, nije čak ni čip na ruci, to su priče za naivne. 'Žig zveri' je mentalno ubeđenje da je sve dozvoljeno, da su razuzdanosti i perversije ta sloboda kojoj težimo. To je ono što već sada postoji u 'naprednom' 'demokratskom' svetu. To je ono što se nameće celom svetu. 'Zver' je nagoniska razuzdanost koja obuhvata svest i rasuđivanje. Zato je rečeno da se njen 'žig' nalazi na čelu (glavi) jer se odnosi na našu sposobnost rasuđivanja, na um, i na desnoj ruci jer se odnosi na ono što radimo, desna ruka simboliše našu sposobnost delovanja. Naše mišljenje i delovanje je 'žigosano' odnosno formatirano i nametnuto spolja, od verskih i naučnih autoriteta. Ne potiče iz svesti duše i višeg uma. Samo ta viša svest nas spasava, i nas i svet. Hrist je naša viša svest koja nas povezuje sa svešću duše, Antihrist je sve što ograničava takvu svest u nama, što joj je suprotno. Nisu to nikakvi bogovi i đavoli koji će "sudnjeg dana" da ratuju u Izraelu, u Armagedonu. Te mitologije su samo način da se ljudi drže i dalje u iluzijama Omega tačke.

Kontrola nad nama je sve veća samo zato da bismo otkrili kako da istinski budemo slobodni.

I zaista, nikada u istoriji diktatura laži i prisile nad ljudima nije veća nego danas u savremenom društvu u najrazvijenijim državama koje sebe predstavljaju "demokratskim" - i istovremeno nikada u istoriji svest ljudi o

svom položaju i stvarnosti nije bila veća. Veliki pritisak je izazvao veliku svest. Što je pritisak veći, to je svest veća.

Elita koja vlada nad ljudima danas i već hiljadama godina je satanistička. Glavna zabava im je izvođenje satanističkih rituala. Satana je u religijama definisan kao protivnik božiji. Ovu reč "protivnik" treba ispravno razumeti kao opoziciju ili suprotnost. Dakle, tu nema nikakve mitologije, čak ni borbe protiv Boga, već jednostavne činjenice da **oni samo izazivaju suprotnost**. To je sve što rade: zatežu Omega tačku. Oni samo otvaraju vrata mogućnostima većeg širenja Omega tačke, većeg skretanja u suprotnost od ispravnog i normalnog. Oni samo stvaraju iluzije - ne teraju vas da verujete u njih. Đavo nikada ne ubija ljude, on ih samo lukavo navodi da se sami ubijaju. Ljudi su ti koji u svom neznanju sami prolaze kroz ta otvorena vrata, kroz te mogućnosti.

Na taj način oni rade u interesu ljudskih duša, iako na krajnje negativan način; pomažu da se svest duše potpuno prilagodi materijalnom planu. Oni osveščavaju ljude tako što materijalizuju sve njihove greške, slabosti i neznanje, pomažu u njihovom ispoljavanju, suočavaju ih sa njima. Bez tog suočavanja ljudi ne bi bili svesni svojih slabosti, ne bi ih videli niti se suočavali sa njihovim posledicama. Zato se kaže da đavo spopada grešnike. On samo igra ulogu lakmusa koji otkriva naše slabosti i greške.

Proces materijalizacije duše, njeno obučavanje da deluje na fizičkom planu, povezan je sa prolaskom kroz najveće iluzije, ove koje smo opisali u vezi Omega tačke. To je nužno jer samo kada ovlada fizičkim svetom svest duše može da se vrati božanskom izvoru. To praktično znači da se svest naše duše "vraća" božanskom izvoru onda kada prepozna prisustvo božanske svesti u samom fizičkom postojanju uvek i svuda, ovde i sada, čak i u najgorim i najmračnijim uslovima, i u najgorem čoveku, tako da uvek može ovde da deluje punim potencijalom božanske svesti i ne može više nikada da se izgubi ili zaboravi. Tako se božanska svest ostvaruje na ovom svetu kroz nas.

Krajnja svrha svih negativnosti ovoga sveta je ipak pozitivna, jer taj pritisak jača svest duše, jača njenu svest u uslovima fizičkog sveta. To je kao zatezanje luka sa strelom: što ga više zatežemo sila koja teži da se vrati u početno stanje biva jača. Bez pritisa svest duše ne bi imala podsticaja da razvija iskustva na fizičkom svetu i njeni pravi potencijali ostali bi neispoljeni. Za razvoj ovoga sveta potrebna je materijalizacija svesti duše, odnosno, iskušavanje svih potencijala svesti na fizičkom planu. Zahvaljujući takvim podsticajima duša kreira sve što je pozitivno na ovome svetu. To je pravi razlog svih prinuda i pritisa koje ljudi trpe na ovom svetu.¹²

Na primeru lažiranja istorije vidi se sva veličina suprotnosti od stvarnosti i istine kojom smo izloženi na ovom svetu. Istorija nam se prikazuje kao sled haotičnih događaja koji ponekad imaju prepoznatljive uzroke a nekad nemaju. Većinom se za svo zlo okrivljuju ljudi, iako su oni često žrtve jednog šireg procesa.

Pažljivije posmatranje otkriva nam da se tokom cele istorije bore dve sile. Jednu silu predstavlja svest duše koja se naivno drži dobrog i ispravnog, ona je oličena u dobrim ljudima. Drugu silu predstavljaju ljudi koji nemaju dovoljno svesti duše i koji su prizemni i praktični, koji imaju samo fizičku svest, ono što opažaju čulima. Dobri ljudi uvek neguju i podržavaju život jer su ga svesni. Malodušni grabe, otimaju i ubijaju sve što im se nađe na putu; njima cilj opravdava svako sredstvo. I jedni i drugi imaju brojne predstavnike na ovom svetu, oni su i geografski raspoređeni ali i pomešani.

Postoje izveštaji i dokazi da su dobri ljudi sa velikim uticajem ljudske duše bili brojniji u davnim vremenima, ali da su se postepeno smanjivali pod porastom ovih drugih, bezdušnih. U tim davnim vremenima postojale su civilizacije bez oružja (Dolina Inda, Vinča ili Podunavska kultura).

Svi ratovi i svi sukobi na ovom svetu vode se između njih. Oni predstavljaju belo i crno polje na kruženju Alfa i Omega tačke.

Bitno je znati sledeće: Negativni ljudi predstavljaju crno polje i usmereni su na zatezanje Omega tačke u suprotnost božanskog, oni izazivaju negativna iskustva i destrukciju - i na taj načini igraju pozitivnu ulogu u razvoju ovoga sveta, iako to izgleda negativno.

Ljudi koji predstavljaju svest duše su izvor i uzor svega dobrog na ovom svetu, ali oni upravo zbog svesti svoje duše ne žele da se vezuju za ovaj svet, njima je mnogo važnija veza sa božanskim, oni teže da se vrate božanskom jer ovaj svet doživljavaju, sasvim ispravno, kao suprotnost božanskom. Na taj način oni nesvesno otežavaju razvoj ovoga sveta, igraju negativnu ulogu iako su u svojoj suštini pozitivni. Oni jednostavno nisu dovoljno svesni prave prirode ovoga sveta.

Tu je reč o dijalektici suprotnosti. Loši nesvesno čine dobro, a dobri nesvesno čine loše za razvoj ovoga sveta jer su inertni i nedovoljno zainteresovani za temeljan materijalni razvoj. Oni zbog svoje svesti duše već vide božansko u svemu i sve kao savršeno. Oni već vide kraj ove igre, rezultat, i odbijaju da učestvuju u njoj. Kažu da je ovaj svet iluzija, *maya*, da svetom vlada zli Demijurg, da je njihovo pravo mesto samo u "carstvu nebeskom". To je tačno. Međutim, ovde smo došli da bi učestvovali u ovoj velikoj igri života kao da se prvi put događa, kao da je jedina stvarnost, zato što smo je mi i projektovali kada smo bili u "carstvu nebeskom" pre rođenja.

Koliko nam je poznato iz istorije, one ezoterične, tajne, alternativne, ali mnogo zanimljivije od ove zvanične, dobri ljudi su dugo živeli u miru i slozi do pre 13.000 godina, u prostorima od Evrope do Tibeta, na teritoriji koja je poznata kao Velika Tartarija.¹³ Oni su gradili po celom svetu piramide i megalitske građevine. Zato je njihov način gradnje svuda istovetan. U Latinskoj Americi piramide nisu izgradili ni Maje ni Inke, još manje krvoločni Asteci (primitivci koji žrtvuju ljude nisu mogli da imaju uzvišena kosmološka znanja o gradnji piramida), već - prema njihovom predanju - "beli ljudi-bogovi sa Istoka". Međutim, narodi Velike Tartarije nisu se razvijali, imali su šta im je potrebno i bili su zadovoljni mirnim

životom u skladu sa prirodom. U to vreme, pre oko 13.000 godina, došlo je do velikih klimatskih promena usled neke kataklizme i stvari su se drastično promenile. Stara civilizacija je prekinuta, njeni tragovi sakriveni, a oni koji nisu prikazuju se danas lažno kao ostaci neke novije civilizacije. Započeta je nova civilizacija, od početka, ova naša koja još uvek traje. Tu novu civilizaciju započeli su ljudi koji nisu bili oličenje božanske svesti, već njene suprotnosti. Za njih je ovaj svet jedini svet i osećali su egzistencijalnu potrebu da njime ovladaju. Tada su počeli svi ratovi i osvajanja.¹⁴

To nije bila nagla promena. Odvijala se vekovima.

Razbijanjem izvornog jezika najviše je učinjeno da započne nova civilizacija, da Omega tačka ode u svoju suprotnost. Izvorni jezik je direktno izražavao svest duše. Njegovim razbijanjem u nove jezike koji su bili prostiji i ograničeni postignuta je veća zaborav svesti duše.

Otuda biblijski mit o rušenju kule Vavilonske i razbijanju jednog jezika u mnoštvo različitih jezika, što je izazvalo neslogu i sukob među ljudima.

Zajedno sa razbijanjem jezika, pomoću socijalnog inženjeringa razbijan je i dotle jedinstven narod u mnoštvo naroda sa različitim nazivima.

Ako su u davnim vremenima vladari imali naprednu tehnologiju za izgradnju megalita, onda su imali i znanje o socijalnom inženjeringu za stvaranje nacija i jezika, i kako to da planiraju vekovima unapred. ***Istoričari koji ne poznaju i ne priznaju postojanje visoke tehnologije u davnoj prošlosti (iako dokazi za nju postoje u celom svetu) nemaju nikakve šanse da ispravno razumeju istoriju.***¹⁵

Prava istorija se od ranog srednjeg veka do danas sistematski skriva, istorija antičke civilizacije, Grčke i Rima u velikoj meri je lažna, što je u skladu sa delovanjem sila koje jačaju kretanje Omega tačke u suprotnost božanskoj stvarnosti, u sve moguće iluzije.

Međutim, sve to nije učinjeno iz zlih namera već iz namere da se duša navede na materijalni razvoj. Da to nije učinjeno svest duše bila bi mnogo bolje očuvana, kao što je bila u tim davnim vremenima, ali bi razvoj ovoga sveta bio zaustavljen jer duševni ljudi nemaju interesa da se vezuju za ovaj svet i da razvijaju materijalnu kulturu. Da se ta promena nije dogodila, i danas bismo jahali konje i sedeli na zemlji, igrali oko vatre. Da bi se čovek vezao za ovaj svet i razvijao ga, potrebna mu je iluzija, prinuda i prisila. I velika, velika zavera.

Ključni događaj za konačno odvajanje od svesti duše u njenu suprotnost, u proces materijalizacije, i nove civilizacije, dogodio se osnivanjem Rima. Centralnim i severnim delom Apeninskog poluostrva vladali su Etrurci koji su bili Stari Sloveni.¹⁶

Priroda društvenog uređenja Starih Slovena bila je rodovska zajednica u koji su svi imali jednaka prava, živeli su u miru bez robovlasništva (tuđe robove su oslobađali) i bez osvajanja. Vlasništvo nije

bilo kriterijum pripadnosti kod njih, sva dobra su delili prema potrebi. To je osobina duševnih ljudi. Međutim, 509. godine pre nove ere, izvršena je "Rimska revolucija" od strane došljaka i osvajača sa Bliskog istoka. Kada su po legendi Romul i Rem postavili granicu prema starosedeocima Etrurcima, osnovan je Rim. Tada je uspostavljena nova civilizacija u kojoj je osnovni kriterijum određivanja pripadnosti postala teritorija, osvajanje i vlasništvo, odnosno trgovina. Tako je do danas. ***Više nije bilo bitno kojem rodoslovu neko pripada, kakav je čovek (Romul je po legendi ubio brata Rema zato jer je ovaj osporio njegovu granicu), već kojoj teritoriji i kojem vlasništvu, odnosno šta poseduje. Ravnopravnost među ljudima je nestala.*** Svaki građanin Rima bio je Rimljanin, svaki građanin Francuske Francuz itd. Time se poništava rodovska pripadnost i stvara bezlično građanstvo. U Rusiji gde vlada rodovska tolerancija oko 180. naroda sačuvalo je svoj identitet do danas. SAD su nastale genocidom nad starosedeocima i tu su svi narodi sveta izgubili svoj identitet i postali samo Amerikanci.

Danas je i država prevaziđena. Državama vladaju korporacije. Svaki čovek je od rođenja u ugovornom odnosu sa korporacijama, preko svojih ličnih podataka.

Zato je Rimsko pravo osnova savremene zapadne civilizacije. I ono, međutim, potiče od Etruraca, ali samo ono što je dobro, a to su principi demokratije i parlamentarizma, sve ono što je loše (orgije sa masovnim ubistvima u Koloseumu) nametnuli su novi osvajači. Etrurci su bili pre svega miroljubivi i kulturni, zato su ih lako pobedili.

Prava istorija se danas otkriva sve više i više, i to je vezano za razumevanje sveta u opisu Omega tačke.

Nakon pada Rima nastala je Rimska crkva na osnovama potiskivanja gnosticizma, kulta koji je nastao davno ranije a koji je oživeo veliki posvećenik poznat kao Isus Hrist. Od njegovih poruka sačuvanih u tridesetak jevanđelja političari iz Rima izabrali su samo četiri, zajedno sa nekim poslanicama njegovih sledbenika, i to su cenzurisali i napravili ono što je danas poznato kao Novi Zavet. U četvrtom veku su zajedno sa starozavetnim tekstovima kanonizovali Bibliju kakvu danas imamo.

U to vreme je sve snažnije postajalo Istočno rimsko carstvo sa sedištem u Carigradu (Konstantinopolj). Sve snažnije je bilo rivalstvo Rima sa Carigradom, ponajviše zato jer je Bosforski moreuz bio jedini trgovački put iz Evrope prema Maloj Aziji. Ko je kontrolisao taj prolaz kontrolisao je trgovinu i ekonomiju. To je oduvek bila prava pozadina svih verskih sukoba. Religijski sukobi su oduvek korišćeni kao "lažna zastava" za rešavanje ekonomskih i geostrateških ciljeva.

Kada se hrišćanska crkva podelila na Zapadnu, Rimsku ili katoličku, i Istočnu ili Pravoslavnu, Evropa se našla podeljena između te dve interesne sfere, na Zapadnu i istočnu Evropu, posebno na Balkanu. To je takođe bila granica sfera uticaja o kojima ovde govorimo.

Da bi Rimska crkva osigurala svoju vlast u Evropi morala je da potisne sve što povezuje Istočno rimsko carstvo sa evropskim kontinentom. Pre svega to je jezik i identitet naroda koji je naseljavao celu

istočnu i zapadnu Evropu, a to su bili Stari Sloveni. Rimska crkva nije mogla da gradi svoje carstvo u Evropi na jeziku i rodovskoj pripadnosti svojih suparnika sa Istoka. Pomoću društvenog inženjeringa stvarani su novi jezici i narodi u celoj Evropi, a centralno mesto sukoba bio je Balkan, i to je do danas.

Zajedno sa pokrštaivanjem ili širenjem rimokatoličke crkve uvek je išao i socijalni inženjering, ispiranje mozga, menjanje jezika i identiteta naroda, falsifikovana je istorija svakog naroda koji primi rimokatoličku religiju. To je glavni razlog sukoba između pravoslavnih, slovenskih naroda i katoličkih. Nisu problem doktrinarne razlike već to što je sa katolicizmom dolazilo i sve ono što Omega tačka predstavlja, suprotnost istini i pravom identitetu čovekovom. Pokrštaivanjem je u celoj Evropi suzbijan staroslovenski i uveden je novi jezik, često samo malo modifikovan prema dijalektu neke manjine. Često su samo menjani slogovi u rečima, dodavana slova, gramatika jednog lokalnog govora prebacivana u drugi. Tako je na tlu današnje Nemačke izvršena germanizacija većinskog slovenskog stanovništva. Posle asimilacije i suzbijanja na tlu Nemačke pod svojim izvornim nazivom i jezikom ostali su samo Lužički Srbi, u Cottbus-u, iako su nekada bili većina, o čemu svedoče stari toponimi po celoj Nemačkoj. Budući da je u svim novim jezicima ostala ista staroslovenska osnova, da bi i nju falsifikovali nazvali su je 'indoevropskom jezičkom osnovom'. Međutim, i tu su se zaneli pa su je u početku nazivali 'indogermanskom jezičkom osnovom'. Nakon što su se Britanci pobunili protiv toga, usvojen je naziv 'indoevropska'. Međutim, indoevropska jezička osnova je u staroslovenskom jeziku.¹⁷

Suština tog sukoba je u sledećem. Istočna crkva ili Pravoslavlje zadržala je izvorno učenje Isusovo o duši čovekovo, o spasenju duše, i naglasak je stavljen na spasenju duše od zlih uticaja ovoga sveta. Međutim, vladavina je ostala ista, despotska sila jačega, lokalnog mafijaša, tajkuna, doživotnog predsednika, stalno gledanje u prošlost ... a fasade zgrada zapuštene, putevi loši, korupcija umesto vladavine prava...

Rimska crkva je u potpunosti krenula putem materijalizacije svesti duše. To je suprotan put koji naglasak stavlja na vezivanje svesti duše za ovaj svet. Katolička crkva je koristila sva sredstva prinude i prisile, obmane i laži sa kojima se ljudska duša nagoni da radi u korist ovoga sveta.

Suštinska razlika je u tome što se u pravoslavlju osuđuje samo greh da bi se spasio čovek. Katolicizam osuđuje grešnika, kažnjava samog čoveka za svaki greh. Na taj način čovek je onemogućen da greši ponovo, kao u pravoslavlju gde znaju da će im svi gresi biti oprošteni.

Na direktnom kažnjavanju grešnika nastao je razvoj savremenog sveta i Evropske civilizacije. Da, da, bila je potrebna Inkvizicija da natera ljude da prestanu da očekuju "čuda sa neba" i da počnu da rade šta treba.

Taj problem je pokušao da prikaže F. M. Dostojevski u romanu *Braćo Karamazovi*, u poznatom delu tog romana *Veliki inkvizitor*. Dostojevski nije razumeo prirodu ljudske duše i ljude je video samo sa fizičkim umom, kao izgubljene i destruktivne. Kao takve ih je savršeno opisao. Oni nisu svesni

božanske slobode svoje duše, njene potencijale koriste pogrešno zbog uma koji je ograničen, i zato je njima potrebna prinuda i sila, tačnije tri sile: čudo, tajna i autoritet. Na njima se zasniva crkva. U svom ograničenju, ljudski um višu silu vidi u crkvi umesto u samom Bogu. Nesposobni da se nose sa svojom slobodom (tačnije, sa pravom prirodom svoje duše), kaže Veliki inkvizitor, ljudi su je predali crkvi, koja im daje uputstva kako da žive i deluju. Crkva je vršila pogubljenja jeretika zato što je njihovo zauzimanje za slobodu pretilo poretku - ***a taj poredak je stvarni razvoj ka slobodi, zatezanje Omega tačke da bi mogla da se vrati ka Alfa.***

Takva prinuda i prisila je dovela do ideala demokratije, standarda transparentnosti, vladavine prava i zakona, do razvoja nauke. Još uvek su to samo ideali. Svakako, nije Katolička crkva zagovarala te vrednosti već njihovu suprotnost, ali upravo je ta suprotnost, licemerno mračnjaštvo katolicizma zbog kojeg je srednji vek bio mračni srednji vek,¹⁸ izazvala borbu za te vrednosti, za stvaranje sekularne i pravne države, od Renesanse i Prosvetiteljstva preko Francuske revolucije do danas. Do nauke koja će ponovo otkriti tajnu postojanja, da je božanska svest kvantnog polja jedna ista u svemu što postoji i da je ona istovremeno i čovekova svest.

Ali ovog puta će čovek znati šta da radi sa njome, biće dostojan svoje božanske slobode i moći. On će sa naučnom preciznošću da ispoljava moć svoje duše. Njena moć je tako velika da joj je potrebna naučna preciznost i metodologija, inače može da krene po zlu. ***Zato je za čovekov ograničeni fizički um tako važan razvoj nauke i materijalne kulture uopšte: da bi ispravno mogao da ispolji svoju dušu.***

Na istoku je sve ostalo u tradiciji, sećanju na slavnu prošlost i u odricanju od ovoga sveta kao zlog mesta za život. Zato je razvoj materijalne kulture na istoku zaostao.

Te razlike izazivaju civilizacijske sukobe koji i danas traju.

Razumevanje istorije važno je radi razumevanja sila koje na ovom svetu izražavaju svest duše. One nisu ni malo apstraktne, rezervisane samo za religijska filozofiranja. Vrlo su konkretne i presudno utiču na život na ovoj planeti. Te sile postoje geografski i deluju geostrateški. One su deo vašeg života. Simbole te sile možete videti na novčanicama sa kojima kupujete hranu.

Celokupna ljudska istorija sastoji se od zavera protiv ljudske duše i od borbe duše da se izrazi na ispravan način.

To je takođe univerzalni problem i svih individualnih ljudskih života: kako čovek da uskladi svest svoje duše sa ovim svetom i njegovim silama. Ukratko: šta da radi.

Svrha stvaranja svih tih iluzija jeste da božanska svest kroz čoveka, kao svog svesnog subjekta, iskusi sve to, sve što može da se iskusi, sve mogućnosti postojanja, i one nenormalne kao i normalne, sve suprotnosti, da bi dovoljnim zatezanjem tog luka strela svesti mogla da se odapne ka pravom cilju, samoj božanskoj svesti.

Svi naši životi su takođe stalna borba za slobodu, oslobađanje od nekih smetnji, teškoća i ograničenja, borba za bolje izražavanje, traženje

onoga za čime nam srce žudi, ostvarenje snova. Sve prepreke i teškoće koje imamo na ovom svetu nisu tu iz nekog zlog razloga već upravo da bi nas podstakle na kreativnost svesti, na sećanje svoje prave božanske prirode, na njeno jačanje kroz spoznavanje da smo mi saučesnici u stvaranju svega. Sve teškoće se nadilaze spoznavanjem naše ključne uloge u njihovom stvaranju, da smo sami sebi stvorili sva ograničenja, i kolektivna i individualna.

Sukob zapadnoevropskih i istočnoevropskih vrednosti, Istoka (islama i pravoslavlja, Rusije) i Zapada, ***svi civilizacijski sukobi, koji su danas aktuelniji nego ikada, jesu sukobi koji nastaju usled nerazumevanja prirode svesti duše i materijalnog sveta u kome živimo - nerazumevanju njihovog suštinskog jedinstva.***

Da bi se taj sukob nadišao nije potrebno da pobedi jedna od tih dvaju strana. Kao što nije potrebno da jedno od polja u krugu nadvlada, bilo crno ili belo. Oni kruže zajedno i potrebna je njihova ravnoteža, koja dolazi samo kroz razumevanje celog ovog procesa. Takvo razumevanje je moguće samo pomoću svesti duše, ali svesti koja je usklađena sa životom u fizičkom svetu.

Božanski svet naše duše i materijalni svet imaju istu osnovu i sačinjavaju veliko jedinstvo. Zato obe zaraćene strane pokazuju isti žar u borbi za svoje ciljeve, obe ratuju za Boga i dušu, za bolji život na ovome svetu.

Krajnje je vreme da im neko upali svetlo da vide šta rade. Tome služi ovaj priručnik.

Konačan razlog postojanja Omega tačke, njenog rastezanja u sva neprirodna stanja, i iskustva nepostojanja Boga jeste ***da Boga spoznamo uvek i svuda, u svemu.*** Naročito u onome što najmanje liči na Boga: u zveri koja nas napada, u najgorem čoveku, u najružnijim mestima, u bolnim i nepravednim događajima i uslovima života, u lažima... ***Kada u tome uspemo onda tu svest ne možemo nikada više da izgubimo.***

Ako sačuvamo svest o božanskoj prisutnosti u najekstremnijim iskustvima, onda ćemo je lako sačuvati i u svim iskustvima koja su manje ekstremna. To je princip koji stoji iza potrebe izlaganja ekstremnim i negativnim iskustvima. Ona su nam potrebna kao vežba da bismo svest o božanskom prisustvu imali za stalno. Bez takve vežbe, tu svest možemo imati samo kada nam je lepo i udobno, kada smo u zoni svoga konfora. Svaki izazov teškoća će nas izbaciti iz "božanskog raspoloženja".

Tom vežbom se takođe jača nezavisnost svesti naše duše, koja je po svojoj suštini nezavisna od ovoga sveta. Lako je biti u tom stanju povremeno, kada meditiramo ili smo inspirisani lepim i duhovnim sadržajima. Transcendentalnu svest svoje duše moramo da imamo i u najžešćim akcijama, kada svest uma teži da se maksimalno suzi i identifikuje sa sadržajima uma, sa mislima i događajima. To je iskustvo samuraja u borbi; zato su privlačni ekstremni sportovi, koji izazivaju navalu adrenalina. Ako u najtežim i najnegativnijim iskustvima sačuvamo neza-

visnost duha, tada ćemo imati svest duše uvek i svuda. Tako se ona dokazuje i potvrđuje.

Sami ste primetili da se dešava kao pravilo: kada doživite ushićenje i uspon u svesnosti odmah sledi neko iskušenje i pad, nešto se dogodi što kontrira tom stanju. To nije došao đavo da vas iskušava već svest vaše duše ima potrebu da se ostvari na svim planovima. Ne samo na višim elementima, u vazduhu, da bude apstraktno prisutna u umu, već i na fizičkom planu, konkretno, u najgrubljim uslovima i stanjima. Nije dovoljno samo da nešto znate, treba svoje znanje i u praksi da dokažete.

Zlo i negativnost jeste samo ono najkonkretnije i najgrublje što se događa, krajnje zatezanje Omega tačke - neophodno za potpuno osvešćenje. Stvari vidimo kao zle i negativne samo kada ih odvajamo od svesti i božanske celine. Sa maksimalno zategnutom Omega tačkom stvari su maksimalno grube i materijalne, ograničene. Tada samo vidimo neprijatelja koji želi da nam otme hranu, predmet naših želja, i smatramo da moramo da ga pobedimo da bismo mi preživeli. Omega tačka se vraća ka Alfa kada proširimo svesnost da mi i naš "neprijatelj" postojimo pod istim uslovima koji su nam dati kao milost, kada se kao u starom, dobrom hrišćanskom običaju molitvom pre jela zahvaljujemo na hrani, i kada delimo hranu svima bez razlike.

Sva negativna iskustva nas navode da sami menjamo stvari na bolje. Da nema tih izazova ostali bismo potpuno pasivni jer naša duša nije od ovoga sveta. Zato je uvek prva težnja da pobeegnemo od prljavog, ružnog i zlog. Ili da se borimo protiv njega i uništimo ga. Ono će nas progoniti sve dok ne naučimo da u svemu tome - naročito u onome što po svemu izgleda kao suprotnost božanskom - vidimo božansku svest i prisutnost, jer priroda božanskog je apsolutna, što znači da ništa nije moguće izvan nje, ona je sve. To smo i mi, to je i sve što preziremo i mrzimo. Postojmo u velikom holografskom jedinstvu. Zato sve protiv čega se borimo postaje jače samom našom borbom protiv njega.

U svemu drugome ćemo videti božansku prisutnost samo ukoliko je prvo prepoznamo u sebi.

To je pravo značenje reči da "volimo svoga neprijatelja", da "okrenemo i levi obraz kada nas udare po desnom", i "neka bude volja tvoja, Bože, a ne moja". To možemo samo ako prepoznamo božansko apsolutno u svemu, samo tako zatvaramo prekomerno zatezanje Omega tačke i vraćamo se Alfa tački.

Ovaj proces se okončava kroz čoveka, ali otvoreno je pitanje da li je ovaj proces koji je trenutno u toku i u kome učestvujemo jedini ili je bilo u prošlosti ove planete više takvih pokušaja, verovatno neuspešnih. Postoje tragovi drevnih civilizacija koje su imale napredniju tehnologiju od ove sa kojom mi raspolažemo sada. Dokazi o njima postoje veliki kao planine. To su sve one megalitske građevine koje nije moguće ni danas napraviti, za koje i ne znamo kako su napravljene, to je svo ono znanje drevnih naroda (na primer, o precesiji koja traje oko 25.920 godina, dakle mnogo duže od

civilizacija koje su je poznavale) koje nije moguće znati bez kosmičke tehnologije, bez kretanja kroz kosmos, samo prostim posmatranjem sa Zemlje i učenjem.

Neki ezoterični izvori kazuju nam da je bilo više pokušaja da se božanska svest na ovde opisan način ispolji kroz čoveka na Zemlji u potpunosti. Iz raznih razloga to nije uspelo. Kažu da smo mi treći pokušaj. Možemo samo da se nadamo da je dovoljno naučeno iz grešaka i da nećemo ponoviti njihovu sudbinu. Tome bi trebalo da pomogne i ovaj priručnik.

RELIGIOZNOST ZASNOVANA NA NEGATIVNOM ODNOSU PREMA SVETU

Gnostici najbolje svedoče o ovom problemu. Oni uče da ovim svetom vladaju zli Arhonti (vladari). Kažu da su oni ovaj svet uredili tako da bude zatvor za ljudske duše. Nisu tako uredili samo ovu planetu, već ceo sunčev sistem. Sve što ljudi mogu da urade jeste da askezom i ispravnim znanjem (*gnosis*) ojačaju svest duše, da ovladaju svojim snovima (vantelesnim iskustvima, astralom) upoznaju više dimenzije, možda se pri tome malo pomognu i halucinogenim biljkama, i tako steknu sposobnost da se uzdignu iznad ovog sveta, da se oslobode uticaja zlih demijurga (tvoraca). Za njih svet je loše mesto i sve što treba uraditi jeste pobeći odavde natrag u 'carstvo nebesko' odakle smo i došli.

Ovo je samo pola istine. Svet jeste teško mesto za život, ali najviše zato jer u njemu mora da se radi i sve pošteno zaradi. Nezgodan je i zato jer u njemu vlada zakon uzročnosti, posledice će vas snaći za sve što uradite. Najnezgodniji je ipak zato jer pored uzročnosti jednako u njemu ima i slobode, čak toliko da u toj slobodi možete da se izgubite, da grešite koliko god hoćete, da sebe i druge povredite i čak uništite.

Ima i treći deo istine. Da su gnostici malo dublje pogledali saznali bi da smo mi sami, tačnije naše duše stvorile su ovaj svet i sve druge svetove, kada su bile na višim dimenzijama, veoma blizu svom božanskom izvoru (demijurgu). U holografskom univerzumu ništa nije odvojeno, nema dvojstva, mi smo bogovi koliko i Bog sam. Drugim rečima, ništa nije odvojeno niti različito od božanske svesti. Mi smo ona - ona je mi sami.

Ova istina se skriva na sve načine da bi se ojačala Omega tačka, da bi se osvestila iskustva svega što može da se iskusi u slobodi da ne budemo oni koji jesmo, već sve što nismo. Dakle, tačno je da ovde mi nismo svoji, nismo ono što jesmo, odvojeni smo od Boga, čak smo opsednuti mnogim entitetima ovoga i onoga sveta. Ali sve to ima svoj smisao koji su same naše duše isplanirale u skladu sa božanskom svešću.

Da bi se iskušenje Omega tačke dobro sprovelo na ovom svetu za to se brinu institucije, pre svega Rimski crkva. Ona svoju veru zasniva na strahu za čije su se temelje pobrinuli gnostici: ovo je loše mesto za život, čeka nas 'carstvo nebesko', moramo da trpimo i čekamo spasitelja. To je politika vladavine nad ljudima pomoću mentaliteta straha, greha i žrtve. Strah je negativna emocija koja razvija pasivnost i poslušnost, koja snažno sužava svest, koja zapravo od same svesti pravi ono što ona nije. Strah je osnova svih iluzija. Ako smo mi stvorili sav ovaj život, koliko je besmislen bilo kakav strah! On je potpuna suprotnost svesti o životu.

Zato sve religije koje su zasnovane na judeo-hrišćanstvu zasnovane su na strahu i na dubokom uverenju da je svrha života da se nekako izdrže teškoće ovoga sveta i da treba samo težiti povratku nebeskom domu svome.

Tako se Omega tačka maksimalno uvrće i rasteže u suprotnost.

Da bi se istezanje Omega tačke osiguralo, sama pomisao da smo mi jednaki sa tvorcem je najstrožije zabranjena u judeo-hrišćanskim religijama i osuđuje se kao najveći greh. Navodno, samo Satana tako misli i samo on može takve misli da usadi čoveku. To je tačno ako se posmatra samo fizički um čovekov i njegov ego, ako se ne razlikuje fizički um, viši um i svest duše. ***Ovde ne govorimo da je naš ego stvorio svet, već naša svest duše koja je u najvišim dimenzijama jedno sa božanskom svešću.*** Kada projektuje svoju svest u fizičko telo ona postaje uslovljena kao i sve drugo što je stvoreno, i ta mala ograničena svest ne može mnogo toga da stvori, samo ono što može svojim rukama i alatom. Zato se i projektovala u telo, da bi iskusila tu uslovljenost i u tim maksimalno ograničenim uslovima spoznala i takvo postojanje kao božansku svest, da je ona uvek ista i prisutna u svemu, u svim oblicima i na sve moguće načine.

O nerazumevanju ovih razlika između više i niže svesti, nepoznavanju delovanja svesti duše i prave prirode uma, govori događaj na Golgoti. Svest duše, oličena u Isusu, svedočila je o svom jedinstvu sa Bogom, ali ograničeni umovi u telima ljudi, tačnije sveštenika, to su tumačili kao bogohuljenje, da se neki um/ego uobrazio da je on svemoćan i da je Bog, i da ga zato treba prebiti i razapeti na krst.

Rečeno je: "Budite mudri kao zmije i bezazleni kao golubovi". Zmija je simbol materijalnosti a golubovi svesti duše. Ta svojstva treba čovek da ujedini u sebi. Krst je sačinjen od vertikalne duhovnog uzdizanja i horizontale ovoga sveta. To ukrštanje nosimo svi mi ljudi na ovom svetu. Na tom krstu je svaki čovek razapet, i Isus je bio razapet samo da bi vam tu istinu preneo za sva vremena. Kada je rekao "ja sam put, istina i život" to je značilo da je čovekov put takvo ukrštanje vertikalne i horizontale, nebeskog i zemaljskog sveta. Nije to govorio njegov ego kako teolozi tumače, i da zato treba gledati samo u njega, odnosno u crkvu kao "telo isusovo". Kada je Isus u toj poruci rekao 'Ja' nije mislio na sebe (on nikada nije mislio samo na sebe) već na svakog čoveka, na čovekovu suštinu (svaka njegova poruka se odnosi na čovekovu suštinu). Dakle, to je istina o putu naših života na ovom svetu: sjedinjenje neba i zemlje u nama, sjedinjenje svesti duše sa ovim svetom. To je suština Isusove poruke i dela. Tako se božanska svest ispoljava na ovom svetu, kroz nas, ne pada s neba nikakvim magijskim ritualom u crkvama niti molitvom.

Suština poruke jevanđelja je nauka o duši i njenoj samospoznaji kroz svu dramu životnog iskustva - za razliku od istočnjačkih učenja (vedanta, budizam) koja samospoznaju duše sprovode direktno, kroz jednostavno odbacivanje i nadilaženje drame životnog iskustva. To je za dušu brži i lakši put, ali nije isplaniran za ovaj svet.

Prolazak kroz dramu života dovodi do transformacije života i sveta zajedno sa transformacijom čovekove duševnosti i tako je nastala sva civilizacija i materijalna kultura. Kultura je spoljni odraz naše svesti o sebi, kao i naše svesti o svetu.

Veoma malo autentičnih reči Isusovih je ostalo, posle svih cenzura i prepravljaja. Međutim, koliko je i to malo nauke o duši u jevanđeljima kroz reči Isusove istinito i moćno (posebno u Propovedi na gori), pokazuje činjenica da je i posle svih falsifikovanja ostalo vekovima najveći svetionik i putokaz za duševnost u ljudima na ovom svetu kojim vladaju bezdušni. Da nije Isusovog lika kao uzora i njegovog učenja o duševnosti, ovaj svet bi i danas bio rimski Koloseum i gladijatorska arena, u još većoj meri nego što inače jeste. Mnogim ljudima su reči Isusove bile uzor i podrška da postignu i sačuvaju bar minimum svesti duše.

Za razliku od institucionalne crkve koja je namenjena širokim narodnim masama, postoje ezoterične zajednice koje znaju za ovaj problem, koje ne smatraju ovaj svet zatvorom niti velikom greškom, već radnim zadatkom za naše duše sa ciljem da ga izgrade po božanskom planu. One slave Boga kao velikog arhitektu, njihovi simboli su majstorski alati, oni se nazivaju slobodnim zidarima (ovoga sveta). Tačnije, i njihov naziv je izvrnut kao i Omega tačka, oni su zapravo zidari ili graditelji slobode, a ne 'slobodni zidari' (nije jasno od čega bi zidari bili slobodni).

Ovo nije propaganda masonerije već otkrivanje stanja stvari. Tako je kako je.

Sve ezoterične tajne organizacije vode svet napred, u razvoj materijalne kulture. To jeste za našu dušu negativan put, ali njen put je takav. Taj put danas kao i ranije doživljava otpor od strane tradicionalnih religija, pre svega od vernika islama i Pravoslavne crkve koji se uporno drže stava gnostika, da je proces materijalizacije svesti duše nešto loše i da ga treba izbeći, da to radi đavo, da vernik pre svega treba da se preda Bogu i da se ne vezuje za ovaj svet. Umesto da otkriju zašto su došli na ovaj svet, oni bi samo da pobegnu iz njega.

'Carstvo nebesko' je Alfa Tačka, 'carstvo zemaljsko' je Omega.

Nema se gde otići jer univerzum je hologram, jedinstvo u kome svaki delić odražava celinu i celina se nalazi u svim delićima. Sve stvarnosti su paralelne, carstvo nebesko i ovo zemaljsko postoje jedno u drugome. Svrha prave religioznosti jeste da carstvo nebesko prepoznamo ovde i sada, u svemu što jeste, ne da menjamo i razaramo ovo što jeste radi nečeg drugog, radi nečeg što zamišljamo da je bolje.

Treba da prestanemo da mislimo svojim otuđenim umom/egom kako bismo mogli da prepoznamo ovo što jeste. Taj prestanak se postiže disciplinom meditacije. Um je kao ogledalo, on tačno odražava stvarnost ali izvrnuto, kao slika u ogledalu koja je obrnuta, to je u skladu sa Omega prirodom ovoga sveta gde je sve izvrnuto. Zato je um i neophodan kao alat za spoznaju ovoga sveta, ali je istovremeno i izvor svih iluzija. Zato fizički um najpre razara i tek kada nešto spozna on počne da stvara. Mi još uvek u većoj meri razaramo ovaj svet da bismo ga upoznali, nego što ga stvaramo i skladno živimo u njemu.

Da bi naš fizički um bio potpuno prikladan božanskom stvaralaštvu treba samo da se do kraja otvori i opazi stvari kakve jesu, kakvo je samo postojanje. Više dimenzije su ovde i sada u ovoj našoj dimenziji, našoj

realnosti. Naša realnost je sačinjena od svih viših dimenzija. Ispravno religiozan čovek sve ih prepoznaje u sebi, vidi da je on sam sačinjen od svih dimenzija. Stoga nemamo gde da odemo odavde. Čak ni smrt ne postoji.

Na nerazumevanju ovakve stvarnosti nastaju svi 'civilizacijski sukobi' na ovom svetu: jedni vuku napred (u razvoj), a drugi nazad (u prošlost i tradiciju), jedni dole (u stvarnost ovoga sveta) a drugi gore (u 'carstvo nebesko').

Ono što je najviše uvrnuto u skladu sa Omega tačkom jeste to da su svi oni na neki način u pravu. Problem je samo što ne mogu da se usklade. Za to je potrebna svest o celom ovom procesu. Ovaj priručnik služi širenju takve svesti.

PRINCIP PRISILE I PRINUDE U RELIGIOZNOSTI

Priroda duše je takva da nema u sebi nikakvog poriva da deluje i stvara nešto novo, zato jer ona direktno potiče iz božanske svesti koja već sadrži sve što je moguće, koja je apsolutna. Zato je od Platonovog doba duša predstavljana kao sfera i savršenstvo suprotnosti koje nadilazi (transcendira) sve što je od pojavnog sveta.

Da bi se svest duše navela da ipak deluje na trodimenzionom fizičkom planu, potrebno ju je naterati na to pomoću prinude i prisile. Već je sama priroda fizičkog sveta takva da izaziva prinudu i ograničenja koje se moraju savladavati. Zadatak svesti duše jeste da i u najviše uslovljenom stanju postojanja, kao što je ovaj naš svet, aktuelizuje božansku svest, da kao svedok bude svesni subjekt kroz koga se spoznaje smisao svakog oblika postojanja kao božanskog postojanja.

Jednostavno stvar je u sledećem: postoje takvi oblici postojanja, ružni, prljavi, zli, za koje manje razvijeni svesni subjekti nikada ne bi poverovali da su i oni čisto božansko postojanje, da se božanska svest i kroz najveće grešnike ispoljava kao i kroz sve drugo. Drugim rečima, ***oblici postojanja u svojim beskrajnim izražajnim mogućnostima mogu da budu takvi da svest zavedu u svoje složenosti tako da svesni subjekt zaboravi da je i to božansko samo po sebi.*** Tada svesni subjekt misli da Boga nema, da je to "zlo", da mora da se bori protiv zla i bezbožništva i ta iluzorna potreba ga nagoni da radi i stvara ono što je ispravno, da uči šta je ispravno i da savladava prepreke. ***Tim trudom jača prisustvo božanske svesti u sebi i spaja se sa božanskim.*** Ako ih uspešno ukloni onda spoznaje jedinu stvarnost, da je božansko sve što postoji, da nema ničeg izvan božanskog.

Da bi svest duše kreirala sopstvenu zaborav u čovekovom biću kao svesnom subjektu koji živi i snalazi se na ovom svetu, tako da mu ovaj svet izgleda kao bez Boga, ili napušten od Boga, da mora da ga izgradi tako da se približi Bogu - božanska svest je kreirala svesne entitete koji nemaju princip duše kao ljudi, entitete koji su dovoljno svesni da mogu da delaju ali ne i da spoznaju najviši božanski smisao delovanja. Prvi takav entitet nam je poznat kao prvi anđeo, Lucifer. Njegova osnovna osobina je da donosi svetlost svesti u tamu iluzije u kojoj postoji odvojenost od Boga. Zato se kaže da je Lucifer svetlonoša. On donosi svetlost svesti tamo gde dobre duše nikada same ne bi mogle, u sve suprotnosti, pa i u suprotnost dobrog, a to je takozvano zlo. On se smatra izvorom zla iako to nije, to samo tako izgleda kada se posmatra sa tačke čoveka. Posmatrano sa božanske strane on izaziva sve one suprotnosti koje su neophodne da bi se božanska svest aktuelizovala. Tek kada se božanska svest aktuelizuje i u najmračnijem i najdaljem obliku postojanja od sebe same, onda je ona zaista aktuelizovana i ispoljena. To rastezanje postojanja u svoju najdalju suprotnost (tačka Omega) obavlja princip zvani Lucifer. On radi božiji

posao iako to izgleda negativno kada se posmatra sa ljudske strane koja se drži samo svesti duša.

Taj isti princip se u čoveku ispoljava kao njegov um. Um čovekov je jedini u celom univerzumu koji sve vidi izvan sebe samoga, koji svet vidi spolja, i zato odvojeno od celine, od božanskog. Božanska svest sve vidi u sebi i ništa izvan sebe same. Um je izdvojena svesnost koja sve vidi naopako, izvan sebe same. Samo kada se posmatra iz takvog uma kosmos izgleda kao nešto spolja. Kada se um smiri u meditaciji, transcendiraju, onda čovek opet sve spoznaje u sebi. Um čovekov je jedini Lucifer koji postoji. To je dokazao i svojim delima i nedelima.

Nažalost i negativno je jednako potrebno kao i pozitivno. Ta drama suprotnosti najkompletnije se i najdramatičnije sprovodi na planeti Zemlji. Ona je samo zato pažljivo i planski napravljena, da bude pozornica dušama za tu najveću kosmičku dramu.

Narod Jazida (Yazidis) ima dobru priču koja osvetljava taj proces. Njih nepravedno osuđuju da veruju u đavola zato jer njihov mit o stvaranju sveta, koji se u svemu poklapa sa judeo-hrišćanskim, kaže da kada je Bog završio stvaranje sveta i čoveka stvorio na kraju, kao najsavršenije biće sveta, pozvao je sve svoje arhanđele da se poklone čoveku. Svi su to učinili osim prvog arhanđela, Lucifera (Jazidi ga nazivaju Melek Tavus, drugi ga identifikuju kao Satana). On je to odbio sa obrazloženjem da treba da se samo Bogu klanja, ne nekoj tvorevini, ma kako bila savršena. Bog je odobrio njegov ispravan stav i postavio ga da vlada nad čovekom na ovoj planeti. Bio je dostojan da vlada nad čovekom i ovim svetom zato jer je dokazao da se neće prikloniti čoveku, da je uvek veran samo Bogu i da će zato u svojoj vladavini i čoveka privesti Bogu. Zato Jazidi poštuju Lucifera kao vladara ovoga sveta. Zato što on vlada ovaj svet je pun borbe suprotnosti i otuđenja od božanskog prisustva, ali to je jedini način da se božansko prepozna u svim svojim suprotnostima. To je razlog zašto tajni vladari ovoga sveta, aristokrate i masoni, svi do jednog obožavaju Lucifera, ali i Boga kao Velikog graditelja. Takođe to je sve razlog zašto su oni istovremeno pokretači civilizacije i razvoja ovoga sveta, ali i svih sukoba i zavera na ovom svetu.

Prisila na čoveka sprovodi se i pomoću "nečistih sila".

Svet postoji u više dimenzija. U višim dimenzijama pre svega u astralu, postoje svesni entiteti koji deluju na niže dimenzije, na fizički plan, i na čoveka u fizičkom telu. Čovek se sastoji od svih viših dimenzija prirode, ali nije ih svestan dok je identifikovan samo sa telom, dok mu je svest ograničena samo na fizički um. Te više dimenzije i njihovi stanovnici za njega tada ostaju područje nesvesnog. Ti svesni entiteti deluju na čoveka tako što ga dovode u iskušenja da bi ojačao svoju svest, da bi nadišao svest tela i uma i otvorio se za više dimenzije. Tako bi čovek kroz sebe i svoje iskustvo povezao više i niže dimenzije, osvestio celinu i aktuelizovao božansku svest u potpunosti. Ta bića iz viših dimenzija, nazvaćemo ih neorganska bića, poznata su i kao demoni, deluju na čoveka pre svega psihološki, i kroz snove i na javi.¹⁹

Aristokrate i masoni upravljaju ovim svetom na fizičkom planu, kontrolom politike i ekonomije, pa i religije, a demoni na astralnom odnosno na psihičkom i individualnom planu.²⁰ Tako je pokriveno svo područje delovanja i čovek nigde ne može da ga izbegne, ni na ovom svetu ni na onom (astralu). Démoni i masoni zajedno rade isti posao: izazivaju svu potrebnu prinudu i prisilu na čoveka da osvesti svest svoje duše na ovom fizičkom planu, najdaljem od božanskog, u situacijama koje su najdalje od božanskog, u negativnim situacijama. Masoni čoveka uče kako da radi i stvara na fizičkom planu, a demoni ga praktično iskušavaju i tako uče šta ne treba da radi. (Démoni inače spopadaju samo grešnike, tj one koji greše. Tako se neki ljudi uče šta je ispravno.) Tako se praktično osveščavaju sve mogućnosti božanskog ispoljavanja. Tako se sprovodi svest božanskog kroz čovekovu dušu kao svedoka i nosioca svesti, u sve krajnje oblike postojanja. Sve dok se i najgori oblici postojanja ne prepoznaju kao božanski.

Da aristokrate i masoni deluju zajedno sa demonima dokaz su njihovi rituali u kojima prizivaju demone. Ti rituali su povezani sa najgorim zločinima, ljudskim žrtvama. Ti zločini su zapravo one krajnje suprotne tačke od svih mogućnosti zbivanja, onih koja su najdalja od božanskog, krajnje "bezbožna". Oni, dakle, ***u svojim krvavim ritualima postižu tu krajnju Omega tačku, krajnje zlo i bezbožništvo.*** Kada je ta krajnja suprotna tačka od božanskog dosegnuta, svesno osvedočena, odrađena, čak i ritualno posvećena nekom "bogu", onda ne preostaje ništa drugo do povratak ka božanskom izvoru; kada se i to krajnje zlo prepozna kao samo božansko, onda je božanska svest zaista aktuelizovana. To je smisao satanizma: prepoznati i najveće zlo kao božansko, posvetiti zlo božanskom. Problem je što se tada umeša um/ego pa od toga pravi religiju i čini zlo radi samog zla, zameni sredstvo i cilj. Iskustvo zla je samo sredstvo, nije cilj. Zato je satanizam rupa iz koje se teško izlazi i u koju upadaju samo oni najgluplji od svih religioznih ljudi.

Na primer, neko dete je ubijeno na grozan način. Posmatrano sa stanovišta fizičkog uma to je samo svirep zločin koji može da izvrši samo neko bezdušan i zao. Međutim, posmatrano sa stanovišta više svesti i svesti duše, može se videti da se jedna napredna duša rodila kao dete samo zato da bi bila svedok toga događaja, da bi svoju dušu postavila kao svedoka tog teškog iskustva stradanja u fizičkom telu i na taj način ga osvestila. Druga duša se rodila kao počinilac tog zločina, ubistva deteta, da bi takođe svest o tom događaju obogatila tim iskustvom. Taj zločin nije mogla ona sama da izvrši već ga je izvršila pomoću bezdušnih entiteta koji opsedaju telo i nagone nedovoljno svesnog čoveka da deluje negativno, da čini zlo i destruktivno. U oba slučaja i duša žrtve i duša počinioca zločina samo su svedoci, one su sâma božanska svest koja svedoči jednoj mogućnosti postojanja. Zapravo, posmatrano sa još više tačke, božanska svest se podelila na telo žrtve i telo počinioca zločina da bi osvetlila još jednu mogućnost postojanja i zbivanja.

To se u teologiji naziva "otkup grijehova". To je samo svedočenje naših duša jednoj mogućnosti događaja. Ali u teologiji se to krivo prikazuje u skladu sa opštom iskrivljenošću našeg Omega sveta.

Kada se nešto takvo dogodi, takav događaj se nikada više ne ponavlja. Ono što se zaista osvesti nikada se više ne ponavlja jer svest o tome se vraća božanskom izvoru kao jedna njegova mogućnost i sa time je završeno. Takvo zlo se više nikada i nigde neće ponoviti. Može da se ponovi u veoma sličnom obliku, ali nikada potpuno istom. Stvari se ponavljaju samo ako nisu potpuno osvešćene. Ponavljanje u bolu i patnji jeste ono što religije nazivaju paklom. U raj se odlazi pokajanjem, odnosno osvešćenjem grešaka.

Takvo osvešćenje deluje i na svest duše koja se nalazi ograničena u fizičkom telu kao svest uma, i koja vidi zlo. Negativna događanja koja se ponavljaju teraju svest uma da usavršava fizički svet i delovanje u telu tako da se takva zla više ne ponavljaju.

Možda nekome izgleda kao da se isti zločini ponavljaju, ali ništa nije isto. Svaki zločin ima svoju karmičku dramu individualnih duša o kojoj bi se mogao napisati po jedan roman *Zločin i kazna*. Možda malo kraći.

Od svih metoda krajnjeg istezanja Omega tačke ratovi su svakako svima najbolje poznati. Ratovi su najveća zla ali istovremeno samo oni daju situacije u kojima se ljudska duša najsnažnije ispoljava, gde ljudi upoznaju sve svoje vrline i mane, svoje krajnje domete u svakom smislu. Verovatno je to i razlog postojanja tolikih ratova na ovom svetu: da brže i dublje sazrevamo. Zaista teško je zamisliti da čovečanstvo ikada može biti istinski zrelo bez iskustva ratnih stradanja. To je tako jednostavno zato jer u takvim konačnim situacijama kao što je rat, i život i smrt su u našim rukama, tu nema više mesta za nikakve iluzije, za nikakva odlaganja i lažna rešenja. Sam život je borba radi savladanja prepreka. Rat je samo ekstremno ispoljavanje stvarnosti života u ubrzanom vremenu.

Narod koji je uvek morao da ratuje za pravdu i slobodu, koji nikada nije osvajao tuđe, ima najviše zrelih duša. To je najbolji, najlepší i najkreativniji narod na svetu.

Svrha događanja svakog zločina, sveg nasilja jeste da nas suoči sa smrću i tako izbriše sve iluzije, svako odlaganje spoznaje smisla i vrednosti života. ***Izvesnost smrti nas budi više od ičega na ovom svetu.*** To je tako zbog snage iluzije koja nas navodi da živimo nesvesno i neodgovorno, a koja je najveća pokretačka sila na ovom iluzornom svetu. Smrt nije samo veliko buđenje kada odemo sa ovog sveta. Smrt nas najviše budi i na ovom svetu.

Alfa i Omega tvore vrtlog jedinstva suprotnosti na ovom svetu gde sve ima svoj razlog postojanja. Tako i zločini. Kada zločinac umre on spoznaje svoju grešku i rađa se ponovo da bi je ispravio. Tako zločini generišu rađanje pravednika.

Zločini se jednostavno događaju zato jer mogu da se dogode, shodno prirodnim zakonima i slobodi da bude sve što može da bude. Kao što se bilijarske kugle sudaraju sve dok mogu da se spontano sudaraju onako kako smo prvu kuglu udarili. Tako će se i ljudi udarati međusobno. Zlo će se događati sve dok se ne osvesti dovoljno tako da više ne može da se

ponavlja. Kada sve kugle upadnu u rupe, osim bele, koja simbolično predstavlja svest naše duše.²¹ Tako deluje usavršavanje svesti na ovom svetu. Tako se život usavršava, tako postajemo zreli, ispitivanjem svih mogućnosti grešaka. Nasilje i zločini će postojati sve dok ih vi dozvoljavate, dok vi ne učinite svet boljim. Naravno, nije svakom svesnom subjektu (čoveku) potrebno da iskusi svo zlo ovoga sveta da bi se opametio, mera iskušavanja zla je individualna i zavisi od karmičke zrelosti i svesti, svesni ljudi ne mogu da čine zlo jer svest je suprotna od destruktivnosti. Po tome se razlikuju stare i zrele duše od mladih i nezrelih na ovom svetu, po meri negativnosti u delovanju, po dobroti.

Postoji i kolektivni učinak po kome se iskustva sabiraju, tako da se ljudski razvoj ipak kreće napred i pored sveg haosa.

Nešto slično se postiže i kroz *Agori tantru*. To je praksa namernog iskušavanja najmračnijih stvari da bi se svest duše uvežbala da ostane budna i nezavisna, iskušava se seksualni zanos, dejstvo snažnih narkotika, alkohola, krajnja blizina smrti, sve samo da bi se u tim suprotnostima od božanske svesti održala svest duše kao svedoka. Kada se to postigne u krajnjim uslovima, čovek nikada ne može da je izgubi ni u svim ostalim manje krajnim okolnostima. On tada uvek ima svest duše ma šta se događalo sa telom na ovom svetu. Tako se božanska svest kroz dušu čovekovu spušta i aktuelizuje na ovom svetu.

Sve to doživljava svaki čovek u svom životu na sve načine. Svi mi doživljavamo, trpimo i činimo pogrešne stvari da bi ih osvestili i tako bili naterani da ih ispravimo u skladu sa svešću božanskog postojanja.

Taj proces je u alhemiji poznat kao stvaranje kamena mudrosti (lat. *Lapis philosophorum*). Mudrost je simbol svesti a kamen najčvršće materije. To je spajanje svesti i materije, svesti i postojanja. Spajanje svih suprotnosti.

U ceo ovaj proces osvešćenja duše na fizičkom planu, u uslovima najveće izgubljenosti i udaljenosti od božanskog izvora, umešana je religioznost. Ona je zapravo proces koji objedinjava sve ostale procese koji učestvuju u tom velikom delu (*Magnum opus*).

Religioznost je proces povezivanja fizičkog uma čovekovog sa višim umom i svešću duše, a preko nje sa božanskom svešću.

Tokom tog procesa čovek se uči šta je ispravno a šta nije, uči se ispravnom delovanju na sve moguće načine. Samo povezivanjem sa višim umom i svešću duše niži, fizički um zna šta je ispravno. On radi neispravno samo toliko koliko je zatvoren sam u sebe, otuđen od svesti duše. Dakle, taj proces nije samo duhovna praksa, već je to proces koji se spolja izražava kao izgradnja sve kulture i civilizacije na ovom svetu.

Religioznost se izražava na sve moguće načine, u skladu sa svim mogućim stanjima svesti koje su čoveku moguće.

Prinuda i prisila postoje samo ako toga nismo svesni. Ako smo svesni zašto postoje sve teškoće, one odjednom nestaju. U ma kakvom se teškom i grešnom stanju tada nalazili, mi postajemo blaženi jer u svemu vidimo božansko delovanje i ostvarenje.

Prinuda postoji jednako u svetovnom životu kao i u religioznosti.

Razlozi za njeno postojanje biće nam jasniji ako se podsetimo osnovnog principa: stvari se događaju spontano i mehanički samo ako nisu osveščene. Svest menja sudbinu. To se vidi u astrološkim uticajima. Sudbina nam je predodređena i to nam pokazuje nauka astrologije, međutim, kada zahvaljujući tom znanju postanemo svesni tih uticaja i tog sudbinskog programa, on više neće da se ostvari na taj način. On se menja u zavisnosti od toga koliko smo ga svesni. ***U trenutku kada osvestimo svoj sudbinski program onda se otvara nova mogućnost, nova paralelna stvarnost je pred nama.*** Koju ćemo od svih paralelnih stvarnosti da izaberemo zavisi od naše svesnosti. Ako nemamo svest o pravim uzrocima na našu sudbinu, ona će se odvijati prema svom planu.

Sudbina (istorija) nam se ponavlja i tlači nas samo onoliko koliko je nismo svesni, koliko ne prihvatamo da se događa samo zbog nas, da bismo osvestili sebe, sve što radimo i sve što nam se događa.

Sile koje sprovode prinudu i prisilu na čoveka na ovom svetu, vladari, Iluminati, znaju za ovaj princip. Oni se po njemu i ponašaju. Iako čine negativne stvari oni ih čine da bi ih čovek postao svestan i na taj način ih priveo kraju, prevazišao, da se negativne i pogrešne stvari na ovom svetu ubuduće ne bi događale. Ako ih čovek ne bi iskusio i osvestio, one bi se stalno ponavljale. Oni navode ljude ne samo da nauče kako da rade ispravno u fizičkom svetu, već i da iskuse sve pogrešne stvari zato da se one ne bi same nesvesno ponavljale. Ono što se jednom jasno osvesti više se ne ponavlja.

Danas imamo mnoge negativne mere prisile nad ljudima (transhumanizam, 5G, čipovanje ljudi i agenda ID2020, DNK vakcine, potpuna kontrola stanovništva, robovanje preko bankarskog sistema, namerno izazivane ekonomske krize, sistematsko lažiranje stvarnosti preko mejnstrim medija, remećenje seksualnosti i rodnog identiteta kod mladih itd.). Međutim, istovremeno imamo i sve dostupne informacije o svemu tome. Albert Pike je pre 149. godina opisao planove za sva tri svetska rata. Prva dva smo nesvesno sproveli u delo, pred nama je treći. Mnogi pisci koji su u vezi sa masonima izneli su u svojim delima neke od njihovih planova za razvoj u budućnosti: George Orwell, Aldous Huxley, Arthur C. Clarke, Isaac Asimov ... a danas nam sve planove i detalje prinude i pritisaka otkriva David Icke. Iznošenje svih informacija je planski omogućeno da bi ljudima bile dostupne radi osvešćenja. U meri u kojoj ljudi postaju svesni tih planova i takve sudbine, koja je namenjena nesvesnim ljudima, takva sudbina se neće dogoditi, otvoriće se nova paralelna realnost sa više sloboda, koja će biti manje negativna.

Da bi se neka greška i negativnost uklonila, mora se najpre jasno ustanoviti. Samo tako se neće dogoditi.

Sile koje sprovode represiju dopuštaju i mogućnost njenog osvešćenja. Osvešćenjem se uzdižemo iznad svih negativnih scenarija naše budućnosti. Budući da smo svesni svih tih represija one se neće dogoditi.

Postojale su samo kao izazov. Koliko ih ljudi osveščavaju na vreme, toliko se naša budućnost menja u novom pravcu. Neće se dogoditi ona sudbina koje smo svesni. Samo ona koje nismo svesni. Međutim, uslov je da ljudi u dovoljnoj meri budu svesni. Ako i pored svega ne budu, ako ne učine ništa da izbegnu negativan scenario koji im je predložen (svesnost mora biti povezana sa delovanjem inače je bezvredna), onda bolju budućnost i sudbinu nisu ni zaslužili. Sve je to ispit zrelosti.

Budući da se smatramo svesnim bićima, onda zaslužujemo samo ono čega smo svesni.

Setimo se da smo na početku rekli da sve stvarnosti postoje paralelno i bezvremeno u svim mogućnostima. U najfinijem nivou postojanja, etru, ili kvantnom polju, sve moguće stvarnosti već postoje, mi se samo usklađujemo sa jednom određenom putem svojih temeljnih uverenja i tada to postaje stvarnost u kojoj živimo. Dakle, ***mi nikada ne menjamo svet u kome živimo, mi uvek možemo samo da promenimo sebe, svoja temeljna uverenja i da tako pređemo u drugu paralelnu realnost i živimo u njoj.*** Iako još uvek vidimo staru realnost i živimo u njoj, mi se svojim vibracijama i stanjem svesti sve više prilagođavamo novoj realnosti koja postaje sve jasnija i snažnija dok ne postane i jedina realnost a stara potpuno nestane.

Sve teškoće, prinude i prisile sa kojima smo izloženi na ovom svetu nastaju zapravo iz naše potrebe da menjamo svet bez promene sebe samoga, iz neznanja o pravoj prirodi sveta, da je postojanje trenutno i da nije u vremenu, i da sve moguće stvarnosti postoje paralelno u osnovi sveta koja je večna sadašnjost. ***Kada to ne znamo, onda primenjujemo silu u promeni i uređenju sveta.*** Primena sile je uvek negativna jer je neprirodna. Još je Lao Ce pokušao ljudima da objasni princip ne-delovanja, delovanjem bez primene sile, ali malo ko ga je razumeo. Radi se o sledećem: Budući da je univerzum hologram, životna realnost deluje kao ogledalo za svako svesno biće. Zato se i naša primena sile u odnosu na svet i druga bića okreće protiv nas samih. Prinuda i prisila koju trpimo od spoljašnjih sila jeste ogledalna slika našeg pogrešnog stava, da treba da menjamo spoljni svet a ne sebe. Mi samo reflektujemo silu koju doživljavamo i uzvraćamo na isti način. Kada počnemo da menjamo sebe u pozitivnom smislu, odmah prestaju spoljašnje teškoće i blokade.

Da bismo prešli iz jedne realnosti u drugu, iz teškoća u blaženstvo i sklad, treba da dođemo do svesti o sebi, do kvantnog polja, akaše ili etra. To se postiže meditacijom. Odatle je samo moguće preći iz jedne realnosti u drugu, jer sve realnosti odatle izviru.

Usled matematičkih zakona i principa zlatnog preseka na kojima počiva univerzum, da bismo promenili realnost u kojoj postojimo treba da budemo svesni nove realnosti jedan procenat vremena od celog našeg postojanja i bića. Ako smo jedan procenat svoga vremena svesni nove realnosti ona počinje da se ostvaruje, prelazimo u nju. Isto važi i za svet u kome živimo: ako je samo jedan procenat ljudi istinski svesno nove realnosti i sveta u kome žele da žive, onda će to preko akaše delovati na ceo

svet. Svet će preći u tu novu realnost, bez ikakve sile. To je značenje reči "delovanje ne-delovanjem".

Sve je ovo pozitivna igra u našu korist, iako jeste teška. Teška je zato jer smo mi toga vredni. Mi smo vredni svih teškoća koje nam se događaju.

Mi smo mnogo veći i moćniji nego što mislimo da jesmo. Život na ovom svetu je težak samo zato jer je u skladu sa našom pravom veličinom. Kada bismo znali ko smo zaista, videli bismo da je i najgore zlo na ovom svetu samo košmarni dečiji san.

U najširem kontekstu posmatrano, u holografskom univerzumu nema nikog drugog; naše duše su kreatori sveg ovog života, sve što nam se događa mi radimo sami sebi da bismo se osvestili čak i ovde u najvećoj udaljenosti od svog božanskog izvora.

GREH I POKAJANJE

Sile koje održavaju suprotnost Omega tačke na ovom svetu ubedile su ljude da su iskonski grešni. To je takozvani praroditeljski ili prvobitni greh, koji je navodno počinjen još u raju i predstavlja odvajanje čovekovo od Boga. On je nasledan i prenosi se na sve ljude. Ovo je učenje nametnuto preko hrišćanske crkve tek u četvrtom veku. Pre toga niko nije razmišljao na takav način. Zapravo preovladavalo je uverenje koje je zastupao Pelagije (oko 354 - 420) da čovek ima slobodnu volju i da u suštini nikada nije odvojen od Boga. Takvo shvatanje nije odgovaralo izgradnji crkvenog autoriteta kome je bio potreban mentalitet straha da bi ljudi bili poslušni kao robovi. Oko toga se vodila polemika. Stavovi su bili podeljeni. Glavni zagovornik da je čovek iskonski grešan bio je sv. Augustin (354 - 430). Konačnu presudu trebalo je da donese car Flavije Honorije (384 - 423) jer u to vreme car je imao vlast i nad crkvom. Međutim, šanse sv. Augustina da pobedi u tom sporu bile su male. Zato se poslužio lukavstvom. Aprila 418 godine podmitio je cara Honorija vrednim poklonom, arapskim pastuvima, i on je presudio u korist Augustina. Tako je čovek zvanično postao grešan - putem prevare! Zaista prikladno.

Ali pogledajmo malo bliže šta jezik kaže o grehu, jer jezik govori sve kada se pažljivo sluša i razume.

Reč koja se kroz celi Novi zavet prevodi kao 'pokajanje' na grčkom jeziku je '*metanoia*', što označava **preobražaj svesti**. Grčki član '*meta*' nalazi se u nekim rečima, kao što su metafora, metafizika, metamorfoza. Prema tome, član '*meta*' ukazuje na prelaz, ili transformaciju, ili onostranost. Drugi deo reči koja se prevodi kao pokajanje - *noia* - izvedena je od grčke reči *nous*, što znači um/svest. Stoga reč *metanoia* u njenom suštinskom značenju označava **transformaciju svesti, transcendenciju uma** (potpuno isto kao učenje Bude i Patanjđalija u *Joga sutrama*). Međutim, u hrišćanskoj crkvi ideja transcendencije uma, *metanoia*, uništena je izvrtanjem u potpuno suprotno učenje o "pokajanju" koje podstiče ideju večite grešnosti čovekove kojom čovek u sebi raspaljuje negativne emocije, a neki fanatici sami sebe bičuju zbog toga. Zapravo, takvom sugestijom čovek se podstiče da bude grešan. Zaista, ni u jednoj religiji nema više greha i nasilja kao u hrišćanskoj, koja čoveka uči da je grešan. Takva je moć sugestije. To je zapravo samo metod zastrašivanja i stvaranja mentaliteta žrtve i roba da bi se održala autoritarna crkvena hijerarhija.

Dakle, greh je samo stanje uma sa kojim pogrešno gledamo na stvarnost. To je jednostavno greška. Nije nešto bogom dano niti večna osuda, samo stanje uma. I naša je odgovornost za prevazilaženje toga stanja.

Kada je reč o našoj odgovornosti kao načinu nadilaženja greha, onda moramo i to detaljnije pogledati.

Najpre treba razumeti zašto zapravo jesmo grešni na ovom svetu. To nam otkrivaju oni koji su doživeli kliničku smrt, kao i oni koji su hipnotičkom regresijom otkrili šta se događa između dva života. Njihove se izjave poklapaju.²² Kada izađemo iz tela i njegovog linearnog vremena ulazimo u večnu sadašnjost viših dimenzija u kojima je sve što se ispoljava na ovom svetu sabrano u jedinstvo. Zato izlaskom iz tela u jednom trenutku rekapituliramo sve što smo doživeli na ovom svetu, svaki detalj. Ali ne samo iz svoje perspektive već holistički, a to znači da sve svoje postupke doživljavamo i iz svoje perspektive i iz perspektive onoga na koga smo delovali, doživljavamo svoje postupke iz perspektive osobe kojoj smo nešto učinili, kako je drugi doživeo naše postupke. Tako da ne možemo nikako da izbegnemo suočavanje sa našim delima niti da se obmanemo sa tumačenjem svojih postupaka. Iz tog iskustva ovde su naše duše donele zlatno pravilo etike koje kaže: čini drugima ono što želiš da drugi čini tebi, ili, ne čini drugima ono što ne želiš da bude tebi učinjeno. Iz istog razloga se kaže da 'nebo vidi sve' i da nakon smrti 'dolazimo Bogu na istinu'.

Tako čovek postiže istinsku svesnost. ***Sve greške na ovom svetu mi pravimo samo zato jer događaje posmatramo samo iz svoje perspektive, iz svoga ega, subjektivno. Istinsku svesnost postižemo kada sebe i svoje aktivnosti sagledamo spolja, iz tuđe perspektive, onako kako nas drugi vide. U tome se sastoji celokupno naše sazrevanje.***

Tako se u iskustvu smrti suočavamo sa svim svojim greškama. Tada donosimo odluku, sami i po svojoj slobodnoj volji, da se ponovo rodimo da bismo ispravili svoje greške. To je jedini razlog zašto se reinkarniramo. Kada postanemo bezgrešni onda nemamo potrebu da se rađamo u telima. Onda smo jednaki sa božanskom svešću kojoj nije potrebno telo, mada može da ga koristi.

Stoga ima istine u tome kada se kaže da na ovaj svet dolazimo grešni, ali koliko je to pogrešno protumačeno! To je sve naša igra sa samim sobom, naša igra svesti, naš način osveščavanja, povezivanja svesti i postojanja, osvešćenje našeg delovanja.

Greha ne možemo da se oslobodimo samo pomoću fizičkog uma i ega, sledeći njegove metode i logiku, sledeći teologiju i dogmu. Problem se ne može rešiti na istom nivou na kome je nastao. ***Jedini način da izbegnemo sve pogreške jeste povezivanje našeg fizičkog uma sa višim umom i svešću duše. Odatle potiče svaka svest o ispravnom.*** Tome služe molitve i religioznost uopšte. Logika uma je ograničena na fizički svet i suprotnosti. Jedini način nadilaženja suprotnosti jeste nadilaženje logike uma i povezivanje sa svešću duše.

Sve ispravno što radimo u našim životima potiče odozgo, od svesti duše. Sve pogrešno potiče od logike uma ograničenog fizičkim telom i čulima.

Za nadilaženje uma postoji disciplina meditacije. Međutim, karmičku zrelost za takvu disciplinu ima samo mali broj ljudi. Većina mora da reguliše postupke svoga uma na spoljašnji način, metodama prinude i prisile, putem vere, ubeđenja, ponavljanjem sugestija i primenom zakona. Kao i sistemom kazni za njihovo kršenje. Ti metodi su neophodni ljudima

koji ne mogu da transcendiraju svoj um i otvore se za svest duše, ali oni nisu dovoljni. Sve se to odvija u stalnoj borbi i u naporu za održavanje vere.

Nije moguće nikakvim sugestijama naterati um da promeni samoga sebe. Neophodan je uticaj više svesti i disciplina smirenja uma. Sve metode sugestije zapravo bivaju uspešne samo onoliko koliko uspevaju da nas povežu sa višim umom, a ne zato što su te sugestije i ubeđenja uspešne same po sebi.

Smirenje uma u molitvi i meditaciji jeste jedini direktan put ka nadilaženju svake grešnosti. Pored smirenja uma stvaralački rad je jedni ispravan način nadilaženja grešaka (oslobađanja od grehova). Ispravnim radom poništavamo delovanje neispravnog (po-grešnog) rada. Smirenje uma nije ni moguće bez stvaralačkog rada. Um koji nije smiren i povezan sa višim umom, svešću duše, ne može da radi ništa kreativno.

Zato je i pokajanje, odnosno ispravljanje grehova, krajnje pogrešno protumačeno, kao i sve drugo na ovom naopakom Omega svetu.

Duša se ne vraća sebi, ne oslobađa se od grešaka odnosno grehova kada bičujemo svoje telo i uskraćujemo ga od prirodnih potreba, već onda kada stvaramo nešto dobro duša se vraća sebi, kada napravimo nešto novo što nije postojalo a korisno je i usavršava život, nešto što je lepo; oslobađamo se svoje grešnosti onda kada osetimo ushićenje i radost zbog stvaranja, što smo učinili nešto dobro i korisno. Tada se duša vraća sebi. To ushićenje koje osećamo povodom uspešnog stvaralačkog rada jeste delić one iste božanske energije s kojom je stvoren sam ovaj svet. Stvaranje sveta je stalan proces. Čovek koji stvara bilo kakva korisna i dobra dela samo se uključuje u taj proces i deli njegovu veličinu, svoju inteligenciju povezuje sa inteligentnim dizajnom božanske svesti koja sve stvara. Zapravo povezuje se sa svešću svoje duše koja je istinski tvorac svega na ovom svetu. Otuda ushićenje i radost pri stvaranju.

Stvarati ono što je lepo, ispravno i dobro podrazumeva da smo ulepšali ružno i ispravili pogrešno - tako smo 'iskupili svoje grehove'. Svakim ispravnim i dobrim delom za malo smo ispravili kretanje Omega tačke ka Alfa tački, ka božanskom izvoru, za malo smo oslobodili ovaj svet od iluzija - jer sve što je iluzorno i grešno jeste udaljavanje od božanskog; sve što je ispravno, dobro i lepo jeste približavanje božanskom.

Ako je po dogmi čovekov greh u odvajanju od Boga i božje volje, onda je jedini način oslobađanja od grehova da otkrijete božiju volju i njegovu energiju ponovo u sebi. To se postiže radom, bilo kakvim radom, i stvaranjem, bilo kakvim stvaranjem. Napravite jednu stolicu koja će biti udobna i nekome od koristi i to je dosta za ceo život. I to je delić onog stvaralaštva koje stvara sve na ovom svetu. Ne budite kao oni koji ni stolice ne umeju da naprave već sede na zemlji i samo se klanjaju Bogu. Učestvujte u božijem radu. Božiji rad je sve što vidite oko sebe i u sebi, i još mnogo više ono što ne vidite.

Ako želite da budete ispravno religiozni, nikada se ne klanjajte Bogu, već uvek radite ono zbog čega vas je Bog stvorio, a to je da učestvujete u njegovom stalnom stvaralačkom procesu. Ako se samo klanjate Bogu to je

kao da gledate natrag dok idete napred. Tako se saplićete i padate u greh. Gledajte samo napred u ono što treba da se uradi za dobrobit ovoga sveta i ne brinite o Bogu, nikada ne možete biti bez njega. Boga ćete više i bolje osećati ako tako radite, ako budete njegov radnik, takvim radom ćete mu biti bliže jer takvim radom u sebi razvijate istu onu energiju i svest sa kojom i Bog stvara sve što postoji. Što više učestvujete u tome to više ćete biti bezgrešni, tj. ispravni, i više svesni Boga.

Rad je povezan sa učenjem o karmi. Karma označava rad, ali i greh, ono što nas vezuje za inkarnacije. Kaže se da se čovek oslobađa karme spoznajom da ne radi on sam kao čovek, već da Bog sve radi kroz čoveka. Stoga oslobađanje od greha ili karme jeste spoznaja da Božja volja sve radi, a čovek je samo njen instrument, svesni svedok. Tako se predajemo Bogu kroz rad. Tačnije: Bogu se možemo predati samo kroz rad koji ne doživljavamo kao svoj rad, već božji. Tako na praktičan način, kroz rad, spoznajemo da je sve zapravo božansko.

REINKARNACIJA JE ODGOVOR NA PITANJE ZAŠTO SU NEKI LJUDI RELIGIOZNI A NEKI NISU

Ovo je jedno od najvećih pitanja religija. Njega možemo proširiti na pitanje zašto postoje tako velike razlike između religioznih ljudi da su neki religiozni na vrlo inteligentan i duhovan način, a neki na vrlo primitivan i nezreo, čak i nasilan način, odnosno na način koji je direktno suprotan smislu religioznosti.

Da bi se ove razlike ispravno razumele neophodno je da razumemo suštinu razlika među ljudima. Pored svih odgovora koje nam nudi nauka psihologije, razlozi za postojanje velikih razlika u mentalitetu i karakteru ljudi ne mogu se naći u samom životu ljudi. Postoje osobine koje se ne mogu objasniti nikakvim uticajima iz detinjstva i okoline, kulture i vaspitanja, još manje genetike na koju se nauka poziva iako nema nikakvih dokaza njenog uticaja na karakter.

Da bi se razumela ljudska priroda neophodno je sagledati čoveka u širem kontekstu, neophodno je razumeti zakonitosti reinkarnacije.

Nemoguće je biti religiozan na ispravan način i razumeti suštinska pitanja religija bez razumevanja reinkarnacije.

Razumevanje reinkarnacije direktno je povezano sa razumevanjem duše, a razumevanje duše sa razumevanjem božanske svesti. Potpuno je besmisleno pokušavati da razumemo Boga ako pre toga nismo dobro razumeli svoju dušu i njene reinkarnacije.

Nemoguće je verovati u dušu bez verovanja u reinkarnaciju. Odbacivanje reinkarnacije podrazumeva materijalistički stav, da čovek prvi put nastaje sa fizičkim telom, da je duša jednaka sa telom, da u njemu nastaje i da zajedno sa njim nestaje. Ako se i pored toga veruje da duša "negde odlazi" mora se prihvatiti da je odnekud i došla jer nije mogla nastati u telu, budući da je telo suviše nesavršeno i nedovoljno da stvori dušu. Da telo može da stvori dušu onda bi i samo telo bilo besmrtno. Ono što je smrtno i materijalno ne može da stvori nešto što je besmrtno i nematerijalno. Dakle, ako duša nadživljava smrtno telo onda je morala da postoji pre tela. U tom slučaju ne postoji razlog zašto se ne bi rađala više puta u telu, to je logično i praktično radi procesa učenja koje očigledno postoji. Mnogi hrišćanski autoriteti se slažu da duša nastavlja da uči i nakon smrti. Nema razloga zašto to ne bi učinila rađanjem u novom telu jer je za učenje neophodno nekakvo telo.

Dokazi za reinkarnaciju postoje oduvek i svuda su oko nas. Mnoga deca nam je dokazuju svojim znanjem i ponašanjem, poneka otvoreno i govore o svojim prošlim životima, i te priče se mogu proveriti i dokazati. Sve je više naučnih istraživanja koja dokazuju reinkarnaciju, neka su započeta sa ciljem da je opovrgnu a istraživači su pod uticajem prikupljenih dokaza završili kao veliki pobornici reinkarnacije. Ne postoji

nedostatak dokaza za reinkarnaciju, već samo nedostatak naše namere da ih vidimo.

Samo u judeo-hrišćanskoj kulturi reinkarnacija se ne priznaje dok se u svim ostalima priznaje. To je zato jer druge kulture nemaju mentalno programiranje koje im zabranjuje veru u reinkarnaciju. Prvi hrišćani i gnostici su verovali u reinkarnaciju. Pitagora nije samo verovao u reinkarnaciju već se i sećao svojih prošlih života. Učenje o reinkarnaciji je zabranjeno na petom Ekumenskom saboru 553. godine n.e. od strane cara Justinijana, i to je učinjeno nasilnim putem. Većina zapadnih crkvenih zajednica je prihvatila Origenova dela i učenje koje skladno povezuje hrišćansku veru i reinkarnaciju. Razlozi za tu zabranu su izneti u poglavlju o vremenu i religioznosti. Ukratko, odbacivanje reinkarnacije uvedeno je iz praktičnih razloga da se svest duše više veže za telo, u skladu sa zatezanjem Omega tačke, da bi se ubrzalo vreme i čovekov rad na ovom svetu - a ne zato jer reinkarnacija zaista ne postoji. Oni koji čvrsto veruju u reinkarnaciju, kao Hindusi na primer, veoma su skloni da sve svoje radne obaveze na ovom svetu komotno raspodele u više života. Što više to bolje. Čak i kada umiru od gladi na ulicama imaju utehu da će im biti bolje sledeći put, da će sledeći put naučiti da se prehrane. Zato tako žive i umiru ne menjajući ništa na ovom svetu.

Kabalisti govore da je čovek izvorno došao od Boga i da će mu se na kraju vratiti. Pre toga se mora više puta rađati dok ne dostigne visok nivo zrelosti, a onda se vraća Bogu.

Međutim, ne vraća se duša samom Bogu uvek nakon smrti fizičkog tela. Nakon smrti samo odlazi u više dimenzije astrala i mentalnog sveta, (Nebeska ili Devahanska razina) gde rekapitulira svoja iskustva na ovom svetu i odatle se ponovo vraća u fizički svet u novoj inkarnaciji.

Zato reinkarnacija podrazumeva više života duše u fizičkom telu. To su inkarnacijski ciklusi. Oni imaju svoj početak, kada duša započinje iskustvo života u fizičkom telu na određenoj planeti, imaju svoj razvoj i kraj, odnosno okončanje inkarnacijskog ciklusa.

Tek kada prođe ceo ciklus inkarnacija duša se vraća svom božanskom izvoru zato jer je spoznala svoje jedinstvo sa božanskom svešću uvek, i kada je u telu i kada je izvan tela, između dva života. Spoznala je da je svaki oblik postojanja zapravo božanska svest. Zato joj više nisu potrebna iskustva na ovom svetu, uvek zna ko je. Zna da je ona ta svest, i zna da je apsolutno sve drugo ta ista svest. To je konačno buđenje duše ili bogospoznaja.

Ovo nam ukazuje da je moguće pomiriti hrišćansko odbacivanje reinkarnacije sa činjenicom da ona postoji. Čovek zaista ima samo jedan život, kako uči hrišćanstvo, ali taj život ima više faza ili inkarnacija. Ceo, pravi život čovekov, odvija se u više života i u više tela.

Postoji analogija između života i smrti i spavanja i buđenja. U toku jednog fizičkog života mnogo puta spavamo i budimo se ali uvek u istom telu i zato u istom svetu, i zato sa sećanjem ko smo. Isto tako, za vreme svog pravog života kao duša, imamo više padanja u san (rađanja u telu na

ovom svetu) i buđenja (nakon smrti tela) kada se vraćamo svesti svoje duše, svesti o tome ko smo u apsolutnom smislu. Jedina razlika je u tome što se ovde nakon sna vraćamo istom telu i zato imamo kontinuitet sećanja, a nakon smrti imamo novo telo i nemamo sećanje na staro, zato što imamo i novi fizički um koji vlada telom. Možemo se setiti svojih prošlih života samo ukoliko nadidemo fizički um i setimo se svesti svoje duše koja nadilazi sva tela.

Stoga tačno je da čovek ima samo jedan život, ali on je podeljen na mnogo telesnih života. Čovekov ceo život se sastoji iz ciklusa inkarnacija.

Svaki ciklus inkarnacija ima tri faze, početnu zrelu i završnu.

Iste faze ima i svaki individualni život: u mladosti smo puni želja i identifikacije sa svetom, u zreloj dobi dolazimo do kritičkog preispitivanja i zrelosti, a u starosti se oslobađamo svih iluzija.

Početak podrazumeva prilagođavanje uslovima života na ovom svetu, to su takozvane mlade duše. Logično je da su njihove osobine neznanje i veća mera pogrešaka u učenju, nesnalaženje i podložnost zabudama. Zajedno sa tim postoji i potreba za većom prinudom i prisilom u njihovom obučavanju. Te mlade duše su svi oni ljudi koji pokazuju nezrelost, slično maloj deci, najviše ih ima u takozvanim "primitivnim ljudskim zajednicama". Oni su kao deca, žive bezazleno, ranije ih je bilo više na ovom svetu, kako se civilizacija i tehnologija razvijala tako su i duše sazrevale i danas su one napredovale, ali i dalje sačinjavaju većinu populacije na ovom svetu. Njihova percepcija sveta je ograničena i jednostavna, zato je i njihova religioznost takva, ograničena na prirodne uticaje i sadržaje, imitira prirodu, ideja duše je animalna i najjednostavnija. Imaju nejasnu predstavu o duši, smatraju da ona potiče od prirode i da se nakon smrti tela vraća prirodi, često postaje neka životinja. To je netačno ali je u skladu sa njihovom nezrelošću. Uglavnom imaju neke nejasne i mračne predstave o duši i postojanju.

Današnje mlade i nezrele duše koje žive u savremenim uslovima života, koje koriste tehnologiju, su uglavnom ateisti i materijalisti, nemaju svest o duši i o postojanju kao božanskoj prisutnosti. Kao što su ranije u primitivnim zajednicama verovali da se duša nakon smrti tela prenosi u životinje, tako danas veruju da se sva duša čovekova sastoji iz sećanja koja su negde pohranjena u mozgu i da će moći da se snime na USB i prebace u robota, ili u veštački stvoreno telo.

Što je duša zrelija i percepcija sveta kroz religioznost je zrelija.

Samo najzrelije duše imaju spoznaju da je njihova suština identična suštini samoga postojanja i to mogu jasno sebi da predstave i da deluju u skladu sa tom istinom.

Koliko je duša manje zrela toliko više je sklona da svoju suštinu traži u nekim oblicima prirode, u nekim sadržajima uma, u pričama i mitovima. Naime, koliko je duša manje zrela toliko je više identifikovana sa oblicima i sadržajima fizičkog iskustva. To je opravdano jer ona tek uči o fizičkom svetu, ali zato je manje sposobna da razume transcendentalne istine koje nadilaze fizički i čulni svet. Duša sazreva ne samo sa većim iskustvom

snalaženja na fizičkom svetu, već i sa većim iskustvom transcendencije fizičkog sveta, spoznaje duhovnosti, odnosno prave prirode duše. Tome služe religije.

Mlade duše najpre uče da postanu zrele tako što sve više i bolje upoznaju fizički svet. To znači da razvijaju fizičko iskustvo, za njih je materijalna stvarnost glavna lekcija. Zato su mlade duše koje postaju zrelije ujedno i najveći materijalisti, za njih je karakteristično da "ne veruju u Boga i dušu". To je za njih opravdano jer teže da budu realne, da maksimalno upoznaju fizičke zakone. Drugačije ih ne bi upoznali na ispravan način. Lekcije se ne mogu preskakati. Mora se ići redom kao u školskom obrazovanju. Samo kada postanu dovoljno iskusne u fizičkom svetu, kada postanu srednje razvijene duše, one postaju pomalo svesne da fizički svet nije sve što postoji, postaju svesne duhovne stvarnosti ali ne potpuno, već samo delimično. Samo kada postanu potpuno zrele duše one su svesne transcendentalne duhovne realnosti u punom značenju.

To bi bilo pravo objašnjenje zašto su neki ljudi religiozni a neki nisu, i zašto su neki religiozni na primitivan i naivan način, a neki na vrlo duhovan i inteligentan način, zašto neki svoju religioznost ispoljavaju na realan i pozitivan način, a neki na negativan i destruktivan. Odgovor je u zrelosti duša, u razumevanju inkarnacijskog ciklusa, u kojoj se fazi tog ciklusa nalazi pojedina duša.

Prepoznaćete ih po delima njihovim.

Kako razlike zrelosti duša razumeti u kontekstu sa religioznošću?

Religioznost u svom najboljem vidu obuhvata sve aspekte života i uči duše da skladno rastu i sazrevaju na ovom svetu. Za mlade ima zakone i tabue, nagrade i kazne, a zrelima pruža najviše uvide u tajne božanske svesti. Veoma je važno razlikovati nivoe religijskih učenja, šta je kome namenjeno. U tradicionalnim religijama to se zna, ali i pored toga često dolazi do nerazumevanja kada do nezrelih dođe znanje ili informacija namenjena zrelima.

Ono što je bitno ovde razumeti jeste to da u suštini ne postoje sukobi među ljudima, svi su ljudi deca božija i po svojoj duši svi su braća. Nerazumevanje i sukobi među ljudima uvek nastaju samo usled različitih nivoa svesti, zrelosti, različitih sadržaja fizičkog uma koji u različitoj meri zaklanja vezu sa višim umom i svešću duše.

Uvek je problem da se nekome ko je na nižem nivou svesti objasni više stanje, jer svako vidi samo ono što je na njegovom nivou, ne vidi viša stanja. Potrebno je puno strpljenja i sistematskog pristupa da bi se nekome pomoglo da razume ograničenja svog nivoa svesti i uzdigne se na viši nivo. I pored sve pedagoške mudrosti većina će svoje lekcije savladati na teži način, kroz sopstveno iskustvo. Tako je i potrebno. Pravi učitelj će samo pomoći da se i najteža iskustva razumeju na ispravan način, ne da se izbegnu.

Svi sukobi na ovom svetu nastaju zbog nerazumevanja razlika u nivoima svesti, da postoje mlade, zrele i najzrelije duše.

Sukobi se uvek okončavaju kada jedna duša shvati ovu razliku i prestane da se identifikuje sa nižim stanjem svesti, prestane da deluje i reaguje na način koji pripada nižoj svesti.

Tako ona sebe uzdiže u više stanje i postaje zrelija.

Sukob je moguć samo kada se ne vidi više stanje svesti. Svaki uvid u više stanje smiruje strast za sukobom i mržnjom.

Mržnja nastaje samo usled neznanja. Sve religije su pre svega imale ulogu da sprovedu višu svesnost u niža stanja, do manje zrelih ljudi kako bi osvestili svoje živote u smislu i razumevanju. Zato sve govore o miru.

Svaki sukob i nasilje prema bilo kom biću jeste u direktnoj suprotnosti sa religioznošću.

Težnja da se svoja religija nametne drugima i celom svetu je takođe u direktnoj suprotnosti prema ispravnoj religioznosti jer takvi ne uviđaju da je božanska svest već u svim ljudima i u celom svetu, kao osnova svega. Takvi zapravo i ne prenose religioznost već samo fraze naučene napamet, ono što fizički um može da vidi i zna. Zato su takvi vernici, koji nameću svoju veru svima i žele da ovladaju svetom, u praksi najveće ubice na ovom svetu. Verski fanatici su najveća suprotnost religioznosti.

Dodatni problem je u tome što se svi procesi na ovom svetu danas ubrzavaju. Mehanizmi koje su tradicionalne religije imale kao pomoć u sazrevanju više ne mogu da pomognu jer pripadaju drugom dobu. Njihov najveći problem je to što se međusobno razlikuju, pripadaju različitim kulturama, a savremeni život briše te razlike. Živimo u globalnom svetu. Brisanje razlika među kulturama u savremenom svetu nema za cilj da postanemo nekulturni i divlji, bezbožni, već da postanemo više humani, svesni svoje prave ljudske prirode nezavisno od lokalnih tradicija i kultura. Više nego ikada u istoriji danas moramo da budemo ispravni ljudi zato što mi sami uviđamo da to treba da budemo, a ne zato jer tako nalaže neka tradicija ili dogma. To je ispit koji sada polažemo. Iz tradicionalnih religija treba izvući samo suštinu, ono što je najbolje i univerzalno, a to je jedno isto u svim religijama.

Što je duša zrelija to više ona sama iz sopstvene zrelosti i uvida deluje ispravno, a ne po spoljašnjim prinudama. Sve spoljašnje prinude i verske tradicije su postojale samo zato jer nije bilo veze uma sa dušom, i one su pokušavale da tu vezu na razne načine opišu i predstave. Kada se ta veza uspostavi, više nije potrebna spoljašnja pomoć.

Isto važi i za čovečanstvo. Živimo u vremenima kada se to pitanje najviše prelama i kristališe, danas se odbacuju svi sporedni i nevažni tradicionalni obrasci koji su ograničavali ljude na lokalnom nivou, i sve više se otvaranju univerzalna znanja koja svima postaju dostupna.

Svest duše se ne može ispoljavati na tradicionalan način. Kao što ne postoji jevrejsko, hrišćansko niti muslimansko sunce i vazduh, još manje "sveta zemlja", tako ne postoji ni jevrejska, hrišćanska niti muslimanska duhovnost niti svest. Krajnje je vreme da spoznamo da svi živimo na istoj zemlji, koja treba da bude sveta svima nama.

Sledeće što treba razumeti u vezi inkarnacijskih ciklusa i zrelosti duša na ovom svetu, vezano je za procenat. Na ovom svetu se rađa daleko veći procenat mladih duša, koje tek počinju svoje sazrevanje. Starih i zrelih duša je manje. Zato je svet pun nerazumnih sukoba i nepotrebnih borbi koje nastaju samo usled neznanja i nerazumevanja. Tu se iskušava apsolutno sve što se može iskusiti. Sve suprotnosti. Zato među dušama planeta Zemlja uživa reputaciju elitne škole, najteže, ali kompletne.

Razlog za takav odnos procenata je u sledećem.

Stare duše završavaju svoj inkarnacijski ciklus i zato su u manjini. Logično je da oni koji dolaze da uče budu u većini. Stare duše na ovom svetu su pre svega učitelji, tu je procenat sličan kao u školama, gde je jedan profesor na tridesetak đaka. Stare duše su graditelji doma u kome će da žive mlade duše, izgradile su ovaj svet da im olakšaju život i učenje. Svi veliki stvaraoci svoja dela su za njih stvorili. Stare duše su izgradile svu civilizaciju na ovom svetu, od piramida do savremene Evrope i severne Amerike. Sada mlade duše migriraju sve više u te oblasti da brže i lakše uče i uzdižu se, brišući sve razlike u kulturama, veri i rasi. Ne da bi sve to izbrisali već kristalisali ono najbitnije što je u osnovi svih velikih kultura i religija. Svest o najvišoj stvarnosti.

Problem je u tome što i to ima svoje faze, početnu zrelu i završnu. Početna je kada je naglasak samo na rušenju starog i u nezrelom iskušavanju sloboda svih vrsta, kada primitivci ostaju primitivci usred Evrope. Po svemu sudeći mi smo danas u toj fazi. Ako nju preživimo, zrela faza će biti kada većina spozna univerzalne vrednosti koje su se nalazile u tradicionalnim religijama i primene ih u globalnom društvu bez granica, i nezavisno od prošlosti, ovde i sada.

Završna faza će biti kada kroz svakog čoveka nesmetano prosija božanska svest duše. Tada će biti "carstvo nebesko na zemlji kao što je na nebu". Ovaj svet će opet postati raj u kome slobodno žive potpuno zrele i ostvarene duše jer neće biti nikakvih razlika između najviše božanske svesti i postojanja, ovde i sada, u svemu i svakom trenutku.

Zapravo, tih razlika nema ni sada niti ih je ikada bilo, ali teško je to nekima objasniti.

SEDAM STANJA RELIGIOZNOSTI

Ispoljavanje božanske svesti kroz sedam faza odrazilo se u čoveku kao sedam psihoenergetskih stanja i delovanja svesti, sedam čakri, odnosno sedam načina na koja se svest i postojanje povezuju i deluju kroz čoveka.

Iako je svest samo jedna i nedeljiva, jer je izvor i ishod postojanja, ona je u različitim oblicima postojanja ispoljena u različitoj meri. Ta mera zavisi od oblika ili načina postojanja, tj. našeg delanja (otuda su način bivanja i stanje svesti uzajamni). Kako naše subjektivno iskustvo najčešće ne uviđa opšte jedinstvo bića, njemu se ti oblici čine izdvojeni i različiti jedni od drugih, a to mu sve stvara iluziju da postoje različita stanja svesti, iako u stvarnosti postoje jedino različita stanja nesvesnosti, dublja ili plića. Tako za čoveka postoje sedam različitih stanja svesti, odnosno postojanja, u kojima se može naći (ona odgovaraju sistemu *čakri*):

- 1) dubok san bez snova,
- 2) sanjanje,
- 3) java ili prosečna dnevna budnost,
- 4) svedočenje o prva tri,
- 5) svest o kosmičkom jedinstvu,
- 6) osposobljavanje svesti da aktivno učestvuje u tom jedinstvu, i
- 7) svest o sopstvenoj suštini, duši, kao ishodu postojanja

univerzuma (i prethodnih šest stanja), i nestanak prostorvremena usled potpune otvorenosti za prisustvo božanske svesti kao naše duše, tj. naše potpuno sjedinjenje sa božanskim Apsolutom kao sa sopstvenim bićem, svesno i delatno ispoljavanje tog jedinstva.

Prvo stanje je stanje čistog postojanja, kao i sedmo, ali prvo je nesvesno sebe dok je sedmo potpuno svesno i sebe i jedinstva svesti sa postojanjem. To su dakle samo različiti aspekti svesti jednog istog postojanja. Zato što su svest i postojanje u suštini jedno isto, ti različiti aspekti svesti daju i različita delovanja i oblike postojanja.

Svakom od ovih stanja svesti odgovara po jedna čakra.

Sedmo stanje jedino je autentično stvarnosti, dok druga izražavaju nivoje njene nesvesnosti kao i proces njenog osvešćenja. Iako se to ne može znati bez ličnog iskustva, dobro je ovde spomenuti da je čovek uvek i u svim stanjima u čistom jedinstvu sa najvišom stvarnošću, jer nema gde drugde da bude. Dubok san je stanje u kome je čovek u čistom jedinstvu s bićem (sa Bogom), kao i u sedmom stanju, ali nesvesno. Njegovo probijanje kroz sedam stanja u duhovnoj evoluciji svodi se samo na to da ovo jedinstvo sa božanskim postane potpuno svesno, odnosno, aktuelno, da se izrazi kao njegova lična volja, da njegova lična volja bude odraz apsolutne božanske svesti.

Čovek je u onoj meri nesvestan i u dubokom snu, u kojoj ne vidi stvarnost božanskog bića i ne učestvuje u njemu aktivno i svesno. Aktiviranje čakri jeste aktiviranje čovekovog svesnog učestvovanja u božanskoj stvarnosti.

Zato što je u dubokom snu potpuno nesvestan sebe, čovekovo postojanje se zasniva na elementarnoj i nagonskoj osnovi. To odgovara prvoj čakri.

U stanju snova nagonima bića pridružuju se osećanja, sećanja i imaginacija. Snovi se odigravaju u području astrala ili dimenzije odmah iznad fizičkog sveta. To je druga čakra.

U stanju jave ili svakodnevne budnosti nagoni, osećanja i imaginacija dobijaju fizičku inerciju i trodimenzionalnu koherenciju, pa se zato javlja sposobnost delimično stabilnog razmišljanja i odlučivanja koja u prethodnim stanjima nije postojala. To je stanje uma ili ega u fizičkom telu na ovom svetu. Tu sposobnost treba razvijati i jačati rasuđivanje, ali bez nametnutih koncepata. To je funkcija uma i ega, razuma. To je područje delovanja treće čakre. Tu se događaju prvi pravi pokušaji osvešćenja same svesti, odnosno postojanja.

Ova prva tri stanja, dubok san, snovi i java, odgovaraju prvim trima čakrama: *muladhara*, *svadhisthana* i *manipura*. Na njima deluje većina ljudi prirodno, što znači bez ikakve duhovne kulture i svesne namere. Mogu se prepoznati i kao nagoni (prva), želje (druga) i volja za moć (treća čakra).

To su sva moguća stanja religijskog delovanja koja postoje na ovome svetu. Na prvim trima čakrama zasniva se religijska svest judeo-hrišćanstva i paganskih, animističkih religija.

Radi lakšeg razlikovanja nivoa svesti prema određenoj religioznosti, nazvaćemo ih religijskom svešću čoveka broj jedan, dva i tri, misleći na brojeve čakri. One nisu strogo odvojene već se neki njihovi elementi prelivaju iz nižih oblika religioznosti u više.

Religioznost čoveka broj jedan ili prve čakre

Religijska svest čoveka broj jedan, odnosno prve čakre, odgovara animističkim i politeističkim religijama, šamanizmu i primitivnim kultovima. Sve te religioznosti zasnivaju se na neposrednom energetskom odnosu prema prirodi. Zato šamani znaju o prirodi mnogo više od ostalih ljudi, oni poznaju i više dimenzije prirode, mogu da koriste energiju prirode za razna delovanja, za izlečenje ali i da naude nekome. To je i osobina ovog nivoa svesti, ona nema kritičku moć rasuđivanja, nema objektivnu svest o duši i smislu delovanja koja su odlika više svesti iz viših čakri, ima samo veliku veštinu delovanja na tom nivou. Zato postoji i crna magija kao i bela, koja deluje na ovom nivou. Ovde sa jednakom snagom i iskušenjima elementarna životna energija može da deluje na pozitivan i na negativan način. Na ovom nivou religioznosti prinose se žrtve. To je čin vraćanja životne energije njenom izvoru. To je tako samo u teoriji. U praksi postoje

posrednici u obliku mnogih neorganskih bića iz astrala koja se hrane tom energijom. Ostaci ove prakse postoje i u razvijenijoj religioznosti, u judeo-hrišćanstvu, gde je oltar zamenio žrtvenik a žrtve su simbolične, umesto krvi i mesa sada je tu vino i hleb, mada su nekada kod starih Jevreja bile prave. To je primer kako se elementi niže religioznosti prelivaju u religijske prakse višeg oblika.

Religiozna svest prve čakre ima niže i više oblike. Najniže su primitivna imitacija u ritualima inicijacije i prizivanja demona i bogova, imitacija pri inicijaciji. Tu se telo na grub način prilagođava na više faze zrelosti, mladi ljudi se odvajaju od detinjstva na grub način putem traume. Usled nedostatka kritičke svesti na ovom niskom nivou sve se mora učiti na grub i jednostavan način, programiranjem samoga tela.

Na ovom stanju svesti i predstava o duši je primitivna, odnosno vezana je za energetska delovanja prirode u nižim oblicima. Šamani vide dušu čovekovu kao dušu sveta oličenu u prirodnim silama, u zemlji, biljkama i životinjama. Sva bića su jednaka za šamana. Za njega su i životinje ljudi, samo u drugom obliku, njemu biljke govore svoje tajne. Većina primitivnih društava na ovom nivou svesti ljudsku dušu doživljava kao deo životinjskog sveta, smatraju da posle smrti ona odlazi u životinjske oblike. To samo odražava intuitivnu povezanost sa činjenicom da božanska svest razvija svoju percepciju i delovanje preko životinjskih oblika pre nego što dostigne ljudski oblik. Ovde je ljudska svest veoma blizu životinjskom iskustvu. Na ovom nivou ljudski oblici svesnosti dosežu samo do tabua i predanja koja se prenose generacijama.

Religioznost prve čakre odražava se pretežno kroz telo i manipulaciju energije. Kako ovde nema intelektualnog delovanja, sve se zasniva na ritualizmu.

Religioznost čoveka broj dva ili druge čakre

Svest se u drugoj čakri prvi put polarizuje. U fizičkom iskustvu ta polarizacija se pokazuje kroz seksualnost, a u religijskom iskustvu kao dualizam, bilo kroz učenje o dualizmu (dobra i zla, boga i đavola) bilo ispoljavanjem dualizma borbom protiv nevernika.

Svest koja se ispoljava kroz drugu čakru odgovara religijama koje se uzdižu iz politeizma u monoteizam. To su sve judeo-hrišćanske religije, a to znači i islam. Ovde se na elementaran način oblikuje delovanje osnovne životne energije, odnosno regulišu se uticaji prve čakre. Zato su to uglavnom etičke religije. One se sastoje uglavnom od propisa šta sve čovek treba i mora da čini, u svim oblastima života.

U ranom razvoju civilizacije takvo delovanje religija bilo je neophodno. Kao što se deca uče osnovnim pravilima života tako se i čovečanstvo učilo preko tih religija. One su imale obrazovnu svrhu. Razlog tome je da ljudi tada nisu imali razvijenu svest ni o osnovnim principima ispravnog delovanja na ovome svetu. U tim religijama su im date sve

zapovesti kojih se moraju pridržavati pod pretnjom strogih kazni. Od jelovnika i stila oblačenja, koji takođe nisu slobodni već propisani, do najviših metafizičkih pitanja. Sve je propisano i samo treba da se nauči napamet i imitira.

Religioznost svesti druge čakre ima niži i viši nivo. Najniži nivo je još uvek vezan za prvu čakru i svodi se na imitaciju i učenje putem rituala. Ritualizam dominira na nižem nivou svesti druge čakre. To je posledica uticaja niže, prve čakre. Otuda se religije judeo-hrišćanstva i islama zasnivaju na ritualima. Ti rituali su zapravo ritualna magija, sa njima se magijskim činom priziva božanska prisutnost - iako se oni prikazuju i tumače drugačije, kao liturgije ili mise. Na ovom nivou se ritualno obavlja i ono što treba da bude intelektualno, treća čakra, kao što je čitanje 'svetih spisa'. Oni se mehanički uče napamet i nikada se ne dovode u pitanje. Dakle, i način razmišljanja je ritualan. Ritualizam postoji i u svakodnevnom obraćanju i pozdravima, gde se mehanički, verbalno spominje Bog ili Prorok. Dokaz da se to sve mehanički ponavlja i da je daleko od kritičke svesti je u bezdušnom nasilju koje pokazuju ti isti vernici kada se okrenu na drugu stranu, kada izađu iz svojih bogomolja.

Na ovom nivou svest je daleko od kritičkog rasuđivanja a blizu nagonima prve čakre. Zato je religioznost ljudi na ovom nivou vrlo isključiva, oni fanatično brane svoja ubeđenja. Emocionalno su isključivi, vide samo sebi slične i svi ostali su im nevernici, a to podrazumeva i da su neprijatelji. Oni zato teže da sve druge preobrate u svoju veru, a izdajnike vere kažnjavaju smrću. Jevreji i muslimani sve druge ljude ("nevernike") smatraju bićima nižeg reda, nalik životinjama. Njihova vera im dozvoljava da sve nevernike lažu, varaju i iskorišćavaju, čak je opravdano da ih ubijaju (tako je zapisano u Kur'anu i Talmudu, The Babylonian Talmud, Soncino Edition, 1935, London). To rade i danas više nego ikada. Njihove 'božije zapovesti' se odnose samo na pripadnike njihove vere i zajednice. Ne i na ostale ljude, nevernike. Ova strogost je opravdana da bi se svest na ovom niskom nivou održala i kontrolisala, ali postaje velika prepreka kada treba da se razvija u više nivoe.

U drugoj čakri događa se prva diferencijacija životne energije, a to je njena podela na polove. Otuda je ova čakra presudna za seksualnost. Takve su i religije koje joj pripadaju. One su uvek u nekim sukobima, polarizaciji. U njima se seksualnost veoma strogo tretira i često pogrešno, što je razumljivo jer svest je ovde jako malo prisutna. Energija i nagoni pomešani sa osećanjima mnogo su jači. Otuda je seksualnost kod muslimana i katolika, koji pripadaju ovom nivou, uveliko poremećena, što se vidi po veoma nehumanom odnosu prema ženama, i seksualnim prestupima sveštenika, obožavanju Device Marije više od Isusa. Samo zbog uticaja druge čakre, koja božansku svest identifikuje sa telom, hrišćani moraju da veruju da je Isus bukvalno sin božiji. Oni koji su se uzdigli iznad uticaja druge čakre, znaju da je to samo metafora metafizičke istine o nama ljudima i našem odnosu prema božanskom.

Viši nivo religioznosti čoveka broj dva u izvesnoj meri nadilazi imitaciju kroz rituale i emocionalnu isključivost i sadrži neke oblike intelektualnog rada, a to je čitanje spisa i diskusije o njima. To je posledica uticaja više, treće čakre. Iako je to sve na niskom nivou, to bar podrazumeva da moraju biti pismeni. To je veliki napredak od nekih nižih ortodoksnih oblika religioznosti, kao što je pravoslavlje, u kome vernik ne treba ni da bude pismen, dovoljno je samo da prisustvuje magijskom ritualu, liturgiji, misi, i da simboličnim gestovima pokaže svoje učestvovanje u njima.

Vežanost ovog nivoa religioznosti za telesnost i nedostatak svesti pokazuje se i po vežanosti vernika za fizičke oblike duhovnosti, kao što su verske relikvije. Oni ne mogu duhovnost da prihvate kao takvu, ona mora da ima neki fizički oblik, makar simboličan. Tako se koske svetaca sitno lome i preprodaju, ili svečano poklanjaju, kao i bezbroj delića 'časnih krstova', slike svetaca se obožavaju daleko više od sadržaja njihovog učenja.

Zanimljivo je da istom nivou pripadaju i oni (muslimani) koji osuđuju takvo idolopoklonstvo. Međutim, i oni koji ne žele da svog Boga pretvaraju u sliku ili kip, neke reči i izraze svoga učenja pretvaraju u mantre koje besomučno ponavljaju kao idole. Neki su od drveta i kamena napravili svoje idole, a neki od samih reči. Njihova vatrena verska brbljanja ne treba da nas zavaravaju. Njihova nedela su i gora od onih koji se klanjaju kipovima i slikama. Jer um i reči čoveka obmanjuju mnogo više od nekog kamenog idola ili slike.

Višem obliku vernika broj dva, prvim uticajima više svesti na ovoj čakri, pripadaju katolički vernici koji su i dalje emocionalno isključivi prema 'nevernicima' ali su im društveno uređenje i rad mnogo napredniji, oni pokazuju svu snagu da se čovek uzdigne iznad animalnog i magijskog u racionalno stanje svesti. Oni i dalje nose verske idole i ponašaju se magijski i programiranog su uma, ali oni su takođe napravili prve civilizovano uređene gradove i univerzitete (u novijoj istoriji). Najviši oblik katoličanstva predstavlja prvo pravo odvajanje od animalnog i prvo svesno uređenje života. I ništa više od toga.

Viši oblik muslimanskih vernika jesu sufiji, koji veru shvataju kao sredstvo ličnog razvoja. Sufizam je drevna škola ličnog razvoja svih sedam nivoa svesti u čoveku.²³ Treba pri tome znati da je sufizam mnogo stariji od islama. Islam je nastao pre svega kao politički pokret protiv drevnog znanja koje je predstavljao sufizam.²⁴ Sve što islam ima u sebi od duhovnosti ima od sufizma koji je preuzeo, i to u vrlo malom i izmenjenom obliku. Međutim, i to je dovoljno da bude veoma privlačno duševnim ljudima jer se sav islam zasniva na jednoj osnovnoj i najvišoj istini, a to je da je božanska svest svemoguća i sveprisutna. Sve drugo su detalji, pa čak i manipulacije. Manipulacije tom istinom u islamu su lako moguće i veoma su prisutne zato što je ta istina opčinjavajuće privlačna svesti duše, toliko da je čovek spreman da žrtvuje život za nju. Upravo zbog te snažne privlačnosti islam je lako preokrenuti u nasilni fanatizam i verski fundamentalizam. To se ljudima sa religioznošću na nivou druge čakre

često i događa jer oni razmišljaju u isključivom dualizmu, strasti i energije je mnogo a svesti malo. To je recept za fanatizam i nasilje. Dakle, verski fundamentalizam i fanatizam sa nasiljem mogući su samo na ovom nivou svesti.

Viši oblik judaizma je Kabala, nauka o višim dimenzijama i čovekovog rada sa njima. Ona je sačuvana samo za posvećene grupe.

Religioznost čoveka broj tri ili treće čakre

Svest koja se ispoljava kroz treću čakru odgovara religijama koje jačaju kritičko stanje uma, rasuđivanje i povezivanje sa praktičnim radom. To su protestantske religije koje veličaju rad, znanje i pismenost. Protestantski vernik mora da bude pismen, oni su nadišli rituale i magijsku praksu, njihove bogomolje su učionice na kojima se čita i raspravlja, ne mehanički već kritički. Na taj način oni omogućavaju Bogu da nastavi svoje delovanje stvaranja ovoga sveta, kroz čoveka i njegov rad. Takvo je učenje Kalvinizma, koje je zaslužno za izgradnju savremene zapadne civilizacije i nauke, njihov religiozni duh je izgradio SAD i Evropu. Države u kojima dominira protestantizam su najnaprednije na svetu.

Viši oblik protestantizma je masonerija. Oni već otvoreno uče da je Bog veliki graditelj kosmosa i da čovek nema drugu svrhu već da učestvuje u njegovoj izgradnji. Njihovi verski simboli su alati, uglomer, dleto i čekić.²⁵

Masoni danas upravljaju svetom, ne samo na pozitivan već i na negativan način, osiguravajući da se Omega tačka dobro zategne u suprotnost božanskog izvora kako bi se svest ljudi do kraja kristalisala. U tome im pomaže i veliki deo čovečanstva koji je još uvek na najnižem nivou svesti, mehanizovanom, magijskom i ritualnom. Njihov hram je slika kosmosa i on se gradi pre svega u čoveku. Oni principe kosmosa prevode u društvenu realnost. Njihov Bog je Lucifer, prvi anđeo božiji, koji je donosilac svetlosti svesti u najmračnije kutke postojanja. Dobre ljudske duše ne žele ni da privire u one mračne i negativne oblike postojanja i života u kojima Lucifer donosi svetlost svesti. Svetlost božanske svesti potrebno je sprovesti kroz apsolutno sve moguće oblike postojanja, kroz sve suprotnosti. Ljudske duše su oličenje božanskog dobra i ne mogu da čine ništa zlo i negativno. Da bi duše ipak iskusile i osvestile negativnu stranu postojanja, koja je takođe deo božanske celine, u tome im pomažu bezdušni entiteti iz viših dimenzija, i luciferijanska religija masonerije. I ona je pozitivna, kao i sve drugo što je pozitivno u celom univerzumu, samo na teži način.

Religioznost treće čakre takođe ispoljavaju svi ljudi koji se posvećuju nauci, politici, izgradnji društva. To su sve velike vođe i reformatori (većina njih bili su masoni). Oni su nadišli iskušenje prve dve čakre, njihova seksualnost je ostvarena u porodičnom životu i potomstvu. Svaki

domaćin je predstavnik ostvarene treće čakre. Mnogi takvi su postali stubovi svoga društva.

Mora se naglasiti i to da ovom nivou religioznosti, svesti treće čakre, pripadaju i svi ateisti. Oni su se dovoljno uzdigli iznad prva dva nivoa i kritički ih posmatraju, ali još uvek nemaju svest o višim nivoima postojanja.

Religioznost čoveka broj četiri ili četvrte čakre

Kada je čovek dovoljno zreo da se ne bavi samo spoljnim svetom već i da postane svestan sebe samoga, kada postane svestan svesti koja opaža svet, funkcionisanja uma, kada sebe spozna kao svesnog subjekta koji opaža svet i deluje u svetu - tada postaje čovek broj četiri i njegova religioznost ispoljava svojstva četvrte čakre.

To je nadilaženje prva tri nivoa religioznosti, i sposobnost svedočenja o njima. To je početak osvajanja više svesti o sebi i o svetu, začetak povezivanja individualne svesti sa apsolutnom, božanskom svešću.

Prva tri stanja su obezbeđena prirodom i za njihovu svakodnevnu izmenu nije potrebno ništa činiti, dovoljno je prepuštanje jer su za prirodan opstanak ona dovoljna u većini slučajeva. Zato u njima boravi većina ljudi celog života, s retkim i kratkim uzletima u četvrto stanje, što obično biva izazvano nekim jačim emocionalnim stresom ili mističnim iskustvom.

Trajno ostvarenje četvrtog stanja je plod duhovnog kultivisanja i uloženog napora da se čovek uzdigne iznad gravitacije prirodnog opstanka, iz prva tri stanja. Takvom kultivisanju je u potpunosti posvećena budistička praksa kontemplacije, *satipatthâna* i *dhyâna*. To je podvig koji priroda dozvoljava samo malobrojnima, jer je za opstanak njenog organskog života potrebno da većina bića bude uslovljena spontanom reprodukcijom prva tri stanja.

Jedna od glavnih odlika četvrtog stanja jeste da se, usled prakse kontemplacije i povremenih iskušenja čiste, transcendentalne svesti o sebi, tj. svesti koja je čista od misli i svih predstava, javljaju iskustva buđenja u snu, u astralnom svetu. Ovo je prelazno stanje i odnosi se na početak čovekovog praktičnog rada na buđenju. Odgovara aktiviranju četvrte čakre *anahata*. Tu se događaju prva iskustva svesti jedinstva, spontana i kratkotrajna. Ona su uvek praćena potpunom ljubavlju i blaženstvom prema samom postojanju u svim oblicima. Zato ova čakra označava bezuslovnu božansku ljubav.

Četvrto stanje religioznosti, odnosno svesti, (*turya* u jogi), u sebi sadrži i objedinjuje četiri vida ispoljavanja božanskog:

1. čista svest o sebi;
2. energija;

3. bezuslovna ljubav;
4. blaženstvo.

Te četiri stvari ovde postaju jedno isto. U nižim stanjima prve tri čakre (ili religioznosti) to je sve bilo odvojeno, jedno više ili manje naglašeno od ostalih, a nešto i sasvim potisnuto. Ipak, ovo jedinstvo ovde se javlja samo povremeno. Ono postaje trajno tek na višim nivoima. Viši nivoi postaju viši samo po tome koliko je ovo jedinstvo trajno.

Četvrtom stanju religioznosti pripadaju svi oni predani vernici koji su nadišli formalne i ritualne oblike i verovanja određenih religija. Njihova religioznost je univerzalna, otkrivaju je u samoj egzistenciji, ne samo u spisima. Ako su pripadali nekoj od religija oni se svi međusobno slažu i prepoznaju, govore istim jezikom. Oni prepoznaju "svete tajne" o kojima religije govore i vide ih u samom postojanju i životu. Većina njih ima takvu moć razumevanja da su veoma privlačni ostalim vernicima zbog svoje moći razumevanja koja je direktna i zasnovana na iskustvu. Razumevanje i ljubav su njihove zajedničke odlike, ma kojoj religiji da pripadaju. Najčešće takvi ljudi ne pripadaju formalno nijednoj religiji jer one njih samo ograničavaju. Ispoljavanje dobrote i razumevanja u svakodnevnom životu njihova je univerzalna religija.

Oni ispoljavaju svest duše po prvi put, po tome se razlikuju od svih vernika nižih čakri. Za vernike kojima je svest u nižim čakrama, svest duše je apstraktan pojam, o duši govore i misle samo ono što su napamet naučili, još manje umeju da ispoljavaju svest duše. U četvrtom stanju religioznosti po prvi put se duša direktno spoznaje i direktno povezuje sa božanskom svešću. Odavde svest duše počinje da biva dominantna u religioznosti.

Do četvrtog stanja svesti ili religioznosti dolazi se samo pomoću discipline i svesne namere, kroz napor i rad na sebi. Nikako drugačije. Sva niža stanja su oblikovana prirodnim uslovljenošću. Četvrto stanje nadilazi uticaje prirode po prvi put.

U četvrtom stanju se događa ključna prelomna faza. Sve dotle u nižim stanjima svesti ili religioznosti, spoljašnji uticaji i uslovljenost prirode oblikovali su svest u čoveku. Odavde se po prvi put to obrće tako što svest u čoveku postaje dovoljno snažna i samosvesna da može da deluje na spoljašnjost, da je menja i nadilazi prirodne uticaje.

Religioznost čoveka broj pet ili pete čakre

Kada čovek broj četiri spozna direktno svest svoje duše i božansku svest, kao jednu istu živu silu koja je u osnovi sveg postojanja i života, on onda počinje da je ispoljava i izražava na razne načine.

Na ovom nivou čovekova istinska budnost postaje trajnija. Zahvaljujući redovnoj praksi meditacije u kojoj je iskušavao čistu svest o sebi (četvrto stanje), to iskustvo postaje sve prisutnije i stabilnije, ono polako prožima i ostala stanja, izvan meditacije (i tako postaje peto stanje).

On je svestan kada se izmenjuju tri prirodna stanja, jave, sanjanja i dubokog sna, zato što je postao jedna i celovita ličnost (*aham-kâra*) koja ne zaboravlja sopstveno biće koje prolazi kroz ta tri stanja, koje postoji sve vreme. Svestan je celog tela, svih čula i ispoljavanja volje. Ovde se javljaju neke moći (*siddhi*) koje se tiču percepcije, kao što su telepatija i viđenje aure. Ovaj nivo religioznosti odgovara aktiviranju pete čakre, *vishuddhi*. Nju karakteriše sposobnost misaonog i verbalnog izražavanja prirode stvarnosti, svesti jedinstva. To je izražavanje na najvišem nivou razumevanja koje se mislima i rečima može postići.

Ljudi koji ispoljavaju religioznost na petom stanju svesti ili kroz petu čakru, jesu pesnici, mudraci, oni čije se reči vekovima pamte i prenose, oni koji su trajni učitelji čovečanstva. Oni ne ispoljavaju svoju mudrost samo rečima već na sve moguće načine, kroz sve oblike umetničkog izražavanja. Njihova su sva dela trajne vrednosti.

Zapravo, oni ne koriste umetnost da se izraze. Njihovo izražavanje je uvek spontano i samo po sebi takvo da to ostali ljudi doživljavaju kao savršenu umetnost. Njihova dela stvaraju umetnost.

Religioznost čoveka broj šest ili šeste čakre

Učvrščivanjem u stalnoj budnosti i potpunim nadilaženjem prva tri stanja, kada je čista svest duše trajno prisutna kao i samo postojanje, čovek ulazi u šesto stanje religioznosti koje odlikuju aktivno buđenje volje da se bude u jedinstvu sa božanskim i da se božansko prepozna kao sopstveno biće.

Dok je peto stanje odlikovalo znanje o jedinstvu i o budnosti kao ekvivalentu sjedinjenja s božanskom celinom, šesto stanje ovo znanje razvija u delovanje i volju da se učestvuje u jedinstvu, jer sada iz iskustva zna da njegova svest nije različita ni od postojanja ni od božanskog.

To je šesta čakra *ađna*, koja se nalazi iza očiju. Osobenost njene aktivnosti je uvid koji nadilazi reči i misli, direktan uvid u samu srž bića ili zbivanja.

Dok je na petom nivou još nekako mogao da izražava svoju spoznaju božanske prisutnosti kroz sve oblike umetničkog izražavanja, čovek na šestom nivou nadilazi reči i misli. On je nadišao um i zato direktno vidi božansku stvarnost kao jedinu moguću stvarnost, u svemu i uvek.

On boravi u unutrašnjoj tišini, ovde i sada, njemu više ne treba um da tumači stvarnost i pojave, on ih vidi direktno kakve jesu. Um je služio samo tome da objašnjava i osmišljava ono što se ne spoznaje direktno. Kada se nešto direktno spozna, um staje jer više nije potreban. Tada se jasno vidi.

Na ovom nivou se po prvi put trajno ustanovljava ono što se na svim nižim nivoima događalo tek povremeno, kraće ili duže, a to je najviša stvarnost u kojoj je postojanje potpuno svesno sebe, i da je ta svest ista ova naša svest sa kojom spoznajemo postojanje, svest naše duše.

Sva svest je jedna ista svest, od Boga do mrava i naše samosvesti. Nema mnoštva različitih svesti. Da naša svest nije ista svest po kojoj sve i postoji, mi ne bismo mogli trenutno da vidimo i razumemo prirodu svega što postoji, ne bismo mogli svešću šeste čakre da vidimo da sve što postoji ima svoju svetlosnu auru.

Religioznost čoveka broj sedam ili sedme čakre

Kada dospe do takvog uvida, čovek više nije uslovljen prirodom, on je prevazišao sve što ga vezuje za biće i vreme i postao je mesto otvaranja božanske svesti koja omogućava samo postojanje, i još ga uveliko nadilazi. To je stanje takve budnosti da se bilo kakva individualnost i telesnost više ne primećuju, jer je potpuno i trajno probuđenje neposredan izraz čovekovog jedinstva sa celinom.

Budnost je čista svest. Potpuna budnost nastupa onda kada sve postaje samo svest i ništa drugo. Ranije je uvek svest postojala pored nečeg drugog što nije za nas bilo ta ista svest, nešto nalik na "mrtvu prirodu", nešto što je za nas bilo nekakav objekt, strano telo, nešto suprotno od svesti. Sada je sve samo svest i ništa drugo ne postoji, čak i najgrublje pojave i stvari su samo svest, ista svest sa kojom smo i mi svesni svih pojava i stvari. Sva svest je naša svest i ona je ista ona božanska svest koja sve omogućava. Nema više razlika u svesti. Zato se za to stanje kaže da tada svet nestaje i samo Bog ostaje kao jedina stvarnost.

Potpuna budnost sedme čakre ili spoznaje Boga direktno jeste potpuno učestvovanje u celom postojanju, jednako kao što je i potpuna nezavisnost od postojanja. Probušeni živi u svetu celim svojim bićem, a ne pripada svetu. Drugačija budnost nije moguća, jer je ona jedinstvo sa transcendentalnim Apsolutom koji je ujedno i čovekova bit. Stoga čovek, sjedivši se s njim, prestaje da se razlikuje od njega kao što se voda ne razlikuje u vodi, vazduh u vazduhu, svetlost u svetlosti.

To je sedmo stanje koje više nije religioznost već cilj religioznosti, koje nije dostupno neprobuđenim ljudima s prva tri nivoa. To je i sedma čakra *sahasrara*, na temenu glave.

Ljudima niže svesti ovo stanje je dočaravano kroz prestave Boga na nebu, kroz strahopoštovanje prema njegovoj moći i veličini. Tog istog Boga probušeni vidi u svakoj stvari i pojavi, ovde i sada, u sebi i svuda oko sebe, kao prirodno stanje stvari. Ali on se zato prema svemu odnosi sa istim strahopoštovanjem i divljenjem, za njega svaka sitnica ima jednaku, najvišu vrednost. Zato izgleda kao da je uvek u blagoj ekstazi, uvek blažen i milostiv prema svemu i svakome. On se kreće u božanskoj svesti kao riba u vodi. Uvek je u njoj.

Ljudi šestog nivoa bili su osnivači velikih religija, dok su oni sa sedmog ostali nepoznati svetu jer se više ne bave njime. Isus Hrist je primer čoveka šestog nivoa, a njegovo vaskrsenje označava prelazak u

sedmi. Dok je na petom nivou čovek spoznao svoju Sopstvenost, dušu, a na šestom je osnažio u delovanju, na sedmom se događa predaja i nestanak čovekove Sopstvenosti u božanskom koje se u svemu tome jedino i zbiva, koje sve to omogućava. Čovekova duša se pokazuje ista kao duša sveta.

U petom stanju je postao celovit u sopstvenom biću, a u sedmom je celovitost njegove ličnosti postala analogna samoj celini univerzuma, Apsolutu. Sve do šestog nivoa postojala je neka individua koja nešto radi; u sedmom individualnost nestaje i na tom mestu ('telu') ostaje samo božanska svest koja sve omogućava. Čovek postaje ono što jeste.

Čovek je sve vreme jedno s celinom i to jedinstvo može prepoznati jedino kada najpre osvesti sopstveno biće u celosti. Kada probuđen čovek prepozna svoje biće kakvo jeste, on ga tada ne može razlikovati od celine univerzuma, on vidi da se ceo kosmos sažeo i uobličio u njegovo telo i da telo samo i ne postoji kao odvojeno od celine, da nije ništa po sebi i za sebe, nego je samo refleksija celine. Dakle, čovekova celovitost je analogna celovitosti univerzuma, i obrnuto. Kada dospe na peti nivo, u sopstvenu celovitost, čoveka automatski privlači celina univerzuma koja se manifestuje na sedmom nivou (ako ga ne zavedu moći šestog). Zato je sedmi nivo samo rezultat potpunog proživljavanja i afirmacije svih prethodnih nivoa. Glavni, najduži i najteži prelaz je četvrti nivo.

Možemo reći da je čovek prvog nivoa onaj ko ne vlada u potpunosti čulnim i delatnim sposobnostima svoga tela, pa je zato podložan njihovim uticajima, mehaničnosti i obnavljanju. Njemu je zato bila potrebna stroga kontrola putem tabua i verske etike.

Čovek drugog nivoa je ovladao telom ali na površan i neduhovan način, uglavnom prihvatanjem autoriteta koji deluje preko emocija privrženosti i odbojnosti. Usled takvih emocija dominira poriv za održanjem i odbranom tela (svog entiteta, nacije, religije...), što nužno vodi u isključivost, podele i sukobe sa drugim telima (entitetima) i okolinom. Verske ratove vode samo pripadnici drugog nivoa religioznosti.

Čovek trećeg nivoa naglasak stavlja na um ili razum i njime pokušava da kontroliše svoje telo i život, svet oko sebe.

Čovek četvrtog nivoa religioznosti uviđa svu nepotpunost i jalovost takvih pokušaja da se umom organizuje i tumači život, jer on telo i um spoznaje u interakciji sa objektivnim svetom u svim njegovim dimenzijama. Takav uvid mu daje ličnu celovitost. Takav uvid donosi praksa „četvrtog puta” s kojim se po prvi put stiže zaista objektivna spoznaja sopstvenog bića i prirode uopšte. To se postiže samo posebnim školovanjem i izuzetnim naporom u kome čovek savladava nagone niže prirode. Onaj ko sledi spontane nagone tela i uma ne dostiže četvrti nivo religioznosti. To je svet monaha i podvižnika.

Čovek petog nivoa je prirodna zbivanja upoznao u toj meri da više ne mogu da ga obmanu toliko da zaboravi sebe i svoju volju. On je prevazišao uticaje neorganskog sveta (astrala) tako što ih je u četvrtom nivou upoznao, oni na čoveka deluju samo dok ih je nesvestan. Njegova ličnost je

celovita i integrisana pri svim zbivanjima. Ono što razlikuje čoveka petog nivoa od čoveka četvrtog, jeste to što je on uvek isti, ne može više nikada da padne na niži nivo, uvek je svestan sebe.

Šesti nivo pripada budnosti, svesti koja je jedno sa ishodom bića i koja je stoga prisutna uvek i u svemu i koja može sve, jer je suma svih mogućnosti postojanja. To se drugačije naziva kvantnim umom.

Čovek sedmog nivoa je onaj čija je svest potpuno i bez ometanja otvorena ka božanskom i koja, budući tako neuslovljena, celo postojanje prosvetljava i oslobađa. Kroz njega se božanska svest potpuno neometano ispoljava i deluje. Smisao postojanja se u njemu razrešio, zato ga on sada razrešava u drugome. To se događa u samom prisustvu takvog čoveka, on je Spasitelj koji je vaskrsao i prevazišao sve delovanje i sve moći (*siddhi*). Bivajući kao Onaj Koji Jeste, on osvetljava samo postojanje i svedoči o njemu kao o najvećem božanskom delu i nenadmašnoj božanskoj moći.

Svaka prava religioznost služi da čoveka uzdigne sa nižih na više nivoa svesti. Zato religija mora imati više nivoa na kojima može delovati, jer čovek nižih stanja nije svestan viših, pa mu se ona moraju približiti na njemu razumljiv način. Tako se istine viših stanja prikazuju ljudima na nižim u vidu mitova, simbola i rituala koji predstavljaju koncentraciju informacija namenjenih nesvesnom čoveku. Njegovo biće samo po sebi sadrži sve nivoa postojanja i zato može prepoznati te informacije kada gleda u simbol, učestvuje u ritualu ili doživljava neki mit.

Prva dva najniža nivoa religioznosti jesu dogmatska, njih odlikuje ritualizam i naglašavanje spoljašnjih formi. To je nivo imitacije i zabrana (tabua). Znanje se tu stiče oponašanjem ili učenjem napamet. Ovaj nivo možemo prepoznati u vanjskim (svetovnim) izrazima judaizma, pravoslavlja i teravada budizma, kao i u primitivnim oblicima religioznosti raznih naroda.

Mora se naglasiti da, iako neke religije u sebi sadrže svih sedam nivoa, ne ispoljavaju ih u jednakoj meri, nego naglašavaju pojedine, neka od prva tri najčešće. Teravadinski budizam i Pravoslavlje najbolje zastupaju svih sedam nivoa religioznosti, od ritualnog do mističnog. Kod njih svoje verske potrebe mogu da zadovolje i nepismeni seljaci i najučeniji mistici, monasi.

Drugi nivo religioznosti je skeptičan i zasnovan na veri i osećanjima, obožavanju i predanosti verskom idealu, svom Bogu, a to uvek vodi isključivosti i nasilju prema „jereticima” i „nevernicima”. Svako ko drugačije misli doživljava se kao „bezbožnik”, protivnik i neprijatelj. Otuda je ovaj vid religioznosti najagresivniji, ne samo u svojoj odbrani nego i u ekspanziji (ako nikako drugačije, onda samim natalitetom). Tu čovek saznaje samo ono što mu verski autoriteti dozvoljavaju da sazna preko emocionalnog uslovljavanja. Zbog autoritarnosti i isključivosti, ovaj vid religioznosti je izvor najgoreg nasilja i verske netrpeljivosti u svetu. Možemo ga prepoznati u spoljnim izrazima islama i katoličanstva.

Treći nivo religioznosti je kritičkog karaktera i odlikuje se odbacivanjem rituala, intelektualnim pristupom i tumačenjima svega i svačega. Znanje je ovde subjektivno jer se zasniva na ustanovljenim konceptima („svetim spisima“) i na mentalnom uslovljavanju, iako pokušava da održi privid argumentacije i dijalektike. To su razni oblici protestantizma. Budući da se ovde naglašavaju intelektualne funkcije u čoveku, države u kojima prevladava ovaj nivo religioznosti civilizacijski su najnaprednije. (Protestantski vernik mora da bude pismen da bi učestvovao u verskom životu, dok pravoslavni uopšte ne mora, jer se svo njegovo bogoslužjenje sastoji iz rituala koji se mehanički ponavljaju.)

Prva tri nivoa su jedini poznati oblici religioznosti za većinu ljudi jer su prirodno dati kroz interakciju organskog sa neorganskim oblicima bivanja (astral kao "viši svet" i neorganska bića koja ga nastanjuju), a to je područje u kome su ljudi s prva tri nivoa svesti zavisni od objekata, pa se zato njihova religioznost izražava na objektivistički način, putem verskih objekata, simbola i rituala. Spoljašnje manifestacije njihove religioznosti igraju važnu ulogu u kultivisanju svakodnevnog života ogromne većine ljudi, u njihovom uređenju prostora, vremena i događaja. To se izražava kroz posete hramovima, obeležavanju praznika i važnih događaja za društvo kao i za pojedinca - rođenje, smrt, venčanje i dr. Budući da većina čovečanstva prirodno živi u prva tri nivoa svesti, ovde izneta prva tri nivoa religioznosti im odgovaraju i igraju presudnu ulogu u regulaciji njihovog opstanka.

Četvrti nivo predstavlja unutarjni ili ezoterični krug i njega u sebi sadrže sve pomenute religije (izuzev protestantizma, pa otuda duhovna jalovost i otuđenost ljudi u njihovim civilizacijama), ali dalje od očiju neprobuđenih ljudi i njihove javnosti. Četvrti nivo je put praktičnog rada na biću u cilju probuđenja čovekovog. On se uglavnom odvija u monaškim redovima - ali ne u svim, jer većina monaških redova danas predstavljaju imitacije pravog rada iz prošlosti ili pervertovanje prva tri nivoa. Tajna društva ezoteričnog karaktera i masoni takođe pripadaju četvrtom nivou - bar u onoj meri u kojoj im duhovnost predstavlja ideal, a ne politika. Svoj nedostatak ovog nivoa protestantizam bezuspešno pokušava da nadoknadi mnoštvom sekti.

Peti nivo religioznosti poznat je samo onim pojedincima koji su prošli put četvrtog nivoa i rad na sebi. Njima je neposredno poznata sva istina i smisao duhovnog života. Ukoliko ostaju u religijskim institucijama, obezbeđena su im uticajna mesta i zvanja. Ali najčešće ostaju nezavisni i sami, jer se samo tako mogu razvijati dalje, do šestog i sedmog stanja. Oni su sve nezavisniji od svih svetovnih oblika religioznosti i bliži opštem jedinstvu sveg bića i božanskom duhu u kome ono prebiva. Oni su u svim religijskim tradicijama nalik jedni drugima jer su bliži središtu sveg zbivanja.

To je nalik na krst čiji krakovi predstavljaju spoljašnje razlike u izrazu prva tri nivoa religioznosti, a takođe i prakse četvrtog nivoa. Razlike u mitovima, ideologijama, ritualima i odeždama sveštenika pojedinih

religija tako su izražene kao i različiti pravci u kojima su kraci krsta usmereni. Što se čovek više uzdiže na unutarnjem putu duhovnog rasta, više se približava središtu krsta gde više nikakvih spoljašnjih razlika nema ili su nevažne, jer sve religije od četvrtog nivoa upućuju na isti cilj, na čovekovo probuđenje.²⁶

Dakle, nikakvo "jedinstvo religija" nije moguće spolja, formalno ostvariti na prva tri nivoa svesti. Do tog nivoa moraju postojati razlike. Istinsko jedinstvo i prisutnost božanskog manifestuje se samo unutra, u čoveku, u jedinstvenoj ličnosti, kao njegova sopstvena zrelost - a ne kao veština da se sva stada strpaju u isti tor. A upravo na tome rade vladari ovoga sveta kada pokušavaju da stvore jednu svetsku religiju. Oni na taj način direktno pokušavaju da unište pravu religioznost.

Stoga peti, šesti i sedmi nivo religioznosti karakterišu sve veća individualnost i nezavisnost duše od svih interesa društvenih i prirodnih zbivanja. Ili, njihova transcendencija. To je put unutarnjeg ili ezoteričnog kruga svih religija: sufija u islamu, kabalista u judaizmu, jogina, tantrista i taoističkih alhemičara, ezoteričnog hrišćanstva koje se sačuvalo u nekim manastirima. Sve religije postoje da bi pomogle rast čovekov iz nižih u više nivoe svesti. Pored joge i tantrizma, ovu funkciju u najvećoj meri zadržali su islam u sufizmu i budizam u praksi kontemplacije (*satipatthâna*), i u zenu.

Pored ovih "regularnih" tokova, postoje nezavisne ili tajne, ali drevne šamanske tradicije koje, neopterećene teologijom ili bilo kakvom dogmom i ideologijom, daju dobre rezultate u duhovnom uzdizanju čovekovom do najviših stanja. Osnovni obrazac rada tih tradicija može se samo naslućivati zahvaljujući trudu nekih istraživača (Mirča Elijade). Ipak, šamanizmu nedostaje ontološka preciznost u viziji i iskustvu duhovnog, u transcendenciji uopšte, kakva postoji u budizmu. Šamanizam je opterećen astralnim uticajima i pojavama. Jedino se u opusu Karlosa Kastanede ne primećuje ovaj nedostatak. Zahvaljujući njemu bogatstvo i superiornost šamanskih tradicija postali su nam mnogo jasniji.

Prvi, drugi i treći nivoi religioznosti jedino su poznati javnosti, dok se o četvrtom zna tek po malo i on se povezuje sa mistikom. Prva tri nivoa su u potpunosti pod uticajem astralnih uticaja i samo tu postoje bogovi i demoni. Četvrti je proces njihovog upoznavanja i nadilaženja, dok peti, šesti i sedmi nivo odlikuje sve veća sloboda i svest duše, i od fizičkih i od astralnih uticaja, sloboda u delovanju ovde i sada.

Svi oblici religija iz prva tri nivoa u onoj meri su dobri i ispravni u kojoj podstiču rast čovekov iz nižih u viša stanja, i u onoj meri su zli i naopaki u kojoj služe sami sebi, ukoliko sputavaju rast i zadržavaju čoveka na istom nivou. Ta težnja uvek postoji u svakom entitetu kao njegova centripetalna sila koja ga održava na okupu, ali savladavanje njene gravitacije nužan je test za razvijanje čovekove snage u svesti duše. Samo takva snaga čoveka uzdiže iznad trećeg nivoa i otvara ga ka božanskom.

ŠTA RELIGIOZNOST NIJE

Ne možemo govoriti o religioznosti a ne definisati šta ona nije.

Sudeći po svemu što smo rekli o religioznosti, lako je pretpostaviti odgovor na pitanje šta ona nije. Pre svega religioznost nije nasilje prema bilo kom obliku života, jer je svaki oblik života oblik božanske svesti, oblik samog Boga. To su i takozvane 'nežive stvari', ali žive još više ispoljavaju svoju božansku prirodu.

Sve što živi na bilo koji način jeste manifestacija božanske svesti i to biće učestvuje u njenoj aktuelizaciji. Sve što živi potvrđuje božansku svest i prisutnost. Ako u ime Boga ubijamo bilo koje živo biće, to je direktna suprotnost religioznosti, to je maksimalno istezanje Omega tačke u suprotnost od Alfa. To je satanizam.

Ovde mislimo isključivo na ubijanje kojem su skloni verski fanatici radi odbrane svojih religijskih ubeđenja od "nevernika", i radi nametanja svoje vere drugima silom. Ne mislimo na ubijanje u samoodbrani od napada takvih fanatika i od divljih životinja. Imamo pravo na samoodbranu.

Ubijajući drugo živo biće u ime religije, mi ubijamo božansku svest u sebi. Ubijamo neko biće zato što nismo svesni postojanja i prisutnosti božanske svesti u tom biću, i time smo sebe onemogućili da je doživimo i spoznamo, s tim činom smo udaljili sebe od božanskog. Zato se može reći da smo ubili božansko u sebi. Spolja, samo božansko, ionako ne možemo ni na koji način da ugrozimo. Dakle, svako ko je ikada nekoga ubio zbog vere, da bi na taj način odbranio svoju veru ili je nametnuo drugome, taj je sebe maksimalno udaljio od Boga.

Ne moramo da govorimo o ekstremnim slučajevima nasilja. Mi se udaljujemo od Boga uvek kada nekome naudimo na bilo koji način, rečima ili delima.

Problem je u tome što jednako lako možemo otići u suprotnost od Boga (ka Omega tački) kao i ka samom Bogu (ka Alfa tački). Čak i lakše možemo otići u suprotnost ako se već nalazimo na ovom svetu koji je poligon za testiranje i istezanje Omega tačke.

Moramo ovde naglasiti i to da takvo stanje, koje je usmereno suprotno od božanskog, um može veoma detaljno da opravda. Jer um je neutralan, on je kao ogledalo stvarnosti, u njemu se sve ogleda ali daje suprotnu sliku, on što je ovde levo u ogledalu je desno, ono što je u nama, kroz um izgleda kao da je spolja. Zahvaljujući umu mi možemo da vidimo sve savršeno tačno, ali ne i da razumemo istinu, možemo i suprotno da vidimo kao istinito. Um tumači ono što vidi, ali ne daje istinu o stvarima, um nikada ne zna istinu, on je dizajniran samo za opažanje, za sakupljanje i refleksiju utisaka. On, međutim, ima slobodu da može da tumači kao istinito sve što vidi, iako to nema veze sa istinom. Zato je tako teško ljudima objasniti da nešto nije istinito. Zato mogu da imaju pogrešna ubeđenja koja su toliko jaka da su spremni svoje i tuđe živote da unište zbog

njih. Ako nemaju vezu sa višim umom i svešću duše, da bi zaista mogli da vide šta je zaista istinito a šta nije, takvi ljudi slepo veruju u ono što im niži um prikazuje kao istinito.

To je razlog zašto verski fanatici tako bučno tumače sve svoje zablude u koje veruju. Što je više neznanja to je više 'svetih spisa' i glasnijih reči. Svi oni ne samo da izgledaju kao psihopate već to i jesu. Problem je što neki od njih imaju i diplome, visoka zvanja i uticaj u društvu.

To je drugi oblik nasilja koji negira istinsku religioznost: verska ubeđenja, dogmatizam, fanatizam, fundamentalizam. Oni stvaraju ideologiju koja ubija istinu o božanskom prisustvu, a ona vodi do fizičkog ubijanja "nevernika".

Takođe religioznost nije zavisna od autoriteta. U svim religijama postoje autoriteti, oni su svuda, lako ćete ih prepoznati, to su svi oni ljudi koji izgledaju važno i ozbiljno, imaju svečanije ukrašena odela od ostalih ljudi. Neki nose i na glavi krune sa puno dijamanta. Traže da im ostali vernici ljube ruku.

Religioznost se u velikoj meri bavi odnosom vernika prema autoritetima. To ima svoje razloge. Prvi je taj što fizički um čovekov zaista treba autoritet da bi bio poučen ispravnom ponašanju i mišljenju. Za to su oduvek postojali učitelji. Međutim, najbolji učitelj je samo zamena za viši um i svest duše od koje fizički um dobija sve što je ispravno. Pravi učitelj je samo personifikacija duše čovekove, on učenika uči spolja ono što duša pokušava da mu kaže iznutra. On učenika uči da sluša signale duše, da se sam osposobi da bude otvoren za svest svoje duše. To je sve. On ne traži ništa za sebe. Nema nikakvu ideologiju koju želi da vam nametne.

U ovom svetu Omega iluzije sve je to često izvrnuto u obmanu, u privid autoriteta. Ako vernik svoj autoritet nalazi u bilo čemu što nije povezano sa svešću duše to nije pravi autoritet kome treba verovati. Takve lažne autoritete možete lako prepoznati po tome što od njih nema odgovora u vidu veće svesti duše u vama samima. Kod pravog učitelja odmah ćete doživeti povezanost sa svešću duše, na mnoge spontane načine, pravi učitelj to prenosi stalno, spontano, on zrači svojom dušom pa to zračenje pojačava i kod vas.

Jedini pravi autoritet je svest duše u nama. Samo njemu treba da verujemo. I svemu onome što nas na ispravan način povezuje sa svešću duše. Ničemu drugome ne treba da verujemo, nikome ko je čuven iz bilo kog razloga, ko ima bilo kakva zvanja i titule, ta svetovna obeležja autoriteta ne vrede ništa u duhovnom svetu. Treba da verujete samo svom iskustvu. Prava vera se zapravo i sastoji samo u tome da izoštrimo sopstveno iskustvo u prepoznavanju prave veze sa svešću duše, uticaje duše koji nas oplemenjuju i uzdižu u spoznaji. Kada uspostavimo pravu vezu sa svešću duše onda ćemo uvek prepoznati lažne autoritete i sve što nas obmanjuje.

Istinska religioznost ne može biti institucionalizovana. Sve institucije su zapravo mehanizmi za manipulaciju fizičkog uma, njegovu kontrolu i programiranje. One čoveka definišu istim kalupom. Primetićete

da pripadnici tih institucija savršeno liče jedni na druge. I napravljeni su da liče. Tako su programirani.

Da bi vernik spoznao Boga, nije potrebno da bude prvo oblikovan na određeni način, prema nekoj dogmi koja važi za sve. To sprečava spoznaju Boga. Čovek treba da bude ono što jeste, jedinstven, i da kroz svoju jedinstvenost i autentičnost izrazi svoju dušu. Tako će se približiti Bogu. Bog voli samo originalne ljude. Što je čovek više svoj, na savršeno pozitivan način, to je više Božiji, jer Bog je skriven u srcu svakoga. Prava religioznost vam pomaže da budete najbolja verzija samoga sebe, a ne nešto drugo.

Istinski vernik je uvek otvoren i zadivljen, uvek u blaženom čudu i divljenju prema svemu što postoji, kao malo dete. Pažljivo pogledajte čistotu i radoznalost dečijeg pogleda da biste naučili kako izgleda pravi vernik. Tako se obučavajte o pravoj religioznosti, ne od psihopata koji tvrde da znaju bilo šta o Bogu.

Prava religioznost je u stalnoj otvorenosti za tajnu koja se događa svakog trenutka, u pozitivnom stavu i poštovanju prema svemu što postoji.

Sve drugo nije religioznost.

RELIGIOZNOST I SMRT

Jedna od temeljnih osobina religioznosti jeste odnos čoveka prema smrti. Neki smatraju da je čovek religiozan upravo zato jer se plaši smrti i želi putem vere u postojanje koje nadilazi život da potisne taj strah i sebi da utehu. Istina je suprotna, kao što je suprotno i mnogo toga drugog na ovoj našoj Omega tački.

Čovek je religiozan jer se intuitivno seća svoga postojanja pre života. To je ista oblast postojanja koju će imati posle života. To sećanje je potisnuto iz ega i fizičkog uma kojeg koristimo na javi, koji nam daje identitet na ovom svetu, ali ono postoji u dubljim slojevima nesvesnog. Zato su arhetipovi koji se odnose na smrt prisutni u veoma sličnom obliku svuda u svetu.

Na ovom svetu iskušavamo sve moguće suprotnosti, a osnovna suprotnost je svakako pitanje života i smrti. Kao i mnogo toga drugog, i ovo pitanje je izvrnuto naopako. Usled zaborava svesti duše ljudi smatraju da je njihov život u fizičkom telu jedini pravi život, i kada telo umre nastupa smrt. Kako ljudi veruju u zagrobni život zavisi od zrelosti svesti fizičkog uma i njegove veze sa višim umom, i svešću duše. Ogromna većina veruje u život posle smrti tela, a oni kojima je fizički um u većoj meri otuđen od svesti duše i zato više identifikovan sa telom, smatraju da nema zagrobnog života i da sa smrću potpuno nestaju. To je odlika mladih duša, odnosno onih koje nemaju dovoljno iskustava na ovom svetu.

Istinski religiozan čovek je onaj koji ima dobru vezu uma sa svešću duše i zato on zna da smrt nije kraj života, već samo preobražaj u novi život.

Međutim, onaj ko je potpuno osvestio svoju dušu na ovom svetu dobro zna još višu istinu: sve je suprotno, rađanje u fizičkom telu je za dušu kao smrt i umiranje, a umiranje fizičkog tela je rađanje duše u svoje istinsko stanje. Ona rođenjem u telo toliko gubi od svoje prave prirode da joj to izgleda kao umiranje, u najboljem slučaju kao zapadanje u san. Otuda učenje da je život samo san (*maya*). Mi smo na ovom svetu najviše mrtvi koliko to možemo biti. Najveći apsurd ove krajnje suprotne tačke od božanskog jeste da se plašimo smrti.²⁷ Naša duša se ne rađa i ne umire.

Strah od smrti može biti opravdan i neopravdan.

Opravdan strah od smrti nastaje usled mogućnosti da nam život bude prekinut pre predviđenog vremena, pre ispunjenja plana duše za tekući život. Usled slobode svega da se dogodi, život je neizvestan i pored plana koji postoji za život. Ne ostvaruju se svi planovi, čak ni oni koje duša isplanira. Neizvesnost postoji usled slobode koja je uslov za kreativnost. Da je sve predviđeno i determinisano ne bi bilo mesta za kreativnost. Sloboda je neophodna da bi se izrazila kreativnost, a s njom i svest. Stoga strah od neplaniranog umiranja pre vremena je opravdan, ali on nastaje ne toliko

zbog same smrti već zbog svesti o uloženom trudu da se tekući život stvori i organizuje. Mnogo je truda i rada bilo potrebno za to, mnoge duše su uložile svoju kreativnost da bi se jedan čovek rodio na ovom svetu, neke su i svoj život žrtvovala da bi pomogle rođenje nekog značajnog čoveka koji će odigrati važniju ulogu na ovom svetu. Svaki ljudski život je skupo plaćen. Sam život je neopisivo vredan sam po sebi. I najmanja veza sa dušom daje nam svest o vrednosti svakog života, duševan čovek ne želi ni mrava da zgazi. Zato se rađa strah od smrti, on je sličan strahu da vam neko ne slupa novi Ferrari.

Neopravdan stah od smrti nastupa jedino usled nezrelosti uma koji je identifikovan sa telom toliko da ne može da zamisli da postoji ništa više od tela, koji nije svestan viših dimenzija niti njihove uloge u poretku stvarnosti. Smrt tela zapravo jeste smrt fizičkog uma, kraj svih njegovih iluzija, i njegov strah je opravdan, ali mi nemamo samo fizički um. Zato taj strah postoji samo toliko koliko smo identifikovani sa fizičkim umom i telom. Dakle, kao iluzija nezrelog uma.

Čuo sam da je jedno dete u Hrvatskoj reklo svojoj majci da želi da umre. Na uplašeno pitanje majke zašto tako govori, ono je reklo da smo pre ovoga života bili na mnogo boljem mestu, da ćemo posle života opet biti tamo, a da smo na ovom svetu kao u kanalizaciji. Mnoga deca imaju takvo sećanje, iako ga ne izgovaraju.

Odnos prema smrti takođe najviše zavisi od karmičke zrelosti, da li je neka duša u telu mlada ili stara. Mlade duše uglavnom imaju veću vezanost za telo i otuda veći strah od smrti, one se usled tog straha više bore za život na sve moguće načine, koji podrazumeva i nasilje. Ipak kod mnogih mladih duša postoji i nevin odnos prema životu, koji obuhvata i poverenje u višu silu, u moć duše, iako toga nisu svesni, osećaju tu moć na svoj jednostavan način.

Životinje umiru na plemenit način, samo se predaju i zažmure, kao da spavaju.

Svi znamo iz iskustva ili po priči da je neko umro prirodnom smrću ali svesno, da je znao kada će umreti. Meni su poznata dva takva slučaja: jedna starica mi je desetak dana pre smrti u lepom raspoloženju rekla da će uskoro otići; za drugu sam saznao da je rekla svojim da je pripreme za sahranu jer će sutra umreti. Zrele duše tako umiru, dostojanstveno i svesno, uvek u lepom raspoloženju.

Odnos prema smrti određuje kulturu i duh jednog naroda, ne samo pojedinca. Drevni narodi, Sloveni, Vikinzi, Američki Indijanci, imaju verovanje da nam je dužina fizičkog života predodređena. To znači umrećemo onda kada nam je suđeno, ni pre ni kasnije. Zato su oni imali neograničenu hrabrost u bitkama, nisu se bojali da li će poginuti toga dana u borbi jer ako nije suđeno da će tada umreti, onda sigurno neće i mogli su da se bore bez straha od smrti. Ako je suđeno da će umreti, to će se svakako dogoditi i neće moći da spreče. U oba slučaja bili su oslobođeni brige o smrti.

Mnoge prehrišćanske religije slavile su umiranje čoveka kao rađanje. Na sahranama se slavilo, pevalo i igralo. "Egipatska knjiga mrtvih" govori o zagrobnom životu kao o rađanju u dan, u svetlost. To je njen originalni naziv, "Rađanje u dan", lažni naziv "Knjiga mrtvih" dali su savremeni prevodioci. Isto govori i "Tibetanska knjiga mrtvih", da se duša nakon izlaska iz mrtvog tela suočava sa "jasnim svetlom", sa božanskom svešću koja se u budizmu naziva čovekovom pravom prirodom, budinom prirodom.

Sva iskustva blizine smrti (NDE), kao što je klinička smrt, svedoče o tome da su ljudi tada imali veoma pozitivna iskustva oslobađanja i odlaska u mnogo više i bolje stanje. Kada su se ipak vratili, oslobodili su se straha od (iluzije) smrti i sa mnogo većom snagom su prihvatili život, jer su videli da je sve samo život, da nema smrti u životu, da je postojanje ono što uvek postoji i ne može nestati nikada, da je postojanje sama božanska svest.²⁸

Jedina patnja postoji samo dok smo u telu u iluziji fizičkog sveta. Oni kojima telo umre, istinski počinju da žive, oslobađaju se svake patnje koju su imali za života. Osim ako su je izazivali drugima. Takvi ljudi, koji su počinili zločine, tada moraju i na onom svetu još uvek da se oslobađaju svojih iluzija jer su oni bili u većoj iluziji od onih koji su samo trpeli patnju, koji su bili žrtve. Zločincima je teško i na ovom i na onom svetu. I oni uče iste lekcije kao i ostali, samo na teži način.

Pate samo ljudi koji ostaju da žive ovde, jer su odvojeni od voljenih koji su umrli. Ostaje bolna praznina u grudima kada nestane onaj koga volimo. Svet postaje prazan jer tada uviđamo da ovaj svet i život istinski ispunjavaju samo ljubav i osobe koje volimo. Ništa drugo.

Ali i njihova patnja je iluzorna jer nisu istinski odvojeni od voljenih, samo ih ne vide jer više nisu u istoj dimenziji. Doći će svima trenutak kada će biti opet sa svojim voljenima. Sve duše su oduvek povezane, ne postoji istinsko odvajanje. Samo iluzije ovoga sveta čine da izgleda kao da smo odvojeni, fizički dok smo živi i usled smrti.

Objektivno posmatrano, nerazumevanje, laž i mržnja više odvajaju ljude za života nego smrt.

U *Katha upanišadi* je rečeno: "Ono što je u nama takođe je i izvan nas. Ono što je izvan nas takođe je i u nama. Onaj ko vidi razliku između onog što je unutra i onog što je spolja, zauvek prelazi iz smrti u smrt." Značenje ovih reči je da onaj ko deli život od smrti živi u neznanju o višim dimenzijama, o smislu reinkarnacije, i zato mora da se preporađa, sve dok ne spozna jedinstvo postojanja, da nema suštinske razlike između života i smrti. Odnosno, da je sve što postoji samo ispoljavanje božanske svesti.

Uglavnom mlade i nezrele duše dele život od smrti. Materijalisti imaju negativan odnos prema smrti, ali zato i prema životu. Oni ne mogu da prevaziđu veliku suprotnost koja je tako očigledna. S jedne strane postoji ogroman trud u stvaranje života, sve je plod inteligentnog dizajna. Sa druge strane ljudi umiru kao muve. Smrt uvek može da se dogodi, mladom i starom. Kao da Bog ne mari za to, njemu su ljudi poput lutaka od slame.²⁹ Očigledno da nešto nedostaje u tom pogledu na život i postojanje.

Nedostaje pogled u više dimenzije postojanja. Kada bismo imali uvid u njih videli bismo da je život u telu maksimalno precenjen, da bez razloga patimo zbog straha od smrti, da nakon smrti zapravo odlazimo na mnogo bolje mesto (ovo nezreli materijalisti najviše mrze da čuju), da dobijamo mnogo višu svesnost.

Međutim, ovo nije sve što se može reći. Ako bismo se ovde zaustavili to bi nezrelim dušama dalo opravdanje da veruju da je umiranje dobro, da se može ubijati bez posledica, da je samoubistvo najbolje rešenje za sve životne teškoće. Kada bismo zaista imali uvid u više dimenzije postojanja, u svest duše i božansku svest, videli bismo takođe da smo mi kao emisari božanske svesti pre rođenja na ovom svetu upravo stvorili ovaj svet i ovaj život. Naše duše su kreatori ovoga sveta. Zato je život važan iako smrt ne postoji. Život je važniji od smrti upravo zato jer smrt ne postoji. Prekidanjem života prekidamo učestvovanje u životu, ubijanjem negiramo život, odnosno sopstvenu svest koja je stvorila život. Uvek ubijanjem ubijamo pre svega sami sebe. Toliko smo truda uložili u stvaranje ovog tela i životnog okruženja, a onda ga ubijemo samo zato jer smo se identifikovali sa malim fizičkim umom usled neke traume ili izazova.

Samoubistvo je uvek pucanj u svoje stopalo. Probleme treba rešavati, a ne ubijati onoga ko treba da ih reši, same sebe.

Smrt mora da je divno iskustvo ako svako tako lako može da umre.

Dakle, ovakav opis nije veličanje smrti, da je ona siguran izlaz iz svih teškoća, kao što neke samoubice misle.

I to je suprotno, kao i sve drugo u ovom našem svetu suprotnosti Omega tačke.

Duše su kreirale ovaj svet i sav život da bi mogle da se rode u telu i dožive sva moguća iskustva. Ovaj svet je pozornica koju smo mi izgradili da bismo mogli da na njoj odigramo svoje uloge. Zato je velika greška bežati iz ovoga sveta, rušiti pozornicu i ubijati glumca. To ne samo da je suprotno planu duše, već je i prilično glupo. Mnogo smo truda uložili u ovaj život. Prvo što doživi svaki samoubica kada se nađe na onom svetu jeste razočarenje u samoga sebe što je uništio nešto tako vredno, telo koje je sam stvarao. Grize ga savest mnogo više nego da je nepažnjom sam slupao svoj Ferrari. Iz perspektive više svesti, koju tada ima, on vidi da je bilo i drugih mogućnosti, samo njegov fizički um iz svoje ograničene i niske perspektive nije video druge mogućnosti. Sve što od tada želi jeste da se ponovo rodi i ispravi svoju grešku.

Moramo ovde reći i to da postoje opravdana samoubistva, život je često nepodnošljiv zbog slobode da sve omogući, tako da smrt jeste nekada dobar izlaz. Najčešće kada nema uslova za funkcionalan život. Međutim, za ispravno rasuđivanje kada je samoubistvo opravdano, kao eutanazija, a kada neopravdano, treba imati svest višeg uma, svest duše. To fizički um koji je vezan za telo sa svim svojim ograničenjima ne može ispravno da raspozna. Zato je ljudima potrebno više života, više rađanja i umiranja pod svim mogućim okolnostima da nauče da raspoznaju kako treba da žive i šta je smrt.

Dok to ne shvatimo jedini ispravan stav jeste živeti maksimalno svom snagom, suočavati se sa svime bez izbora, jer samo to jača svest duše na ovom svetu. Mi svest duše stičemo na sve moguće načine, često neverovatne, najčešće na načine kakve ne želimo. Ako bismo se osvešćavali samo na iskustvima koja želimo i koja nam prijaju, onda ne bismo doživeli ništa novo, razvoj bi se zaustavio.

Uostalom, ako ćemo jednom sigurno umreti, glupo je otići pre kraja predstave.

Ako vam život postane nepodnošljiv nemojte da ga prekidate samoubistvom. Jednostavno stanite i predajte se, kao da ste ubili telo, ostanite u telu i samo posmatrajte šta će se dogoditi, kao da ste mrtvi iako ste i dalje živi. Ako je zaista stanje nepopravljivo umrećete na neki način. Ipak, uvek je bolje dopustiti životu da vas ubije nego da o tome odlučuje vaš ograničeni fizički um i ego pod nekim stresom, da ubijete sami sebe. Imajte takođe uvek na umu da je svaka kriza i teškoća izazov za vašu kreativnost, a ne samo nešto što vam nanosi patnju.

Eto vam saveta kako da uvek prepoznate niži um i ego na delu: uvek kada patite ili mrzite okolnosti znajte da je to delovanje uma i ega, nikada svesti duše. Duša nikada ne može da bude negativna, ona ne zna za patnju, ona je nesposobna za negativnost. Svaka negativnost je suprotnost božanskoj svesti. Patnja, mržnja i negativna stanja su **samo simptomi** ograničenja uma.

Međutim, ako se može nešto promeniti, ako je plan vaše duše da živite dalje, vrlo brzo ćete videti čudesan sled događaja. Nešto će se dogoditi što će vas odvesti u rešenje problema koji vas je doveo u krizu, ili ako problem ne može biti rešen, onda u novi način života.

Zašto ubijati telo i rađati se ponovo ako može da se iskoristi isto telo da se samo promeni život? Svest koja upravlja prirodom uvek je racionalna, maksimalno koristi svoje resurse, pa budite i vi usklađeni sa njom. Predajte joj se. Ne odbacujte svoje telo ako je još uvek funkcionalno. Neka umre stari način života, a vi se menjajte. Najbogatiji i najuspešniji ljudi na ovom svetu jesu oni koji su za života doživeli preporod, smrt i novo rođenje, u istom telu.

To bi se isto dogodilo i da telo umre i ponovo se rodite, samo što biste tada imali i zaborav prethodnog iskustva i morali biste da ga oživite ponovo. Umiranjem samo gubite vreme. Iskoristite sve resurse koje ste dobili, telo i život. To je značenje izreke da treba maksimalno iskoristiti vreme svoga života, i da treba kreativno delovati, a ne samo spontano reagovati.

Ako u jednom telu i životu doživite ono što biste spontanim sledom događaja doživeli tokom više života, postaćete mnogo bogatiji u svesnosti i iskustvu. Potpuno prosvetljen čovek je uradio upravo to: u jednom životu sazeo je sve one promene i iskustva koja običan čovek doživi tokom više života. Kao što je rekao Buda: dobar konj kreće i na senku biča. Životno bogatstvo i mudrost su upravo to: sažimanje mnoštva iskustava u jednom životu. Ovo sažimanje iskustava je u osnovi filozofije života da se nikada ne

treba predati, da nakon svakog pada ustanete ponovo i nastavite dalje, da ne sudite previše, jer ne znate "kakvi su putevi gospodnji". Ako imate i atom snage, iskoristite ga. Ovo sažimanje vremena svih iskustava je takođe u osnovi filozofije da uvek treba biti ovde i sada, da je najviša stvarnost u sadašnjem trenutku.

Ako tako učinite, ako poštujete život koji ste dobili i maksimalno ga koristite, božanska svest koja ga omogućava pomoći će vam na sve načine. Da bi se ona predala vama prvo morate vi njoj. Svojom predajom vi joj dopuštate pristup da ona vama pomogne.

Ovo iznosim na osnovu sopstvenog iskustva. U mladosti sam pokušao samoubistvo; ne zbog neke krize već jednostavno jer sam bio suviše radoznao šta je iznad života. Sada vidim da je to bila moja snažna svest o duši koja je nezavisna od tela, samo što se tada ispoljavala naivno, idejom da treba napustiti telo. Kupio sam novi veliki plastični špric i otišao u obližnju šumu van grada, seo ispod drveta sa namerom da ubrizgam vazduh u venu. Malo sam meditirao i uživao u prirodi, zatim otpakovao novu iglu i stavio je na špric. Pokušao sam da ga isprobam, međutim igla je bila zapušena, špric nije mogao da se stisne i vazduh izbaciti. To me je zbunilo jer je bio nov. Pritisnuo sam pokretni deo šprica da pročistim iglu vazduhom, držao sam ga uspravno, i tada sam video da je usled pritiska vazduha igla malo odskočila sa šprica i otišla uvis. Međutim, nije pala dole, meni u krilo, kako bi trebala da padne jer pritisak vazduha nije bio snažan, već sam jasno video kako je nastavila da se uzdiže sve više i više dok nije nestala među granjem.

Nisam tada mnogo znao o svesti duše i njenoj moći da deluje na život kao sada, ali tada sam osetio svu snagu njene moći. Ostao sam tu da sedim kao da sam umro, satima, posmatrao sam prirodu drugim očima, preporođenim.

Tada sam naučio da meditiram.

Tada sam postao religiozan. Ne predajući se nekoj religiji koja nudi i obećava ispravan odnos prema duši i Bogu, već religiozan prema samoj duši i božanskoj svesti koju sam video direktno na delu, koja mi je spasla život.

Kada se direktno suočite sa božanskom moći duše na delu, onda vam više ne trebaju nikakvi posrednici, nikakva religijska uverenja niti učenja, od tada je uvek doživljavate direktno. Tada sam video da mi ona svakog trena daje život i da omogućava sve što postoji, da je ona najmoćnija sila koja vidi i može sve. Tada je smrt nestala za mene. Ceo taj događaj bio je moj način da to spoznam.³⁰

Tako se te stvari dešavaju u režiji više sile. Svest naše duše je najviša sila koja sve omogućava, i najgrublje fizičke događaje. Sva religioznost na ovom svetu jeste samo težnja čovekova da toga više bude svestan.

Teškoće i patnja ne postoje da bismo bili mučeni na ovom svetu, već samo da bismo ojačali prisustvo svesti svoje duše uprkos svim izazovima. Bez izazova to nije moguće. Zapravo, logika patnje je vrlo jednostavna: mi patimo samo zato jer ne učestvujemo u životu na pravi način. Svako ko je

prevazišao patnju postigao je to tako što se uskladio sa stvarnošću, prestao je da beži od života i odgovornosti, okrenuo se ka izazovima života i prošao kroz njih.

To je ono što vide ljudi koji su bili tamo u kliničkoj smrti. Zato se oni ovde vraćaju preporođeni, sa ogromnim žarom i strašću prema životu, ali ostaju umereni i svesni, sa ogromnim poštovanjem prema samom postojanju koje se ispoljava u svemu. Oni poštuju život u svakom pa i najmanjem obliku, i najmanji rad u korist života, oni mogu da budu i čistači ulica ili rudari, ako su pre iskustva kliničke smrti (NDE) bili intelektualci. Njihova jedina svrha u nastavku života jeste širenje svesti o životu kao božanskoj prisutnosti.

Većina religija su kao inicijaciju u svoje redove imale iskustvo smrti. Onaj ko pristupa religiji mora da iskusi smrt makar simbolično. Negde su inicijacije obavljane pomoću psihodeličnih pečuraka ili biljaka koje izazivaju vantelesna iskustva. Osoba koja se inicira u religiju biva podvrgnuta vantelesnom iskustvu tako da na taj način iskusi stanje blisko smrti, odvajanje od iluzije tela, otvaranje ka višim dimenzijama. Tako se obavljalo krštenje odraslih u prvim vekovima hrišćanstva. Danas u svetu iluzija stare religijske prakse su potisnute novim religijama u kojima je sve to ostalo samo u simboličnom obliku, kao obred krštenja pri rođenju i pričest u hrišćanstvu.

Nije moguće biti religiozan bez direktnog iskustva smrti.

Nije moguće imati ispravan odnos prema smrti bez prave religioznosti.

Bez religioznog razumevanja smrti nije moguće imati ispravan odnos prema životu i postojanju uopšte.

Ispravno religiozno razumevanje smrti jeste da postoje dva pogleda na smrt, kao i na život. Prvi je iz perspektive tela i fizičkog uma, a drugi je iz perspektive duše. Posmatrano iz tela smrt je kraj života. I to je tačno što se tela tiče. Posmatrano iz perspektive duše život tela je samo san, često košmaran.

Mnogo toga je suprotno na ovoj omega tački, pa tako i predstava o smrti. Smrt posmatrana fizičkim umom izgleda kao kraj postojanja, ne samo kraj tela, zato jer fizički um vidi samo telo i identifikovan je sa njim. Nestanak tela um tumači kao prestanak postojanja uopšte. To nije tačno. Naša suština je božanska svest koja omogućava samo postojanje uopšte. Postojanje jeste sama božanska svest koja je večna, bezvremena prisutnost. Tako i mi uvek postojimo, bezvremeno. Sve što smo ikada doživeli i pomislili takođe postoji oduvek i ne može nestati. Sva naša iskustva su samo individualni isecci pojedinačnih mogućnosti opšteg postojanja božanske svesti i prisutnosti. Zato ništa ne nestaje pa ni mi sami. Samo je naš um bio otuđen u iluziji svoje odvojenosti od postojanja. Jedino što istinski nestaje u smrti jeste naša iluzija sačinjena od uma i ega.

Ne treba slušati um kada je celina postojanja u pitanju, već svoje srce, odnosno dušu. Ona nam uvek kazuje da smrt ne postoji. Ipak postoji

velika želja za životom i opasnost da se on prekine opravdano rađa strah i strepnju od strane uma. To je samo instinktivna reakcija a ne izraz stvarnog stanja stvari u vezi smrti. Opravdano je čuvati život jer je on stvoren od strane naših duša da bismo ga iskusili u svim mogućnostima. Jedino treba da nas bude strah da nismo živeli u svim mogućnostima, da smo sledeći mnoge iluzije uma potrošili svoje vreme na iluzije, na strah od smrti koja ne postoji.

Zaista, iz perspektive svesti duše rođenje u telu i ograničenom fizičkom umu je jedina smrt koja postoji, koja je moguća. Izvan tela, uma i ega postoji samo život u bezvremenoj sadašnjosti.

MOLITVA

Molitva je, svakako, suštinski sadržaj svake religioznosti, njena praksa, način na koji najintimnije izražavamo svoju religioznost.

Postoje tri dimenzije molitvi.

- Prva i najprisutnija jeste privlačenje željenog stanja ili traženje nečega što nam je potrebno, traženje pomoći u teškoćama.

- Druga je stalno podsećanje na suštinske vrednosti religijskog učenja, pomoć u disciplini, da nam um stalno bude u duhu učenja i da ne odluta u grešna stanja.

- Treća je najdublja predaja božanskom, kontemplacija ili meditacija.

Molitva i zakon privlačenja

Najjednostavniji odnos vernika prema Bogu sličan je stavu deteta koje od roditelja traži zaštitu. To je opravdano ako je dete malo i nemoćno, ali nije ako možemo sami nešto da uradimo. Bog pomaže, ali samo onima kojima treba pomoć. Svi oni koji nisu dobili pomoć od Boga treba da znaju da se to nije dogodilo samo zato jer sami mogu da urade šta treba i promene stvari. To je ono što Bog želi od nas: da se osposobimo da sami rešavamo stvari, da postanemo svesni dovoljno da ne grešimo. Zato smo ovde.

Molitve u kojima se nešto traži od Boga najčešće se ne ispunjavaju jer su duboko kontradiktorne sa stvarnošću. Onaj ko se moli za zdravlje ili ispunjenje neke želje polazi od stava da je stvarnost pogrešna, da nema to što želi da ima i zato traži da dobije u budućnosti.

Stvarnost je drugačija. Sve što je ikada postojalo, što sada postoji i što će ikada biti, to u stvarnosti već postoji sada u univerzalnom kvantnom polju koje je u osnovi stvarnosti. U njemu je sadržano u neispoljenom obliku apsolutno sve što se ispoljava u kosmosu i našem životu. Sve mogućnosti tu postoje ali ispoljavaju se samo neke. Koje? One koje izabere svesna namera. Univerzalno polje iz koga sve nastaje deluje kao ogledalo. Naša najdublja uverenja, stavovi i verovanja odražavaju se spolja u našoj stvarnosti. Ono što želimo svim srcem to se i ostvaruje. Problem je u tome što nismo svesni šta zapravo želimo svim srcem pa nam se zato ne dopada stvarnost koju dobijamo. Mnogo nam je lakše da budemo negativni svim srcem pa zato dobijamo negativnu realnost. Svesni smo samo onoga što nam je trenutno u umu, a to je mali procenat svesti. Ogledalo univerzuma deluje samo kada 100% nešto želimo, celim bićem ili svim srcem. Zato što nismo 100% svesni sebe izgleda nam da nismo mi odgovorni za negativnu realnost, da nam je ona nepravedno nametnuta spolja.

Isusova zapovest o molitvi glasi: "Ljubi Gospoda Boga svoga **svim srcem svojim**, svom dušom svojom, svim umom svojim i svom snagom

svojom." Dakle, u molitvi učestvuju misli, osećanja, sva energija tela, sve dimenzije našeg bića zajedno.

Za ovaj izraz *'svim srcem svojim'* postoji naučno objašnjenje.

Fizička stvarnost se sastoji pre svega od elektromagnetnog zračenja. Atomi su konkretni oblici određene elektromagnetne vibracije. Ako promenimo elektromagnetnu vibraciju promenićemo i atom.

Naše srce je izvor najvećeg elektromagnetnog zračenja u našem telu. Njegovo polje se širi 2-3 metra oko našeg tela. Električno zračenje našeg srca je oko 100 puta jače od zračenja mozga, a njegovo magnetno polje je 5.000 puta jače od polja mozga.

Celo naše telo je elektromagnetski organizam. Fiziološka regulacija se odvija uz pomoć elektromagnetskog polja koje svaka ćelija prima preko svoje membrane. Ako znamo ispravnu frekvenciju na kojoj ćelija radi, možemo da je iscelimo pomoću elektromagnetskih frekvencija, ili poremetimo. Isto važi za sve organe, jer svi oni imaju svoju frekvenciju.³¹

Naše telo generiše električno i magnetno polje kroz sve što radi. Srce nije samo mišić koji pumpa krv kroz telo. Srce je polje energije koje obuhvata celo telo i širu okolinu. Srčani mišić je samo njegov fizički odraz.

Frekvencija srca jeste ono što osećamo celim bićem kao jedinu stvarnost u sadašnjem trenutku.

I fizički to možemo da osetimo da izvire u predelu srca, zato što zaista odatle i izvire.

Frekvencija srca direktno utiče na univerzalno polje koje kao ogledalo deluje na oblikovanje naše stvarnosti.

Sve moguće stvarnosti u kvantnom polju postoje paralelno. Svest i energija našeg srca ima moć da realnosti, koje postoje paralelno, ponekad spoji na određenim tačkama, tako da se stvarnosti menjaju, jedna prelazi u drugu. ***Kada delujemo celim svojim bićem, pošto smo mi mikrokosmos, mi iz obilja svih mogućih stvarnosti svesno biramo jednu.*** Mi to uvek i radimo, zapravo to više radimo nesvesno, zato nam se ne dopada stvarnost u kojoj živimo, a postoji i kolektivni učinak kada mnogo ljudi zajedno pogrešno rade i tako stvaraju teške životne situacije.

To je način na koji oblikujemo stvarnost u kojoj se nalazimo. To je način na koji naša molitva može da deluje. Da bi delovala, ***naša molitva mora biti usklađena sa stvarnošću univerzalnog polja, najdubljom stvarnošću postojanja, a ona je večna sadašnjost.*** U njemu ne postoji vreme, još se nije ispoljilo. Zato ono uvek deluje samo kao sadašnjost, sve može da se ostvari samo u sadašnjem trenutku - nikada u budućnosti. To praktično znači da univerzalno polje deluje kao ogledalo. Ako se molimo da nešto bude u budućnosti, onda će ogledalo prirode tako da nam odrazi stvarnost koju tražimo: ona će stalno da stoji u budućnosti, nikada ne u sadašnjosti. Ako u ogledalu gledamo svoj lik namršten i nesrećan, ne možemo da tražimo da se prvo (u budućnosti) naš lik u ogledalu nasmeje i oraspoloži da bismo i mi takvi bili (u sadašnjosti), to mi sami treba da uradimo ovde i sada.

Ako želite da nešto bude u sadašnjosti onda tako treba da se molite energijom svoga srca, svojim osećanjem, ***kao da je to već prisutno u sadašnjem trenutku***. Ne da će da bude ili da upravo biva, već ***da je već potpuno ostvareno***. Zato vaša molitva mora da se sastoji ***samo od čistog osećaja uživanja u željenom stanju realnosti kao da je ona već prisutna***. Osećajte je celim bićem, u imaginaciji je gledajte do detalja, osetite miris, ako ga ima, dodir, ukus, sve. Za vreme svoje molitve budite u tome kao da je već ostvareno, ako ste bolesni budite zdravi, ako ste sami budite sa voljenom osobom, ako ste siromašni budite bogati.

Delovanje molitve na ozdravljenje je mnogima poznato iz iskustva. Kako deluje molitva na ozdravljenje? Na dva načina. Prvi je već opisan, da u potpunosti zamišljamo kao da je ozdravljenje već prisutno, zapravo ne ozdravljenje, jer ono još uvek podrazumeva bolest, već da bolest uopšte nema i da je nije ni bilo, da je samo zdravlje tu.

U Kini je postojala bolnica u kojoj su tako lečili najteže pacijente, bez lekova, samo bi se nekoliko lekara skupilo oko bolesnika i svi zajedno bi kreirali stanje svesti da je pacijent već zdrav, to bi verbalno ponavljali "Zdrav" "Zdrav" i za tri minuta on bi ozdravio od tumora. To je opisao Gregg Braden u svom delu "Božanski matriks" (The Divine Matrix). Ta bolnica je ubrzo zatvorena, jer je ugrožavala profit farmaceutske industrije.

Drugi razlog delovanja molitve na zdravlje je u prirodi frekvencija naših gena i našeg jezika. Otkriveno je da naši geni međusobno komuniciraju putem frekvencija čija struktura je identična strukturi našeg jezika. Govorni jezik sa kojim komuniciraju naša tela međusobno počiva na istim zakonima kao i jezik kojim komuniciraju geni i sve ćelije u našim telima. Zato mislimo delujemo na naše telo, misli su naš unutarnji govor koji čuje svaka naša ćelija. Istim jezikom mi komuniciramo sa božanskom celinom kada se molimo i zato božanska celina uvek čuje naše molitve. Dakle, kada jasno izgovaramo formulu tj. molitvu za ozdravljenje, da se zdravlje događa ovde i sada kao jedina stvarnost, onda to deluje i na naše gene, na sve ćelije našeg tela. One razumeju šta mislimo i govorimo. One se usklađuju i isceljuju pod dejstvom našeg jezika tj. misli. Tako se usklađujemo sa vibracijom zdravlja, odnosno postajemo celoviti.

Zdravlje je samo savršen sklad unutar celine našeg bića. Bog je to isto samo spolja. Kada se molimo Bogu onda svoje biće okrećemo savršenstvu božanske celine i samim tim sebe usklađujemo sa njom, odnosno isceljujemo.

Vi zapravo ništa ne privlačite, nešto što tek treba da se dogodi, vi samo prelazite iz jedne realnosti u drugu, svesno i planirano.

To neće biti igra iluzije i mašte. Vi tu stvarnost već ostvarujete ali na višim dimenzijama, ne na nivou elementa zemlje, već vazduha, vatre i vode. Da bi se nešto stvorilo na fizičkom planu, prvo mora biti kreirano kao ideja i imaginacija na višim planovima. To je zakon stvaranja. Ovde je na delu odnos viših i nižih dimenzija. Sve što je potrebno jeste da ideju iz elementa vazduha spustimo na element zemlje. Spuštamo je tako što koristimo svojstva niže dimenzije da bismo ideju spustili iz više. To

praktično znači da ideju iz dimenzije vazduha spuštamo u dimenziju vatre pomoću razvijanja osećaja strasti i energije koju bismo imali kao da je ideja već ostvarena, kada uživamo u njoj 'svim srcem'. Zatim ideju iz dimenzije vatre spuštamo u dimenziju vode pomoću jasne vizuelizacije onoga što želimo u tačnom obliku, kao da je tu. Svojoj ideji i strasti u imaginaciji dajemo jasan oblik kakav treba da ima. I još više uživamo u njoj kao da je već tu.

Ono što preostaje na fizičkom planu jeste da pripremite i račistite teren od svega što sprečava željeno da se ostvari. Na prvom mestu to je svaka pomisao da to još nije tu, da nije ostvareno. Ne ponašajte se ni najmanje tako kao da to sve nije ostvareno. Jeste, samo na višim dimenzijama. Ako je tamo sve kompletno, sigurno će se i ovde materijalizovati.

Kada savršeno zamislite ono što želite, i nekoliko minuta celim bićem uživate u tome u svojoj imaginaciji, to pošaljite u visinu, univerzumu, božanskom, i završite sa tim. Posle molitve nemojte o tome da mislite. Zaboravite šta ste radili.

Dokle god nešto želimo mi time naglašavamo, odnosno stvaramo vibraciju da to nemamo. ***Ne možete privući frekvenciju nečega, da to imate, ako se još uvek držite frekvencije da to nemate.***

Drugim rečima, svaku molitvu završite rečima: Neka bude volja tvoja, Bože, a ne moja.

Pored toga, na fizičkom planu pripremajte teren da može da vam dođe ono što želite tako što ćete se racionalno ponašati, jer to je zakon ovog plana. Ako želite novac, radite ono pomoću čega će novac da vam dođe, bilo šta. Ako želite idealnu vezu, krećite se u krugovima gde se osobe kakve želite najčešće nalaze. Oslobodite se lošeg društva. Ako želite zdravlje, prestanite da se trujete i očistite svoj organizam. Drugim rečima, naučite da prihvatite željeno da vam dođe, na bilo kakav način, i neočekivan. Nemojte određivati kako će da vam željeno dođe, samo budite otvoreni i spremni da ga prihvatite.

Postoji još jedna zakonitost u molitvi za ostvarenje želja. To je opet vezano za ogledalni princip univerzalnog polja. Činite drugima ono što želite da vama bude. Koliko možete. Ako želite novac, dajte ga onome ko vam zatraži. Ako želite ljubav, pružajte je. Ako želite novu kuću pomozite nekome da je dobije. Radite ono što želite da bude vaša realnost.

Ova zakonitost je izražena u rečima: Prvo tražite carstvo božije pa će vam sve drugo biti dato. Carstvo božije je univerzalno polje iz koga sve izvire. Prvo odatle sve tražite, kao u ogledalu svoga bića. Budite ono što želite da vidite u ogledalu postojanja, što želite da vam se dogodi. Ne budite protivrečni onome što tražite. Govoreći jezikom fizike, uskladite svoju vibraciju sa realnošću koju tražite. Govoreći religioznim jezikom, ako tražite nešto od Boga, ponašajte se u skladu sa tim, jer ako Bog vidi da se ne ponašate u skladu sa onim što tražite, neće vam to dati. Ni vi ne biste dali novac narkomanu, alkoholičaru ili kockaru. Znae da bi to bilo na njegovu štetu.

Bog uvek daje više, on reaguje na naše molitve kao ogledalo. Ako vidi da se mi osećamo i ponašamo (svim srcem) kao da nemamo, on zaključuje da je takva naša volja (on samo gleda naše srce), da želimo da nemamo i pomoći će nam da nemamo i dalje. Ako vidi da u svom srcu osećamo i ponašamo se kao da imamo, daće nam da imamo. Ispuniće nam želju u oba slučaja. Verovali ili ne, Bog uvek ispunjava želje našeg srca, samo što mi ne vidimo koje su to želje, koliko smo protivrečni sami sebi, pa nam zato i realnost deluje protivrečno. O tome govori čuvena izreka iz Jevanđelja (Matej, 13:12): "Ko ima daće mu se, a ko nema uzeće mu se i ono što misli da ima".

U svakom traženju nečega mi smo podeljeni na dva dela: na svest o tome da nešto nemamo i svest da to želimo da imamo. Svest o nemanju je u suprotnosti sa svešću o imanju i uvek je poništava. Stvarnost da imamo, nikada ne može da se ostvari ako ispred nje postoji svest i osećaj da nemamo. Potrebno je da u svesti i osećanjima kreiramo stvarnost da već imamo ono što želimo, najmanje dva minuta. To neka bude molitva. To je dovoljno da je božanska celina primi i da krene njeno ostvarenje.

Položaj u kome se molite ne treba da bude klečanje sa sklopljenim rukama. To je bio položaj koji su kmetovi u feudalnom dobu morali da uzmu prilikom obraćanja gospodaru kada ih mole za dozvolu da nešto učine. Takav položaj roba, odnosno kmeta, crkva je preuzela za svoje vernike kada se mole u crkvi. Vaš položaj treba da bude jednostavno sedenje ili stajanje, a najbolje da se molitva odvija tokom rada, neprimetno za okolinu. Ona je samo vaša, najdublja intima za koju drugi ne treba da znaju, koja treba da prožima ceo vaš život i zato treba da se odvija nezavisno od stanja i okolnosti u kojima se nalazite.

U molitvi se povezujete sa svojom dušom i zato ona treba da se odvija nezavisno od svega što telo radi.

Molitva kao disciplina i podsećanje

Drugi viši oblik molitve ne sadrži nikakve želje niti potrebe da se rešavaju problemi, već samo zahvalnost za sve što jeste.

Sušтина svih religijskih učenja o Bogu završava se samo sa jednim zaključkom: Bog je najviša stvarnost. Od njega je sve i u njemu je sve. Stoga se viši oblik molitve sadrži u tome da stalno svoj um držimo u takvoj stvarnosti, u zahvalnosti za sve što nam biva, bez obzira šta.

Tome služe brojanice. Vernik okreće jednu po jednu kuglicu i sa svakom u sebi ponavlja molitvu, obično kratku zahvalnicu Bogu. Postoje i drugi sitni rituali koji pomažu u održavanju ovakvih molitvi.

Muslimani koji se redovno mole celim telom imaju daleko veću religioznu svesnost, meditativnu smirenost i predanost, od hrišćana koji samo veruju i pričaju o religiji.

Monasi u manastirima imaju mnogo strožije molitve, koje traju neprestano. Monasima starešine savetuju da takve molitve ne ponavljaju u umu, već da ih osećaju u srcu.

Ovakve molitve služe disciplini uma koji lako odluta za svojim objektima želja. Da bi svoj život usmerio ka željenom pravcu, vernik mora svoj um stalno da oblikuje ispravnim mislima, sugestijama u obliku molitvi, onakvim kakve ga vode u željenom smeru. Zato se druži sa ljudima koji maju isti cilj, to je obično verska zajednica. Njihovi zajednički rituali i molitve služe oblikovanju uma u željenom pravcu. Sam čovek to ne može da postigne. Um je veoma varljiv, može da pruži iluziju da se krećemo u željenom pravcu iako smo neprimetno skrenuli s puta. To primetimo tek kada završimo tamo gde nismo želeli. Zato su potrebni drugi vernici sa istim ciljem koji mogu da koriguju svakog pojedinca da ostane na pravom putu ako skrene, a sam to ne uviđa. Tome služe verske zajednice i zajedničke molitve i rituali.

Zahvalnost svemu što jeste najmoćnija je molitva Bogu. To ima i naučno objašnjenje u već spomenutom modelu kvantnog polja kao ogledala.

Mi smo svesni subjekti kojima se stvari događaju.

Sve što vidimo da se događa - događa se zato da bismo mi toga postali svesni.

Kada nečega postanemo svesni, to se kroz svest naše duše vraća božanskoj celini kao informacija da je ta mogućnost postojanja ostvarena, aktuelizovana. I ona se više ne ponavlja.

Zato kada se zahvalimo božanskom na onome što smo doživeli, na svemu što smo doživeli toga dana, onda nam se to više neće ponavljati. Naše iskustvo će se nastaviti na višoj spirali zbivanja. Nama se stvari ponavljaju samo ako ne prihvatamo da se one događaju zbog nas, iz razloga da ih postanemo svesni. Tako se zaglavimo u negativnim situacijama jer uporno smatramo da nismo krivi za to, da nam se događaju po volji neke spoljne zle sile, zbog nekog drugog, odbijamo odgovornost da se to nama događa zbog nas. ***Sámo naše odbijanje i negativnost jača tu situaciju da nam se uporno ponavlja i traje.*** Jednom kada je prihvatimo da je tu samo da bismo je postali potpuno svesni, da se dogodila zbog nas, ona se oslobađa potrebe da deluje na nas.

To se najbolje pokazuje u odnosima. Ako imate nekoga ko negativno deluje na vas, samo mu se zahvalite što postoji i uputite mu ljubav. Odmah će promeniti ponašanje prema vama. To važi za sve životne okolnosti.

Zahvalnost počiva na potpuno duhovnoj pretpostavci da svet i događaje u svetu kreira svesna namera više, božanske sile. Ona potpuno odbacuje svaku pretpostavku da se stvari događaju pogrešno, slučajno ili uzročno na neki materijalan način.

Svest je takva da deluje samim osvešćavanjem pojave. One više ne mogu biti iste kada se osveste.

Zato je najkorisnija molitva rekapitulacija.

Uveče pred spavanje treba da rekapituliramo sve što smo toga dana doživeli i radili, ali unazad, počevši od tog trenutka pa do jutra kada smo se probudili. Neutralno, bez ikakvog prosuđivanja, samo posmatramo sebe i svoje delovanje kao na filmu, kao da je neko drugi u pitanju.

Ako tako osvestimo sve što radimo, više nećemo moći da grešimo ako smo radili nešto pogrešno. Takva praksa će nas automatski očistiti od loših navika i grešaka. Naravno, na kraju rekapitulacije se zahvalite božanskom na svemu.

Ceo univerzum postoji zbog svesnog subjekta koji mu daje smisao postojanja - zbog naših duša koje su izvorni svesni subjekti same božanske svesti.

Već smo rekli da su naše duše stvorile ovaj svet kao pozornicu za odigravanje životnih drama. Zato igrajte svoju ulogu svesno i pažljivo. Ako je ne odigrate kako treba moraćete da je ponavljate. Bog je savršeni režiser.

Direktna molitva božanskom izvoru spolja

Opšte je poznato da solarna simbolika leži u osnovama gotovo svih religija. Sunce je bilo najstariji Bog. Ono je to i ostalo samo to danas ne vidimo jer je ubačena nova simbolika i teologija koje skrivaju solarnu osnovu božanskog u judeo-hrišćanstvu. Samo je kod takozvanih 'primitivnih naroda' sunce ostalo neskriveno božanstvo. Jedna od najstarijih praksi joge jeste solarna joga, gledanje u sunce, zajedno sa kontemplacijom.

Ova vrsta molitve ima naučno objašnjenje. Ona će biti veoma uspešna za svakoga ko razume zašto ona deluje. Znanje je oduvek bilo najveća pomoć u obraćanju Bogu. Kada znamo koji fizički zakoni leže u osnovi solarne joge naša kontemplacija božanskog biće direktna i obuhvatiće celo naše biće.

Sva životna energija dolazi od sučeve svetlosti. Nju upijaju biljke i jednom je prerađuju. Zato je biljna hrana najbolja. Biljkama se hrane i životinje, i one tako dvaput prerađuju izvornu sunčevu energiju. Zato je meso biljojeda slabija i štetnija hrana. Životinje mesožderi tri puta prerađuju izvornu energiju i zato meso mesoždera uopšte nije dobro za jelo.

Možemo direktno da upijamo svu potrebnu životnu energiju od sunca preko očiju, tako da nam druga, prerađena hrana nije potrebna.

Biljke fotosintezom pretvaraju sunčevu energiju u oblik korisne energije. Hemoglobin u ljudskoj krvi ima gotovo potpuno isti sastav kao hlorofil u biljkama. Po tome se zaključuje da mu je i uloga slična, da je on taj koji sunčevu svetlost pretvara u energiju.

Mrežnjača oka je jedino mesto u čovekovom telu gde krv direktno dolazi u kontakt sa svetlošću. Izračunato je da za vreme od 45 minuta sva krv iz organizma prođe kroz oko i da se tako ovom praksom gledanja u sunce sva krv osunča. Solarna energija tako hrani i isceljuje ceo naš organizam.

Naučno je dokazano da samo 5% životne energije dobijamo preko hrane koju jedemo, 30% od vode i čak 60% od vazduha i sunca. Za preostalih 5% naučnici priznaju da ne znaju odakle dobijamo, ali ovde im možemo otkriti tajnu: od zemlje. Zato je važno hodati bos.

Ćelije našeg tela se inače direktno hrane energijom sunca. Dok je njihova energetska polarizacija usklađena, one same proizvode energiju za život tela. Tek kada je ta ravnoteža narušena, potrebna im je gruba hrana.

Naša DNK je skup informacionih kodova sačinjenih od svetlosti. I sunčeva svetlost je takođe sačinjena od kodiranih informacija. Svetlost nije nešto što samo osvetljava, već je frekvencija sa kodovima koji daju informacije o celokupnom životu. Zato deluje na sav život. Kada primimo sunčevu svetlost u naše telo mi dekodiramo i reprogramiramo našu DNK, tako što svetlošću unosimo izvorne informacije o DNK, o nama samima i životu uopšte, i čistimo je od nanosa pogrešnih informacija i raznih poremećaja. Sunčevom svetlošću se podsećamo na ono što zaista jesmo.

Oči se mogu postepeno naviknuti na jaku sunčevu svetlost. Nepripremljene oči bi izložene suncu bile trajno oštećene. Ali one se mogu postepeno, oprezno, mesecima, prilagođavati sve jačoj svetlosti tako da mogu bez štetnih posledica gledati direktno u sunce 45 minuta.

Gledanje u sunce (Sungazing) je nešto što se izvodi samo jednom u životu obično u periodu od 9 meseci ili 270 dana. Možete podeliti izvođenje na tri faze. Od 0-3 meseca, od 3-6 meseca i od 6-9 meseci. Morate povremeno hodati bosonogi 45 minuta do kraja svog života. Veština iziskuje gledanje u izlazak ili zalazak sunca jednom dnevno samo tokom sigurnih sati. Nikakva šteta se neće desiti vašim očima tokom jutarnjih i večernjih sigurnih sati. Sigurni sati su bilo koje vreme unutar jednog sata posle izlaska sunca ili pre zalaska sunca. Čovek je tada zaštićen od izloženosti jake svetlosti sunca, koja je opasna za vaše oči. Oba vremena su dobra za izvođenje - zavise samo od individualnih pogodnosti.

Pored izuzetne koristi od UV zraka koje su neophodne organizmu za rad hipofize i imunitet, gledanje u sunce takođe ima dodatne prednosti dobijanja vitamina A i D tokom jednosatnog sigurnog perioda. Vitamin A je neophodan za zdravlje vašeg oka.

Za one koje ne mogu početno da gledaju u sunce tokom sigurnih perioda, sunčanje lica je efektivan metod za primanje sunčeve energije manjom brzinom dok ne budu spremni za gledanje u sunce. Držite lice ka suncu zatvorenih očiju. Tako se sunčaju oči. Ne koristite kremu za sunčanje, one su pune štetnih sastojaka. One su nepotrebne. Telo se samo štiti od prejakog sunca. Eksperimentalno je ustanovljeno da receptori kod oka šalju informacije mozgu o sunčevoj svetlosti i toploti. Na osnovu njih mozak proizvodi hormone koji štite kožu od opekotina. Kada stavimo tamne naočare za sunce mi tada prevarimo mozak i on ne proizvodi zaštitu kože. Ustanovljeno je da veće opekotine od sunca imaju oni koji nose naočare za sunce.

Suština ove prakse je u prihvatanju sunčeve svetlosti. Treba započeti spuštenih kapaka licem prema suncu, potpuno se opustiti i polako otvoriti

oči. Kad očni kapak počne da podrhtava ili se oko zatvori, neka tako i ostane. Za par sekundi možete pokušati ponovo. Vi ste jedina mera, niko to ne može izmeriti umesto vas. Merite po tome da li vam prija.

Pre svake vežbe treba se umiti vodom, najbolje okupati, ako je moguće.

Pre početka vežbanja takođe je od presudne važnosti naći dobro mesto za vežbanje. To mora biti usamljeno mesto, bez ljudi koji ne učestvuju u solarnoj jogi, da im ne biste privlačili pažnju neobičnim ponašanjem što bi ometalo i vaš mir. Zatim, to mora biti mesto sa koga se vidi zalazak sunca u najkasnijoj fazi, ili sam izlazak. Stoga, ako se nalazite u dolini, a sunce zalazi (izlazi) iza brda, videćete zalazak (izlazak) znatno pre (kasnije) od sigurnog perioda i sunčeva svetlost će biti prejaka i opasna za oči. Morate se popeti na najvišu tačku ako ste u brdovitom kraju. Tlo na kome stojite bosi mora biti suvo i podnošljive temperature (bez ekstrema). Stojte uvek na zemlji, pesku, kamenu, betonu ili drvenoj podlozi. Ne treba stajati na travi jer ona upija energiju iz tela. Takođe nije dobar ni asfalt jer izoluje od zemlje.

Nalaženje pogodnog mesta će mnogima predstavljati najveći problem u ovoj vežbi. Ali ona zahteva potpunu posvećenost i prilagođen režim života. To i priliči praksi koja će trajno i potpuno promeniti vaše telo i um na najbolji mogući način.

0-3 meseca

Prvi dan, tokom sigurnih sati, gledajte maksimum 10 sekundi. Drugog dana gledajte 20 sekundi u izlazak ili zalazak sunca dodajući 10 sekundi svakog sledećeg dana. Tako da ćete na kraju 10 uzastopnih dana gledanja u sunce gledati u sunce 100 sekundi tj., 1 minut i 40 sekundi.

Vrlo je važno imati beležnicu i voditi detaljnu evidenciju vremena. (Postoji i program da mobilne telefone Sungazing Timer)

Na taj način, stalno dodajući po 10 sekundi pri svakom novom gledanju, treba da dođete do 45 minuta za jedno gledanje. Za to će vam trebati 270 dana. Budući da sigurno nećete moći svakodnevno da vežbate, niti ćete imati vedro vreme, za okončanje cele vežbe trebaće vam 2 do 3 godine.

Kada 270-tog dana dođete do 45 minuta za jedno gledanje, završili ste sa vežbom solarne joge, ali ne prekidate vežbu odjednom, već nastavljate ali smanjujući za po minut dok ne dođete do 15 minuta gledanja. Tada završavate.

Tih 15 minuta će vam ostati kao vežba za buduće povremeno gledanje, samo kada vam treba da se napunite solarnom energijom.

Treba stajati ispravljenih leđa na goljoj zemlji (nikako sedeti), na kamenu ili toplom betonu, golih stopala što je veoma bitno. Ne treba stajati na travi jer trava upija energiju. Oči mogu da trepću. Nepomičnost očiju nije potrebna. Možete gledati oko sunca, kružeći pogledom, ili šetajući levo-desno, gore-dole, važno je da svetlost ulazi u oči. Samo kada je sunce (na

zalasku) dovoljno slabo možemo direktno gledati u njega. To činimo prema osećaju da bez opasnosti i preterivanja možemo da gledamo.

Nije ni potrebno zuriti u jako sunce. Važna je sama sunčeva svetlost, da ona uđe u oko i u mrežnjači kontaktira hemoglobin u krvi. Na taj način se upija sunčeva energija.

Ne sme biti nikakvog napora i prisile za oči. Suština ove vežbe je da se oči tokom vremena postepeno, više meseci, same navikavaju na sve jaču sunčevu svetlost tako da mogu da podnesu jaku svetlost duže vremena, sve do 45 minuta. Ne smemo ih sami prisiljavati na to jer će doći do trajnog oštećenja mrežnjače ili delimičnog slepila.

Napomena: Oštećenje vida od sunca (solarna retinopatija) dolazi kada sami sebe prevarimo. Najpre nam izgleda kao da možemo da gledamo u jako sunce, ali tek kada skrenemo pogled vidimo purpurnu mrlju svuda gde pogledamo: pregoreli smo očno dno i trajno oštetili vid! To se oštećenje događa isto kao kada lupom pregorimo papir sunčevim zracima.

Individualna je stvar koliko će vremena biti potrebno za to privikavanje, zbog stanja zdravlja, imuniteta itd. Ljudi koji su imali štetnu naviku da nose naočare za sunce imaju oslabljene oči, i njima se savetuje poseban oprez i duže navikavanje. Nemojte nositi kontaktna sočiva ili naočare dok gledate u sunce.

Na kraju svake vežbe (ali i povremeno ako osetimo zamor od svetlosti) treba zažmuriti i dlanovima prekriti oči odmarajući ih od svetlosti bar jedan minut. Pri tom treba osetiti isceljujuću moć u dlanovima kako blagotvorno deluje na oči. Ovo poboljšava vid.

Kada tako dlanovima poklopimo oči i zažmurimo videćemo pasliku sunca u obliku purpurnog kruga. Ona će uskoro nestati. Ako se dugo zadržava (duže od dva minuta) to znači da smo previše opteretili oči i potrebno je da napravimo pauzu, da smanjimo dužinu gledanja ili da gledamo u kasnije sunce na zalasku, kada slabije sija. Koliko paslika brže nestaje to je pokazatelj da su nam se oči bolje navikle na sunčevu svetlost. Kao predostrožnost neka vam oči periodično pregleda lekar.

Obavljajte gledanje sa istog mesta u isto vreme svakodnevno.

Kada dostignete tri meseca, gledali ste u sunce 15 minuta odjednom. Šta se dešava kada dođete do 15 minuta? Primetićemo promene u psihi jer nećemo imati mentalnu napetost i brige. Dobićemo samopouzdanje i pozitivan stav umesto negativnog. Za ovaj period gledanja u sunce depresija će nestati, kao i većina mentalnih poremećaja. Nestaju loše navike i jača pozitivna energija u svakom pogledu. Ovo je prva faza metode i za nju je potrebno oko 3 meseca.

3-6 meseci

Nastavljate sa gledanjem u sunce dodajući po deset sekundi svaki dan.

Sledeća posledica će biti ta da će fizičke bolesti početi da se zalečuju, uključujući i one koje se smatraju "neizlečivim". Kako nastavljate sa gledanjem u sunce i kako se vaša napetost smanjuje potreba za unošenjem

hrane će se smanjiti. Kada stignete do faze neprekidnog gledanja u sunce 30 minuta, polako ćete biti oslobođeni fizičkih bolesti jer će do tada sunčevi zraci stići do hipofize kroz oči u dovoljnoj meri da obnovi imunitet. Naše zdravlje zavisi od imuniteta, a imunitet direktno zavisi do rada hipofize, ona reguliše rad svih ostalih žlezda. Rad hipofize zavisi od priliva UV zračenja sunca. Zato je ona povezana sa očima optičkim vlaknima. Sve frekvencije fotona stižu do svih organa preko hipofize za 30 minuta gledanja. Ovo je proces potpune obnove imuniteta i oslobađanja od fizičkih oboljenja u periodu od 6 meseci.

Ovaj proces možete i pojačati autosugestijom, a to je svesno kreiranje osećaja da ste već zdravi ovde i sada, i da se tako osećate.

Kako nastavljate da gledate u sunce, energija se više ne koristi za mentalne probleme ili fizičke bolesti; na taj način nivo skladištenja energije u telu se povećava. Vi ste svoj gospodar za 6 meseci.

6-9 meseci

U šestom mesecu ćete početi da dobijate originalnu formu mikro hrane, a to je naše sunce. Dodatno, time se može izbeći otrovni otpad koji uzimate u svoje telo dok jedete regularnu hranu.

7.5 meseci i 35 minuta gledanja u sunce je vreme kada glad počinje da se smanjuje opipljivo. Smanjuje se potreba za uzimanjem hrane. Niko ne treba da jede više od svog nivoa gladi. Glad dolazi zbog energetske potrebe tela, ali hrana nije neophodnost za funkcionisanje tela, koje je sporedni proizvod sunčeve energije. Ako nema sunčeve svetlosti, onda nema hrane.

Ovde se ne radi o prestanku uzimanja hrane, jer nijedno biće ne može živeti bez hrane, nego o promeni hrane. Napuštamo grubu hranu životinjskog i biljnog porekla i prelazimo na najfiniju i najmoćniju hranu: sunčevu svetlost. Ona je moćnija zato što omogućava sav biljni i životinjski svet. Ona je izvorna hrana svemu što živi.

Ne treba vi da ostavljate hranu, hrana će ostaviti vas. Većim delom glad je samo mentalna navika, i nje se najteže oslobađamo.

Važno je ovde napomenuti da iako samo gledanje u sunce dovodi do smanjenja gladi u pogledu dotadašnje grube hrane, potpuni prestanak uzimanja grube hrane i ishrana samo od sunčeve energije je visoko postignuće koje direktno zavisi od duhovnosti osobe. Neophodna je stalna svest o sebi (Sopstvu) i osvešćenje energetskeg tela.

To spada u fundamentalni preobražaj života. Nemoguće ga je sprovesti bez preobražaja bića u kome će svest duše biti osnova, a ne fizikalnost - jer sunčeva svetlost je fizički izraz svesti duše.

Svi ljudi u svetu koji žive bez grube hrane (bretarijanci), a takvih je bilo i ima ih i sada, potpuno su duhovno preobraženi i posvećeni. Takvi su retki.

Najbolje je na kraju vežbe sprovesti duži post i videti da li se on može nastaviti bez prekida do 21 dana, tako da nakon toga život bez grube hrane postane trajan način života. Primetićemo posle par dana nelagodnosti da ako ne jedemo ništa nismo ni gladni, dok se glad javlja samo ako nešto

pojedemo. Dobro je uzimati više vode, destilisane koja je bila izložena suncu 24 časa. Ljudima koji imaju praksu meditacije i pravi duhovni preobražaj biće moguće da ostanu bez grube hrane i potpuno se preorijentišu na energiju svetlosti/svesti.

Ostala većina koja prođe vežbu gledanja u sunce moći će da se zadovolji manjim obrocima.

Ako dođe do prekida

Vežba solarne joge ima kumulativno dejstvo i ona se može nastaviti s vremenom na kome smo stali i posle više meseci pauziranja. Na primer, ako smo stigli do 20 minuta gledanja, vežbu nastavljamo tako što svaki dan gledamo po jedan minut u sunce dok ne dostignemo tih 20 minuta koje smo već imali. To ćemo postići nakon 20 dana po jedan minut gledanja. Nakon toga nastavljamo sa starom praksom svakodnevnog povećavanja po 10 sekundi. Dakle, 20 minuta i 10 sekundi, sledeći dan 20 min. i 20 sek, pa 20 min. i 30 sek. itd.

Ako smo napravili manji prekid, od nekoliko dana ili sedmica, onda možemo jednostavno nastaviti od onoliko minuta koliko smo stali, i nastaviti sa povećavanjem po 10 sekundi.

Posle 9 meseci

Posle 9 meseci ili kada stignete do 45 minuta, treba da prestanete sa gledanjem u sunce jer solarna nauka zabranjuje dalje gledanje u sunce radi očiju. Telo će se isprazniti kada prestanete da gledate u sunce, i trebaće mu da se ponovo napuni. To ćete moći da učinite gledanjem u sunce 15 minuta bilo kada tokom godine kada vam je potrebno da obnovite energiju. Sada morate da počnete da hodate bosonogi po zemlji 45 minuta dnevno tokom godinu dana. Samo opušteno hodanje. Nema potrebe za brzim hodaњem, ili trčanjem. Važno je samo uzemljenje koje telo dobija direktnim kontaktom sa zemljom. Svako pogodno doba dana je u redu, međutim preporučljivo je da to radite kada je zemlja zagrejana i sučeva svetlost vam pada na telo. U zimskom period moguće to uzemljenje uraditi i kod kuće. Svako ima utičnicu za struju i na njoj uzemljenje. Treba samo povezati bakarnom žicom uzemljenje iz utičnice do stopala, možda preko bakarne ploče na koju se može stati nogom.

Bosonogo hodanje je važno koliko i gledanje u sunce, jer se njime zatvara krug energije između neba i zemlje kroz nas, kao svesnog subjekta neba i zemlje. Kada smo toga svesni, ko smo i šta se događa, onda je to mnogostruko jače.

Postoje dva činioca: sunčeva energija u obliku svetlosti, i naša svest. Oni u nama treba da se spoje. Sunčeva energija je izvor postojanja, a svest je ishod. Samo u čoveku oni se ponovo otkrivaju kao jedno isto, božansko postojanje.

U svom vanjskom izrazu ovi činioci izgledaju razdvojeni, ali u suštini oni su jedno isto koje se manifestuje na različite načine, finije i grublje. Ono što se spolja manifestuje na grub način u vidu sunca, planeta, životne

energije i kosmosa, to se isto sažima u svoj ishod na najfiniji način: u svesnog subjekta, u samosvest. U svesti naše duše ukršta se sve što postoji.

Da bismo energiju sunca primili potrebna je svest i o energiji i o njenom primanju - potrebna je svest o samoj svesti. To je samosvest. Potencijal svesti je svuda oko nas u vidu životne energije i upravlja životima prosečnih ljudi. Ona je potpuno uslovljena i vođena spoljašnjim uticajima. Samosvest je viši činilac: to je svest o samoj svesti, o sebi, o onome koji je svestan. Samo takva svest ima svoju volju. To je sasvim nov činilac u prirodi, koji nije nastao prirodnim putem kao sve ostalo, već je rezultat rada i napora svesnog subjekta da ojača i zadrži čistu svest o sebi nezavisno od spoljnih uslovljavanja.

Samosvest je viši i finiji činilac, i on kao takav privlači energiju koja se ispoljava kroz niže, grublje oblike. Samosvest je najmoćniji prijemnik energije, njen najfiniji korisnik i usmerivač.

Kada smo za vreme gledanja u sunce svesni sebe, celog svog bića, kao u meditaciji, tada takva samosvest deluje na sakupljanje energije na sledeći način. Energija stalno ide od sunca ka zemlji, zemlja je upija i rađa sav život. Svuda se to događa spontano. Biljke su posrednici preko koga fotoni sa sunca pokreću životne procese na zemlji. Posrednik je i čovek, njegova životna delatnost je daleko veća i složenija od biljaka. Kada čovek postane svestan celog ovog procesa, transformacije solarne energije u život kroz celu prirodu i njegovo telo, da je on samo nalik na cev koja sprovodi energiju sunca do zemlje, kada postane svestan subjekat toga procesa, onda se taj proces ne nastavlja spontano kao ranije, već se dovršava u njemu kao svesnom subjektu. Svesni subjekat deluje kao zapušač na jednoj strani te cevi, sprovodnika, tako da energija više ne prolazi samo kroz nju već se u njoj nakuplja i uvećava, postaje jedno sa svešću i svesnim subjektom.

Svest koja kreira sav život krenula je od sunca i stigla do svog konačnog cilja, svesnog subjekta. U njemu je ona postala svesna sebe na najviši način, na božanski način. Tako samosvestan čovek koji bosonog gleda u sunce vraća božansku svest samom Bogu na najfiniji način, najispravniji način, kroz sebe, svešću o celom tom procesu, stvarajući jedinstvo svesti i postojanja. Tako postojanje postaje božansko.

S takvom svesnošću direktno upijamo božansku energiju, a sa njom i božansku volju, ispravnost i sve što ona sa sobom nosi.

Sve druge vrste obraćanja Bogu, sve molitve deluju kao buncanje u snu prema gledanju u sunce sa ovakvim razumevanjem. Samo ovako direktno gledamo u Boga, samo tako ga direktno doživljavamo. Sve drugo je bilo izbegavanje tog direktnog sučeljavanja sa božanskim.³²

Ključni činilac u solarnoj jogi je svest, svesno upijanje sunčeve svetlosti, njeno razumevanje i razumevanje celog tog procesa, a ne sama sunčeva svetlost.

Sunčeva svetlost i energija su oduvek svuda oko nas i u nama. Ali ljudi koji nesvesno prebivaju na suncu ne postižu efekte solarne joge zato jer ne učestvuju svesno u tom procesu. Kada smo svesni tog energetskog procesa on se višestruko uvećava i daje sve plodove.

Svest je činilac koji sve aktuelizuje, koji sve potencijalno pretvara u aktuelno i dovodi ga ishodu.

Sva tajna čovekovog ostvarenja je u svesnom učestvovanju u onome što jeste, a ne u postizanju nečeg novog. Tako smo mi oduvek jedno sa Božanskim, sa Apsolutom, ali prosvetljen je samo onaj ko svesno učestvuje u tom jedinstvu, uvek i svakog trena to jedinstvo svešću aktuelizuje u svome prisustvu. Započnite svoje svesno učešće solarnom jogom. Ona će vam pomoći da svesno učešće u božanskom proširite na sve ostale aktivnosti i oblasti života.

Zbog presudnog značaja svesti ovim mogu da ovladaju samo ozbiljni i napredni praktičari meditacije. Uostalom, to je solarna joga, a joga bez meditacije nije joga. Najbrže i najbolje rezultate dobijamo ako nam gledanje u sunce bude oblik meditacije.

Ovde ću izneti oblik meditacije koji je prikladan za solarnu jogu prema mom iskustvu.

Sa kakvim stavom treba da započnemo meditativno gledanje u sunce? Sa spoznajom da gledanjem u sunce dovršavamo ceo proces stvaranja ili emanacije Božanskog. Ako se igde i ikako u fizičkom univerzumu ispoljava apsolutna svest ili Bog, onda se najpre ispoljava kao svetlost zvezda. Tražite li Boga? Eno ga na nebu. Ne biste postojali bez njega, ni vi ni svet oko vas.

Svakako, **nije *sámo sunce Bog***, već se božansko najsnažnije ispoljava kroz sunčevu svetlost.

Sunce je taj 'Otac na nebesima' koji je odaslao svoga sina jednorodnog (individualnu ljudsku dušu) da spase čoveka od tame nesvesnosti zapale u materiju. Sin se rađa 25 decembra, kada sunce počinje se uzdiže na nebu u novom ciklusu života. Sin se vraća ocu samo kroz smrt i vaskrsenje, odnosno umiranje telesnog i individualnog ograničenja i buđenjem u čistoj svesti koja uvek postoji jer ona i jeste samo postojanje.

Gledanjem u sunce svesni subjekt umire za sebe, za svoju telesnost, i vaskrsava u božanskoj svesti koja sve omogućava jer gleda u svoj praiizvor, u ono što je njegova duša bila kao apsolutna svest pre zaborava sebe u fizičkom telu. Zato se time i budi. Zato ujedno i ne živi više od telesne hrane. Sunce je fizički izvor naše duše. Ona je preko sunca svesno kreirala zemlju koju gazimo, biljke, životinje, i sve žive oblike, da bi se vratila sebi kroz svesnu i celovitu ličnost čovekovu, osmišljena i osvešćena na najintimniji i najiskusniji način. Ljubav i dobrota su jedini pokazatelji zrelosti tog iskustva.

Gotovo sva prvobitna drevna religioznost svuda u svetu slavi sunce kao Boga. Prvi hrišćanski monasi (isto kao i budistički monasi i jogini) koristili su gledanje u sunce za izvor hrane i uzvišenog duhovnog života.

U Rig-vedi se kaže da je sunce vidljivo oko univerzuma u kome boravi čovek, puruša, i da je to onaj isti Čovek u fizičkom čoveku, njegova unutarinja suština, božanska svest po kojoj je on svestan svoga bića i cele prirode kao svedok (*sakšin*).

S takvom svešću treba započeti gledanje u sunce.

Sunce sebe spoznaje kroz naše oči. Mi sebe spoznajemo kroz svetlost sunca. Kroz nas se spajaju kosmos i zemlja, dok bosonogi stojimo i gledamo u sunce. U našoj svesti o sebi, u iskustvu bez misli, u čistom, bezvremenom postojanju kao 'Ja jesam' ovde i sada - sunčeva/Božanska svetlost/svest nalazi svoj konačan ishod i ispunjenje.

Ne treba zamišljati kako nam s udisajem sunčeva energija ulazi kroz oči u telo i slično, jer ona je već u nama. Mi oduvek živimo od nje. Sva životna energija u svetu oko nas i u nama potiče od sunca i već je tu. Gledanje u sunce radimo da bismo energiju koja je u nama aktivirali svešću i praksom solarne joge. Treba samo da budemo svesni sebe da bismo imali koristi od energije, a ne da je privlačimo i upijamo na neki način. To znamo iz iskustva: što smo više svesni sebe to nas više energije ispunjava.

Da bi se ubrzao ovaj proces samospoznaje kroz sunce, treba uključiti celo telo, a to znači svesno se pozabaviti s energijom. Ova vežba budi uspavanu kundalini energiju, ali na spontan i umeren način. Vrlo je važno da se kundalini podigne na svestan način, a to znači našim učešćem. Tada znamo šta nam se dešava i moć koja iz toga proizilazi je naša moć i možemo je kontrolisati. Ako se kundalini sama i spontano podigne (ili nekim drugim metodama) onda postajemo njena žrtva jer nećemo znati šta radimo niti šta nam se događa. To je jako štetno i opasno. **Podizanje kundalini jeste spajanje svesti i postojanja (energije) u nama.** Znamo koliko smo poremećeni u ovom svetu Omega tačke, u neznanju i pogrešnom načinu života sa kojim smo poistovećeni fizičkim umom koji odvaja svest i postojanje. Buđenje kundalinija naglo razbija sve neispravnosti nastale na osnovu odvojenosti svesti i postojanja. Zato može i svest našeg fizičkog uma da se razbije ako smo poistovećeni sa neispravnostima i neznanjem. Moramo postepeno da se oslobodimo identifikacije i neznanja da bismo se suočili sa božanskom svešću i postojanjem.

Da bismo svesno i umereno podigli kundalini treba, dok bosi gledamo u sunce, dugim udisajem (kroz nos) da podignemo energiju od osnove kičme na gore, duž leđa sve do visine očiju, do trećeg oka ili hipofize u središtu glave. Jezik treba blago da dotiče nepca. Treba da osetimo da nam je tu, u hipofizi, sakupljena sva energija tela koju smo podigli, i da je ona povezana sa sunčevom svetlošću kroz naše oči. Dok je tu, zadržavamo dah dok istovremeno direktno gledamo u sunce. Tako ostanemo nepokretni i zadržanog daha i snage u trećem oku, s jednim osećajem prisustva ovde i sada kao 'Ja jesam', dok sunce vidimo kao vanjsku projekciju svoga trećeg oka i Sopstva - koliko možemo da izdržimo. Kada više ne možemo da zadržavamo dah, tada polako izdahnemo kroz usta.

Dovoljno je ovo uraditi nekoliko puta u jednoj vežbi solarne joge.

Podrazumeva se da svoju energiju, pre svega seksualnu, treba potpuno očuvati da bi se ovim postupkom mogla transformisati na više centre, čakre, odnosno nivoe svesti. Ako je gore, kroz oči, upijamo, a dole gubimo, onda nećemo postići ništa.

Prestanak uzimanja hrane i nadilaženje seksualnosti je zajednička posledica podizanja kundalinija u srčanu čakru, nadilaženjem prve tri

čakre, koje se odnose na seksualnost, hranu i spavanje. Te tri odlike našeg bivstvovanja nestaju podizanjem kundalinija putem gledanja u sunce.

Ovo bi bio opis direktne molitve, odnosno obraćanja božanskom koje je moguće spolja obaviti, putem neke telesne aktivnosti.

Molitva kao kontemplacija i predanost

Najviši oblik molitve je kontemplacija u kojoj se predajemo božanskom i nestajemo kao odvojena individua. Nestaje svaka odvojenost između nas i božanskog.

Kontemplacija je direktna predanost svom božanskom izvoru unutar nas.

Spolja postoji samo Bog, a aktivnosti uma su jedini razlog iluzije da smo mi unutar sebe odvojeni od Boga. Zato se kontemplacija obavlja potpunim mirovanjem bića i uma. Tako se sjedinjujemo sa božanskom celinom.

Božanska svest je u suštini bića, zato nju spoznajemo kada celo biće smirimo, na svim nivoima, i fizički i mentalno.

To je kao razbistravanje mutne vode, ona se sama izbistri kada se smiri. Tada se vidi dno. Isto tako i dno svoga bića, večno božansko postojanje vidimo kada smirimo kretanje svoga uma i tela.

Naše fizičko, emocionalno i mentalno kretanje je mehaničko i odvija se po navikama, mi ga prihvatamo kao datost koju ne dovodimo u pitanje. To nam zamućuje ispravno viđenje i ceo život nam je poremećen. Kada se smirimo i svesno svedočimo svom telu i svim njegovim pokretima, mi se svesno uzdižemo iznad tela, postajemo nadmoćni nad njim, tako dobijamo više energije za delovanje. Kada na isti način svesno svedočimo svojim osećajima, mi se uzdižemo iznad njihovog mehaničkog delovanja koje nas vezuje i kroz koje gubimo energiju i svesnost. Mi se ne odričemo osećanja već se uzdižemo iznad slepe vezanosti i bolje ih razumemo. Ovde, u duhovnoj praksi, nadilaženje znači bolje razumevanje, veća osećajnost. Vezuje nas samo ono što ne razumemo. Isto važi i za misli. Kada svedočimo svome umu i svim mislima mi se uzdižemo iznad njihovih obrazaca koji se mehanički ponavljaju i postajemo svesniji uzroka misli, direktno vidimo pravu prirodu onoga o čemu smo mislili.

Reči molitve, koje pri tome mogu da se koriste, imaju samo svrhu da umu daju jedan oblik, misaoni sadržaj, da se um ne bi stalno kretao nekontrolisano. Kada se umu da jedan oblik, jedan misaoni sadržaj, tada se lako može uvideti nezavisnost suštine čovekove od uma, da je on nešto više od uma, da je on svest iza uma i svake misli.

Kada čovek u samom sebi spozna da je on svest nezavisna od tela i uma, svest koja je u osnovi njegovog tela i uma, on tada automatski direktno spozna apsolutnu božansku svest koja je u osnovi postojanja svega. To se događa zato što smo mi mikrokosmos i jer nema mnoštva

svesti, samo je jedna božanska svest koja se razgranava na sve individualne oblike.

Na toj jednostavnoj zakonitosti zasnovana je nauka meditacije u Patanjđalijevim *Joga sutrama*. Odatle je nastao i budizam, Buda se prosvetlio primenom prakse meditacije. Sav budizam je zapravo proširena primena meditativne prakse. Budisti su prvi osnovali monaške redove. Budistički misionari su boravili u Aleksandriji u prvim vekovima nove ere. Tamo su širili svoje učenje. Od njih su prvi hrišćani preuzeli praksu monaštva i primenili je u skladu sa svojim učenjem.

Smirenje celog bića mora biti praćeno odgovarajućim životom koji podstiče smirenje i predanost. To je sadržano u etici i uputstvima koja su identična od ranog budizma do hrišćanstva.

Bez potpuno ispravnog života nije moguće potpuno smirenje, ni uma ni tela.

Sušтина molitve i same duhovnosti kojom se upoznaje božanska stvarnost jeste u pobedi nad telom i umom.

Čovek spoznaje božansko tačno onoliko koliko pobeđuje svoje telo i telesni um, pomoću povezivanja sa višim umom i jačanjem prisustva svesti duše. To je ceo proces.

Borba nad telom počinje od kontrole fizičkih uslova života, izbegavanjem svetovnog ponašanja koje raspaljuje i vezuje um, preko kontrole ishrane koja mora biti laka, najbolje veganska ili vegetarijanska. Post je oduvek bio temeljni uslov dobre molitve.

Kada potpuno pobeđi sklonosti tela vernik je postigao cilj molitve i kontemplacije, potpunu predanost božanskom.

Tek tada vidi pravu prirodu božanskog, vidi da je božansko oduvek bilo u svemu što postoji, da nije različito od postojanja, od njega samoga, od tela i od svake misli. Više nema protiv čega da se bori. Ali za takvu zrelost i opuštenost mora da se izbori.

Onaj ko se nije disciplinovao i sebe savladao, sve može da umisli i uобрази. Um je sposoban za sve, ume i Boga da imitira, ne samo đavola.

Put do tog cilja je težak samo zbog iluzorne vezanosti svesti duše za telo. Težak je samo onoliko koliko ga sami činimo teškim.

Zato čovek u svojoj molitvi i kontemplaciji ne spoznaje Boga, niti mu se približava, već se samo oslobađa sopstvenih iluzija.

RELIGIOZNOST I ČUDA

Teško je razlikovati religioznost od želje za čudesnim, za natprirodnim, od vere u svece koji imaju "natprirodne moći", u sveta mesta koja isceljuju, u moć više sile da isceliteljski deluje na grubu realnost materijalnog sveta u kome živimo.

Takve težnje religioznih ljudi nisu samo odraz utehe, kompenzacija za nemoć, već imaju naučno opravdanje. Svakako ne u mejnstrim nauci, već u ezoteričnoj nauci koja je stara koliko i ljudski rod. Ta nauka nam otkriva da postoje više dimenzije od ove materijalne koju čulima opažamo, i da one presudno i nadmoćno deluju na našu dimenziju.

Više dimenzije deluju na niže. Uvek kada se takvo delovanje dogodi to se u nižim dimenzijama opaža kao čudesno delovanje "više sile". Razlog je u tome što bića na fizičkom planu imaju čula za opažanje samo fizičkih pojava, zato ona ne opažaju delovanja viših planova, a kada se dogode ona im izgledaju kao nešto nepoznato i čudesno.

Međutim, tu se problem sa opažanjem ne zaustavlja već se proteže na tumačenje delovanja viših planova. Mi koji smo na nižem planu, u ovom fizičkom svetu ograničeni fizičkim čulima, sve što pristiže od viših dimenzija tumačimo kao da je sa nekog "drugog sveta", kao da je to "natprirodno", i otuda "čudesno". Pri tome obavezno sve to delovanje pripisujemo Bogu ili đavolu. U stvarnosti radi se o delovanju iste ove prirode u kojoj živimo, samo što ne vidimo sve njene dimenzije, ceo proces uzročnosti koji se proteže kroz sve dimenzije. One delove prirode koje ne opažamo mi sebi tumačimo kao da se radi o "višim svetovima", koje nazivamo "nebom", "carstvom nebeskim" jer nam odavde to izgleda kao da je negde gore u visini.

Tačno govoreći, "drugi svet" je zapravo astralni svet, "carstvo nebesko" ili raj jeste viši astral u kome nema negativnih vibracija i entiteta kao u nižem astralu, ali i dalje ima prepoznatljivih oblika iz našeg sveta (savršeno lepa priroda, stvari, boje...). Tamo odlaze individualne duše preminulih i odatle se ponovo rađaju na ovom svetu.

Više dimenzije nisu nigde "gore" niti smo mi "dole", radi se samo o različitim frekvencijama elektromagnetskih polja od kojih se sastoji sva stvarnost. Naša čula su podešena tako da opažamo samo jedan mali opseg frekvencija i da delujemo u njemu, zato ne opažamo druge frekvencije (zato se i ne sećamo svog boravka u višim dimenzijama). One su samo finije i grublje, nisu "više" niti "niže". To je sve. Nema nikakvih čuda, ništa nije "natprirodno", sve je deo prirode samo je mi ne opažamo celu.

Iako ne opažamo više dimenzije prirode mi nesvesno boravimo u njima, kada spavamo ili smo na drugi način izvan tela. Mi njih stalno koristimo: kada osećamo i fantaziramo to je funkcija astrala, kada mislimo to je element vazduha, kada smo ispunjeni energijom i ushićenjem usled

neke vizije koja nas inspiriše da delujemo celim bićem, to je element vatre, koji je između vazduha i astrala. Sve je to u nama, jedino usled naše nesvesnosti i zaborava mi to projektujemo spolja.

To je sve prikazano u nauci *sāṅkhye* koja detaljno opisuje sve kategorije prirode, *prakṛti*, fizički svet i sve više dimenzije, kao jedno isto polje prirode, i sve to u odnosu na duha, *purušu*, božansku svest koja je transcendentalna u odnosu na sve pojave prirode. Taj *puruša* je prava čovekova suština.

Čovek se sastoji od svih dimenzija prirode. Zato je sposoban da ih sve opaža i da deluje sa njima. Čovek koji je u sebi razvio sve svoje sposobnosti jeste čovek koji se otvorio za sve dimenzije i može da deluje na njima. On je izbrisao granice, prestao je da projektuje spolja ono što je u njemu, ono što je on sam. On nije ništa novo u sebi stvorio, samo je sebe otvorio za ono što jeste, prestao je da biva zatvoren u čulima i fizičkom telu. Zato se moć njegovog delovanja proširila izvan fizičkog tela, on može da koristi energiju odnosno frekvenciju viših dimenzija i da, delujući preko njih, izaziva posledice na fizičkom planu. To se stalno događa, ali on to sada može da opaža i da utiče na to delovanje, jer je njegova svest usklađena sa svešću viših planova i može aktivno da učestvuje u tim procesima.

Može da opaža zbivanje viših dimenzija u kojima su vreme i prostor sažeti u jedno zbivanje, gde su svi uzroci u neispoljenom stanju, i tako da vidi kako će se ispoljiti na zemlji. To se naziva vidovitost. Ako toj svesnosti sjedini i svoju energiju, tj. ako ovlada i svojim energetskim telom, tada može i da deluje na okolinu samo pomoću energije. Delovati energijom na okolinu znači svesno prepoznati potpuno jedinstvo energije u nama i izvan nas.

Posmatrač sa strane koji nema opažanje viših dimenzija može samo da vidi da takav čovek izvodi čuda, i da ga nazove svecem.

Pod uslovom da je uzoran član vladajuće religije. Ako iste stvari radi neko ko nije član lokalne crkve, onda on verniku izgleda kao zli čarobnjak, satanista kome đavo pomaže da ljude zavarava čudima, veštac koga treba spaliti na lomači. To su sve problemi sa čudima i nerazumevanjem delovanja viših dimenzija. Mnogi su stradali zbog toga.

Otvaranje za više dimenzije i sposobnost delovanja u njima služi samo tome da se čovek uskladi sa božanskom svešću koja sve to omogućava, koja sve to jeste. Govoreći jezikom Biblije, on se vratio u raj i postao je kao Bog. Svetac je onaj koji praktično može da dokaže da je u jedinstvu sa Bogom. To je pre svega potrebno samo njemu. Drugima može to da pokaže samo da bi ljude inspirisao da isto prepoznaju i ostvare u sebi. Ljudima je potrebna inspiracija, praktična demonstracija onoga što čitaju u knjigama i o čemu filozofiraju, u šta veruju. Pokazivanje moći je opravdano samo ako ide zajedno sa učenjem o samospoznaji, kao deo praktične nastave.

Ako neko pokazuje moći da bi manipulisao ljudima i upućivao ih na nekog Boga izvan njih samih, to je zloupotreba.

Postoje mesta, hramovi, predmeti koji su povezani sa svecima koji su imali moći. Oni su za života delovali pozitivno i inspirativno na ljude, to su nastavili da rade i posle smrti fizičkog tela. Za njih je smrt tela samo olakšavajuća okolnost koja im pomaže da mogu još bolje da deluju u korist ljudi.

Ne treba zloupotrebljavati njihovu dobru volju. Na primer, da godinama trujemo svoje telo otrovima pa kada se razbolimo, što je logična posledica našeg delovanja, i medicina ne može da nas izleči, tražimo od sveca da nas isceli. To bi bilo isto kao kada bismo napravili veliko sranje pa rekli svecu: "Hajde sada počisti ovo, ti si dobar momak i vredan, možeš ti to." Sveci nisu čistači našeg smeća. Njihov posao je da nas svojim primerom pouče kako da ne grešimo i budemo bolji ljudi.

Ezoterična nauka detaljno objašnjava kako čovek sebe može da usavrši za opažanje viših dimenzija i da deluje u njima. U klasičnom delu *Joga sutre* od Patanjđalija celo jedno poglavlje posvećeno je sticanju moći, *siddhi*.

Već na početku se kaže da kada se putem meditacije postigne potpuna sabranost svesti (jedinstvo stanja svesti zvane *dharana*, *dhyana* i *samadhi*) onda nastupa vrhunsko jedinstvo zvano *samyama*.

Ovo je ostalo nejasno mnogim komentatorima, jer već *samadhi* označava najviše stanje svesti koje se doseže u meditaciji. *Samadhi* je uvid u potpuno jedinstvo postojanja i svesti, to je nestanak vremena koje razdvaja svest od postojanja, naše unutarnje dimenzije od spoljašnjeg sveta. Radi se o tome da se *samadhi* isprva doseže samo povremeno. Stanja koja prethode *samadhiju* su *dharana* i *dhyana*, a ona se odnose na trajnu moć održavanja pažnje svesti na objekat meditacije (disanje, *yantra*, *mantra*) dok se ne postigne *samadhi*. Patanjđali nam kaže da kada *samadhi* postane trajno stanje, isto kao *dharana* i *dhyana*, onda se to naziva *samyama*. Tada nastaju sve moći ili *siddhi*.

Samyama ili trajno jedinstvo svesti i postojanja jeste potpuno jedinstvo našeg tela sa svešću, energijom i celim spoljašnjim svetom, kosmosom. Tada imamo moći da delamo u potpunosti. ***Uvek je ranije postojala bar mala razlika između naše svesti, tela i spoljašnjeg sveta. U onoj meri u kojoj je postojala takva razlika, mi smo bili nemoćni, odvojeni od Boga. U onoj meri u kojoj smo smanjivali tu razliku mi smo dobijali moć delovanja, bivali smo u jedinstvu sa Bogom.*** To se najpre manifestovalo kroz veće uvide. Mudrost i uvid prethode moćima delovanja. Zato mnogi napredni meditantima imaju sposobnost uvida, vidovitost, moći percepcije iako nemaju moći delovanja na fizičku stvarnost, *siddhi*.

Zaista, bio bi veliki problem kada bi moć mogli da imaju oni koji nemaju uvid mudrosti. Viša svest naših duša, koje vladaju ovim svetom, to ne dozvoljava.

Ovde treba reći da postoje pojedinci koji bez uvida mudrosti, a sa vežbom i upornošću, mogu da postignu neke moći, uglavnom one koje se odnose na moć uticaja na druge ljude i uzimanje njihove energije. To su takozvani magičari. Oni svoju moć dobijaju ili poznavanjem principa delovanja više dimenzije na ovu našu nižu, ili u savezu sa bićima iz nižeg astrala, neorganskim bićima ili demonima. Bića nižeg astrala ne proizvode

energiju, samo ljudi mogu da je proizvode, zato je tim bićima potrebno da je uzimaju od ljudi. To je uvek neko iskorišćavanje i trgovina sa životnom energijom. Iako magičari mogu u početku da se obogate energijom na takav način, krađom od drugih ljudi, na kraju će platiti punu cenu. U holografskom univerzumu nije moguća krađa.

Potpuno jedinstvo naše najdublje svesti o sebi, tela, energije i spoljašnjeg sveta, oduvek postoji, to je stvarnost koju ranije nismo opažali. Ispravnom kontemplacijom mi u sebi uklanjamo prepreke opažanju stvarnosti, da nema ničeg odvojenog, da je sve Jedno i da je to božanska svest sama po sebi. Ničeg nema osim božanske svesti i prisutnosti. Videti samo božansku svest znači videti da nema ničeg drugog. To je praznina ili *sunyata* o kojoj je Buda govorio.

To bi bilo sve što treba znati u vezi religioznosti i čudesnih moći. Nema tu ničeg neobičnog niti natprirodnog.

SEKSUALNOST I RELIGIOZNOST - ODUVEK ZAJEDNO

Sve religije imaju veoma snažan odnos prema seksualnosti, kao da su njome opsednute. To je opravdano jer od seksualnosti zavisi opstanak vrste, sav život.

Pogledajmo najpre šta se zapravo događa u onome što nazivamo seksualnost.

Ne postoji neka posebna "seksualna energija" sa kojom treba nešto raditi. Postoji samo jedna energija, ona daje različite posledice zavisno od toga na kom se nivou bića ispoljava, kroz koju čakru. Ako se ispoljava kroz drugu čakru, onda je posledica seksualna aktivnost. Ako se ta ista energija ispoljava kroz treću čakru, onda je posledica društveno koristan rad. Kroz četvrtu čakru, doživljaj jedinstva sa postojanjem u harmoniji i ljubavi. Za razliku od druge čakre gde ljubav doživljavamo samo pomoću fizičkog kontakta sa suprotnim polom, ovde je doživljavamo sa celom egzistencijom, u mnogim oblicima humanog delovanja, u zajedničkim doživljajima lepote i smisla, humora. U drugoj čakri imamo seks, a u četvrtoj vodimo ljubav sa svim oblicima života. U drugoj čakri smo samo pokušavali za trenutak da doživimo ono što zaista doživljavamo u četvrtoj kao stalno stanje. Ako se ta ista energija ispoljava kroz petu čakru, onda je posledica kreativno izražavanje kroz reči i druga dela, tada pišemo poeziju i filozofiju, religijske rasprave. Istinsko razumevanje je najvažniji izraz ljubavi koji nas ispunjava, koji delimo. Ako se ispoljava kroz šestu čakru onda vidimo i doživljavamo ono što se rečima ne može opisati, tu prvi put vidimo jedinstvo svega, vidimo sve kao energiju. U sedmoj čakri celim bićem učestvujemo u jedinstvu svega, božanska svest je tada naša svest, božanska volja je naša volja, božanska energija je tada naša energija. Tu više nema razlike.

Dakle, samo je u pitanju usmerenje energije i svesti.

Od tog usmerenja zavisi šta čovek radi u svetu i kako opaža svet.

Oko toga se vode sve bitke sa čovekom i oko čoveka od njegovog nastanka.

Sledeće što treba razumeti jeste da i za kretanje energije u čovekovom telu važi isto pravilo slobodne volje.

Ona može da se kreće slobodno, ali može i da se zaglavi negde. Njome i njenim kretanjem se može manipulirati na razne načine. Ne samo mentalnim ubeđenjima već i određenim delovanjem, vežbama. Njome se može manipulirati svesno, ali mnogo više i nesvesno. Njenu manipulaciju može da izvodi čovek sam na sebi, ali i na drugim ljudima a da oni toga nisu svesni.

Opšte je pravilo da kada je čovek zakucan u jedno ubeđenje, versko ili ne, to znači da mu je energija zakucana u jednu čakru i još deformisana. Takav čovek je obuzet jednim oblikom ponašanja i ne može da ga promeni

bez pomoći spolja. Zapravo energija ne može da bude zakucana u jednu čakru a da ne bude deformisana na neki način. Kada je svesna i ispravna ona teče dalje, kruži i donosi sva moguća iskustva. Kada je sputana ona je deformisana, a zajedno sa njom i svest čovekova. Ne može energija da bude sputana i deformisana a da istovremeno to ne bude i svest, jer oni su povezani kao dve strane istog novčića.

Energija može da bude sputana i blokirana na jednom nivou svesti, čakri, samo ako je poremećena na neki način, a to znači da rad centara svesti, čakri, može biti poremećen. Jedan centar može da preuzme ulogu drugog i da odlučuje umesto njega. To znači da je svest na nižem nivou od energije i delovanja, da svest i energija nisu usklađeni na istom nivou delovanja, da jedno mislimo i javno govorimo, a drugo krišom radimo. Na primer, svest treće čakre deluje identifikujući se sa energijom druge čakre. Šta se onda događa? Klasična preljuba, muž domaćin, ugledan član zajednice i političar (odlike treće čakre), vara ženu zbog svog prejakog seksualnog nagona (druge čakre). Za takve slučajeve se kaže da im je mozak među nogama.

Postoje mnogo teži slučajevi, kada se svest inspiriše još višim centrima pa se poveže i identifikuje sa energijom najnižih centara, onda nastaju verski fanatici. Ako se svest inspirisana višim centrima veže za energiju prve čakre, onda je to najopasnije jer deluje na sam život, takav fanatik oduzima živote iz najviših ideala i smisao nalazi u žrtvovanju, prvo drugih pa sebe. On fizički manipuliše ljudima i njihovim životima. On veruje da po svaku cenu mora nešto da uradi sa svojom verom, nešto drastično. Ako se zakači za drugu čakru njegova poremećena vera biće malo blaža, takav će sveštenik da siluje dečake ili će postati vođa kulta koji će zlostavljati mnoštvo žena i dece sa Biblijom u ruci. Ako je bogati, ugledni arapski šejk, otići će u neki luksuzni evropski hotel i tamo napraviti orgije sa gej prostitutkama i uništiti inventar svojim fekalijama, a štetu će uredno platiti.

Dakle, sva nevolja sa kretanjem energije počiva u njenoj slobodi da skrene na bilo kojoj tački i na bilo koji način (a ona mora da bude slobodna da bi bila delotvorna i kreativna). Zato su skoro svi ljudi na neki način skrenuli sa pravog puta ka Bogu. Svima treba korekcija. Zato se seksualnost najviše osuđuje kao grešnost čovekova.

Energija najlakše skreće sa prirodnog razvoja i biva blokirana upravo u drugoj čakri zato jer se, izlazeći iz prve čakre, ona tu po prvi put diferencira na polove, a još uvek je daleko od svesti viših centara. Tu je malo svesti a mnogo energije. Najveće gluposti i negativnosti čovek radi sa energijom prve čakre zato jer je ona najdalja od svesti viših centara. Delovanje prve čakre vidimo u agresivnosti i borbi, tučama, fizičkim sukobima svake vrste, svađama. Zašto je to tako? Jednostavno jer se energija prve čakre izražava kroz fizičku akciju a nema svesti i razumevanja da bi ta akcija bila ispravna, zato se lako i često koristi neispravno. Neispravna akcija jeste ono što vidimo kao nasilje u svakom obliku. Ako je energija prve čakre bar malo usmerena naviše, povezana sa

višim centrima, onda se ispoljava u adrenalinskim i borilačkim sportovima, u zdravoj i pozitivnoj agresivnosti, u borbi za ispravne i plemenite ciljeve. Poremećenom delovanju energije prve čakre pridružuje se i seksualnost druge. To je najgora kombinacija: udruživanje prve dve čakre bez dovoljno svesti, kada jedna odlučuje umesto druge, kada ne znaju svoje granice i uloge, kada se pomešaju i ne razlikuju. Preterana povezanost prve i druge čakre daje sadomazohizam, seksualnost se povezuje sa energijom tela na sve načine. Usled te povezanosti nastaju najgora nedela i zločini koji su uvek vezani za poremećenu seksualnost. Zapravo, većina zločina se zasniva na poremećenoj seksualnosti.

Sledeće što treba znati u vezi energije jeste to da je telo čovekovo dizajnirano tako da energija kruži kroz sve centre. Ako bi se energija kretala nesmetano i pravilno ona bi automatski otišla do najvišeg centra i čovek bi odmah postigao bogospoznaju, najvišu svesnost. Tako je telo dizajnirano. Ali to se ne događa zato jer se u kretanje energije meša svest koja upravlja energijom i ta svest nije dovoljno zrela, ne zna šta radi, biva zavedena raznim utiscima i iskustvima. Takvu svest prati i energija. Ona ne ide nigde bez svesti.

Kada se neka aktivnost više puta ponovi, onda se energija više veže da to delovanje, tako nastaju navike. Ako je svest slaba ona će postati rob takvog delovanja energije, takvih navika.

Sledeću zakonitost treba dobro zapamtiti: Dovoljno je minimalno prisustvo svesti da se pokrene velika energija, da se stalno ponavlja neka loša navika a svest da bude pasivna, dok je suprotno ako želimo da pokrenemo i zadržimo višu svest, tada je potrebna sva naša energija. Ako čak i malo počnemo da gubimo energiju na nižim centrima, tada će i svest da nam padne pod njihov uticaj, bar privremeno. Energija može da deluje i sa minimumom svesti, dok svest mora da se održava u višem stanju sa svom energijom kojom raspolažemo. To je kao da imamo bure puno vode; da bi se održavao visok nivo vode sve rupe kroz koje bi voda mogla da ističe moraju da budu zapušene. I kroz najmanju rupicu nivo će opadati i celo bure će se isprazniti.

Da bismo se održali u višim stanjima svesti ne smemo da gubimo energiju kroz niže centre, odnosno ne treba da radimo ono što karakteriše prirodu nižih centara ako želimo da budemo u višim. Moramo da budemo celoviti da bismo bili svesni. Ne možemo da sedimo na dve stolice, da služimo dva gospodara, da budemo podeljeni ako želimo da budemo potpuno svesni i posvećeni smislu svoga života.

Problem je što je svest neutralna i svuda deluje, tako da uvek opravdava svoje delovanje kroz svaku čakru. Uvek kada delujemo svojom svešću kroz bilo koju čakru, i onu najnižu, to nam u tim trenucima deluje kao nabolja moguća ideja, sasvim opravdana i neophodna. Zapravo, u što nižim centrima delujemo svesno, to nam opravdanost izgleda veća i više smo vezani za to delovanje. U nižim centrima je energija jača, tako da ona jače vezuje svest. Zato se tako teško oslobađamo niskih strasti i opsesija.

Snažna vezanost svesti u najnižim centrima ima svoje opravdanje. Naime, to uzrokuje da svest naše duše bude vezana za fizičko telo i ovaj svet. Seksualnost (druga čakra) pored same životne energije (prva čakra) najsnažnije vezuje dušu za telo. Da nije te privlačnosti svest naše duše bila bi mnogo slobodnija, nezavisna, i život kakav znamo ne bi mogao da se odvija, bili bismo samo neutralni posmatrači života a ne i učesnici u životnoj drami. Potrebno je da budemo učesnici da bi se sam život razvijao dalje. Zato je potrebna identifikacija svesti duše sa telom i svim njegovim delovanjem; strast za životom. Zapravo sve čakre predstavljaju različite stepene identifikacije svesti duše sa fizičkim telom i ovim svetom, stepene strasti, iluzije i jasnoće; najniži centri su najviše strastveni i iluzorni, dok su oni viši manje.

Religioznost se između ostalog bavi seksualnošću i zato jer je ona najuticajnija za obmanu svesti duše, njeno vezivanje za patnju i odvojenost od božanskog stanja. Ako je ideal religioznosti da poveže svest duše sa izvornim božanskim stanjem, da nam "spase dušu", onda mora najviše pažnje da posveti seksualnosti koja najviše vezuje dušu za telo.

Ovde možemo dati i nekoliko praktičnih saveta kako da odolimo niskim strastima. Bičevanje samoga sebe neće pomoći. To će samo pojačati strasti najniže čakre. Negativan stav i osuda takođe neće pomoći. Potrebno je samo razumevanje. Opsesija seksualnošću se najefikasnije nadilazi upoznavanjem seksualnosti do njene suštine. To je put *tantr*e. Kada nešto potpuno upoznamo i osvestimo onda to ne može da nas vezuje i obmanjuje. Sa time smo završili. Osvešćenje nas samo po sebi uzdiže. Potrebno je osvestiti ceo proces nastajanja opsesije i želje. Ona se najpre javlja u mislima, kao ideja koja samu sebe opravdava na sve načine, zatim usmerava energiju ka svom ostvarenju, razvija imaginaciju i na kraju pokreće telo da uradi to što želi. Takav proces je prisutan u svim strastima koje nas povremeno obuzimaju, svedjedno da li se odnose na seksualnost, agresivnost ili nešto drugo. Da bismo prekinuli taj proces treba da se sa njim suočimo na samom početku, da budemo svesni kada se javljaju prve misli i planovi o tome. To postizemo rekapitulacijom. Kada zadovoljimo svoje nagone i želje, treba da se smirimo i rekapitulacijom u imaginaciji i sećanju da se vratimo do samog početka, kada se prva misao o tome javila. Nakon nekoliko takvih iskustava moći ćemo odmah da primetimo kada nastaje takva misao, i moći ćemo da ostanemo svesni celog procesa njenog ostvarenja. Kad budemo dovoljno svesni celog procesa onda više on neće vladati nama već mi njime. Koliko više budemo svesni same ideje i misli koje pokreću strasti, same strasti će nas manje držati pod svojim uticajem.

Takođe pomaže promena disanja. Svako stanje svesti prati određen način disanja. Zato promenom disanja možemo promeniti stanje svesti. Dovoljno je snažno izdahnuti sav vazduh iz pluća, pri tome se saviti u struku, a zatim sa praznim plućima se ispraviti i održati prazna pluća nekoliko trenutaka, koliko možemo. Kada više ne možemo tako da izdržimo, onda pustimo da nam vazduh uđe kroz nos, dok se ne povрати normalno disanje. Dovoljno je ovo uraditi nekoliko puta da prekinemo

nalet i najvećih strasti i opsesija, da promenimo raspoloženje. Na ovaj način disanjem direktno uzdižemo energiju iz najnižih čakri u više centre. To deluje na sve strasti, i agresiju i mržnju, vezanost za iluzije. Sve se menja sa promenom disanja.

Takođe potrebno je promeniti mesto gde se nalazimo, promeniti okolnosti u kojima strasti (bes, iluzija) nastaju, udaljiti se od osoba sa kojima se družimo a koje izazivaju u nama strasti (mržnju, iluzije). Sve to možemo kada postanemo dovoljno svesni celog procesa nastajanja strasti, a celog tog procesa ćemo postati svesniji ako ovako postupamo.

Ova uputstva pomažu kod nadilaženja svih opsesija koje nas zarobljavaju povremeno ili trajno, a koje se odnose na najniže čakre. To može biti ne samo seksualnost, već i nekontrolisano ispoljavanje besa i mržnje, sklonost iluzijama kroz narkotike i alkohol.

Najvažnije je znati da se sve događa u ciklusima koji su prolazni, koji imaju svoju uspon i pad, kao talas. Rekapitulacija će nam doneti svest o tome da su i najveće strasti, opsesije, mržnje i bes, prolazni; doneće nam veću svesnost kada i kako se talas povišenih strasti i opsesija pokreće, kako se uzdiže i traje, i kako nestaje. Suština je samo u tome da odolimo tom talasu, da ostanemo nedodirnuti njime kada je na vrhuncu, i on će proći.

Probuđen i celovit čovek je uvek onaj ko je naučio da surfuje na talasima prirodnih ciklusa i svih događaja, pre svega u svom telu. On svest o sebi uvek održava nezavisnu od svih stanja u kojima se nalaze telo i um. Ljudi koji žive u iluzijama kao mala deca se identifikuju sa svakim talasom koji ih pokreće i bivaju potopljeni.

Apstinencija nije svakome potrebna. Ako postoji pravi ljubavni odnos između partnera onda ne postoji seksualnost, oni vode ljubav i to ih uvek uzdiže, njihova energija se prožima na isceljujući način i aktivira više čakre. U pravoj ljubavi oni mogu da dosegnu najvišu duhovnost. Ako nema prave ljubavi onda je apstinencija najbolje rešenje, akumulacija energije radi njenog preusmeravanja na više centre. Dakle, ili energiju uzdižemo pomoću ljubavnog odnosa, sa nekim, ili sami.

Kada imamo seks bez ljubavi tada uvek gubimo energiju. Ona tada ostaje zarobljena između prve i druge čakre. Samo iskustvo ljubavi može da uzdigne energiju naviše, do četvrte čakre.

Zato je apstinencija oduvek bila najbolje rešenje za one koji teže duhovnosti a usled okolnosti nemaju ljubavnog partnera sa kojim svoj rast u svesnosti mogu da dele i udružuju. Nekome je iz karmičkih razloga potrebno da taj put prođe sam, a nekome nije, već mu treba pomoć i podrška.

Kada se kaže "uzdizanje energije u više centre" to zapravo znači sledeće: ***postizanje spoznaje da orgazam možemo da doživimo sa svakom čakrom***, ne samo sa drugom, kroz fizički kontakt i razmenu energije. Kroz rad i ostvarenje u društvenom životu doživljavamo orgazam u trećoj čakri. Kroz spoznaju da smo jedno sa kosmosom i prirodom doživljavamo orgazam u četvrtoj, srčanoj čakri, tada smo u ljubavi sa svim bićima i celim postojanjem. Orgazam doživljavamo u petoj čakri kada svoje iskustvo

jedinstva sa Celinom izražavamo tako da nas neko razume, kada prenesemo razumevanje. Orgazmi pete čakre se ispoljavaju kroz osmeh najdubljeg razumevanja, kroz duge razgovore, pisanje, slikanje i komponovanje. Još viši orgazam doživljavamo kada možemo neposredno da vidimo delovanje božanske svesti uvek i svuda, u svemu, kao živu svesnu silu. To je orgazam šeste čakre. U sedmoj čakri konačno svršavamo sa svim iluzijama da smo ikada bili odvojeni od božanske ljubavi koju smo oduvek tražili na sve sporedne, indirektna pa i pogrešne načine.

Sve nam se to spontano događa i otvara kada "uzdižemo energiju naviše", u više čakre, kada prestanemo da je gubimo kroz niže.

Razumevanje svega ovoga od velike je pomoći onima koji iz nekog razloga ne mogu svoje orgazmičko ispunjenje da dožive kroz drugu čakru, koji nemaju idealan seksualan život. To ne mora da bude gubitak. Svakako je od pomoći da druga čakra bude ispravno funkcionalna da bi energija svesti išla u više centre, ali kao što smo videli, ni taj razvoj se ne odvija uvek ispravno i dolazi do mnogih devijacija u drugoj čakri, čak mnogo više nego što bi trebalo. Mnogo češće se događa da svesnost zaglavi u njoj nego što ode naviše. Zato je onim ljudima koji nemaju ispunjen seksualni život zapravo lakše da energiju svoje svesti uzdignu naviše i ostvare je u višim aspektima postojanja nego što je to samo seksualni odnos, jer nisu bili previše zarobljeni u drugoj čakri. Umesto da pate zbog toga, trebalo bi u toj okolnosti da vide pomoć i blagoslov za sebe. Zapravo, idealnog partnera pre ćemo naći sa onom osobom sa kojom zajedno radimo na višim, kreativnim ciljevima, sa kojom delimo ideale koji pripadaju prirodi viših energetskih centara. Ako sa nekim možemo da delimo strasti treće, četvrte, pete ili šeste čakre, tek tada možemo sa njim da delimo strasti druge bez ikakvih problema. Ako prvo nađemo idealnog partnera za potrebe druge čakre, male su šanse da će on biti dobar za zajednički rast u više centre. Mnogo dublje možemo nekoga da zavolimo tokom vremena ako sa njim delimo principe trećeg, četvrtog i viših centara, nego samo prvog i drugog. Ljubav viših centara je mnogo dublja i trajnija jer daje više svesti o smislu života. Ljubav prva dva centra je samo više energetski snažna, eksplozivna, zato je više privlačna, ali je zato kratkotrajna ako se ne uzdiže u više centre.

Stoga ni oni koji imaju "dobar seksualni život" ne treba da se zavaravaju da su se zaista ostvarili, možda još uvek nemaju ljubav, možda su samo zarobljeni strastima za drugu čakru i zato ne mogu da se uzdignu do viših centara svesti, energije i uživanja. Pored svih strasti koje pruža druga čakra, osoba je usamljena ako nije ostvarena u višim centrima zajedno sa svojim partnerom. Nije potrebno biti fizički sam da bi se bio usamljen. Mnogo teža samoća je ona koja postoji pored osobe sa kojom živimo a ne delimo strasti svoga srca i duše. Sa što višim centrima delimo svest i energiju, to smo više srećniji i ispunjeni.

U telu se kretanje energije manifestuje kroz fiziološke i biohemijske procese. U hipofizi se luči određena supstanca, dimetiltriptamin (DMT) koja predstavlja molekularnu vezu fizičkog tela sa višom svešću, sa svešću duše. DMT je podešen za prihvatanje svesti višeg uma u telu, za

sprovođenje božanske svesti u našem biću. DMT kruži celim telom, od šeste čakre do prve, sve ih povezuje sa svešću duše, i odatle sa vraća u šestu. To se događa u toku jedne godine, jedan krug napravi za vreme jedne godine. Kruženje počinje i završava 22. decembra, u vreme zimske kratkodnevnicе. Zapravo to kruženje je predviđeno kao idealno stanje, ono se kod ljudi ne ostvaruje zato jer oni energiju svoje svesti gube kroz niže centre, jer su identifikovani radom nižih centara. Ako čovek uspe da sprovede celo to kruženje bez prekida, onda postiže najvišu svesnost i bogospoznaju, vaskrsenje.³³ Ako uspemo da osvestimo sva ispoljavanja energije u svim centrima, onda se DMT ne gubi u nižim centrima već završava svoje kruženje u hipofizi u svom punom potencijalu.³⁴ Tada DMT-u nije potrebno da ponovo prolazi kroz niže centre, da ih povezuje sa svešću duše jer je ona već prisutna u svim centrima - svi centri su jednako povezani sa svešću duše - i otvara se ka sedmoj čakri, naše biće se trajno povezuje sa božanskom svešću. Sva naša energija i svi naši centri, sva stanja naše svesti trajno su sjedinjeni sa božanskom svešću, sa samim postojanjem.

To je sve sadržano u ezoteričnom značenju Novog Zaveta. Događaji, reči i dela Isusa kroz ceo tok Novog Zaveta su tako poređani da odražavaju ezoterična značenja Zodijskih znakova. Na kraju Isus postiže vaskrsenje na Golgoti. To je naziv brda koje u stvarnosti ne postoji nigde u Palestini (Izraelu). Prevod tog imena jeste lobanja. Dakle, Isus postiže vaskrsenje na lobanji. To je bio simboličan način da se kaže da se vaskrsenje događa kada naša životna energija udružena sa svešću dođe do sedme čakre na vrhu naše lobanje. Zamislite na vašem temenu krst na kome je razapet Isus. E, to je pravo značenje Golgote.³⁵

Zbog svega ovoga seksualnost u religijama je maksimalno kontrolisana, da se neko slučajno ne bi prosvetlio ili vaskrsao. Naime, institucionalne religije ne služe tome da vas dovedu do vaskrsenja, već da maksimalno zategnu onu Omega tačku u vama do krajnjih granica ludila i iluzija. Te manipulacije se svode na vezivanje svesti na niže centre. Što je svest niža to je vera tvrdja, zato jer je u nižim centrima energija jača a svest slabija. I više poremećena. Svojstvo nižih centara je veća polarizacija pa je tako i svest u njima više polarizovana suprotnostima i u svakojakim sukobima. Čovek koji je u sukobu sa ljudima, svetom i životom, koji je preterano identifikovan sa nečim, uvek ima poremećenu seksualnu energiju, pomešanu sa verskim fanatizmom. Svojstvo viših centara je sve veća uravnoteženost i razumevanje.

Samo tako, kroz iskustvo sukoba i suprotnosti, nateraće vas da sami dođete do uvida kako da uzdignete svoju svest do viših centara i postignete svrhu postojanja.

Suština je da to samo vi sami možete da postignete, nema pomoći spolja, **nema kolektivnog spasenja**. Suština svesti je da je ona uvek lična, jedinstvena, i da izvire samo iz vas, iz vaše duše. Svest ne može biti data spolja čoveku, ni od kakve religije. Ni od samog Boga. Svako traženje božanske svesti spolja, da je dobijemo preko neke vere, jeste negacija

istinske religioznosti, blokiranje istinske veze sa božanskim - negacija istine da mi već jesmo to božansko sa kojim oduvek težimo da se spojimo.

Sa tim stvari stoje isto kao i u seksu: niko to spajanje ne može izvesti umesto vas.

Seksualno spajanje u orgazmu daje za trenutak iskustvo blaženstva svesti jedinstva, tada nestaje ego i individualnost i rastvaramo se u beskraju, upravo kroz doživljaj najvećeg jedinstva sa drugim bićem. Kada nekoga upoznamo dovoljno duboko i intimno onda u njemu nalazimo Boga. Zato je orgazam najpoželjnije iskustvo. Ono traje kratko i prirodno je dato širokim narodnim masama kao nagoveštaj pravog i večnog blaženstva i bogatstva koje nas čeka u najvišoj čakri. Samo treba da ceo proces učinimo svesnim.

Sva duhovna praksa je u tome da svesno radimo sve ono što bi inače radili spontano i nagoni, nesvesno. **Ono što činimo potpuno svesno više se ne ponavlja, ne ostaje na istom nivou.** Sama svesnost nas oslobađa svega što je nisko i uzdiže nam energiju ka višim centrima. Svest sama po sebi ima svojstvo uzdizanja, kao balon napunjen helijumom. Dakle, svaki pokret neka bude svestan, *vipassana* za vreme sna je prava *vipassana*; spora šetnja s pažnjom na svaki korak je za starce. Duhovna praksa nije u apstraktnim učenjima i dogmama. Ona je u samom životu, ovde i sada. Ona **jeste** sam život, ovde i sada.

Nama je seks privlačan zato jer nam daje iskustvo sjedinjenja sa bićem, osećaj jedinstva kojeg smo izgubili kada smo se rodili i postali egocentrične individue otuđene od celine i drugih bića, kada smo počeli da učimo verske zapovesti i teologiju, ili nauku. Ali mi smo uvek u tom jedinstvu samo ga ne primećujemo, naše telo je u fizičkom jedinstvu sa planetom zemljom, nije ni najmanje odvojeno od nje; kao ćelije u našem telu tako smo mi ljudi na zemlji. Ni naša suština, duša, nije ni najmanje različita niti odvojena od božanskog Apsoluta. Treba samo da budemo svesni onoga što već jesmo. Sinovi božiji. Brahman. Puruša. Adam Kadmon.

Ovde je i odgovor na pitanje koje je sebi postavljao svako ko je postajao religiozan, šta da radi sa svojom seksualnošću, jer ju je doživljavao kao suprotnost svojoj religioznosti. Odgovor je u spoznaji prave prirode stvarnosti, da je samo postojanje ovde i sada, u svakom mogućem obliku, zapravo najviša božanska svest i prisutnost. Sve je u holografskom univerzumu Jedno. U božanskoj stvarnosti nema drugoga, nema dvojstva. Kako joj se približavamo tako bivamo oslobođeni potrebe da svoje utočište tražimo i nalazimo u drugome. To smo tražili najsnažnije i najprirodnije kroz prve dve čakre, kroz seksualnost, kroz telesni odnos. Kako smo rasli u samospoznaji i bogospoznaji, u osvešćenju viših čakri, tako smo spoznavali svoje jedinstvo sa drugima i bilo nam je sve manje potrebno da ga ostvarujemo na grub način. Priroda našeg energetskog odnosa prema postojanju postajala je sve finija, u četvrtoj čakri smo otkrili ljubav prema svemu, da se ljubav može doživeti i razmenjivati na sve moguće načine. U petoj čakri dovoljna nam je prava reč puna razumevanja. U šestoj samo je

pogled dovoljan da prenese svu ljubav i razumevanje. Tako se nadilaze "seksualne potrebe" kroz grubu razmenu energije sa "drugima". Energetska razmena kroz donje čakre vezuje svest naše duše za telo, kroz gornje je oslobađa. Pogled pun ljubavi i razumevanja je isto što i fizički orgazam, samo je na višim dimenzijama, mnogo je bliži božanskoj stvarnosti. Zato nam je draži i bliži, traje večno u nama.

Što smo bliži božanskom sve manje i manje nam treba gruba razmena iskustva jedinstva i ljubavi. Sa spoznajom božanskog mi ljubav samo delimo, ne tražimo je više jer je imamo i previše.

Velika je greška misliti da više centre i svesti i ljubavi možemo dostići odricanjem od nižih. Ne smemo se ničega odricati je sve je božansko. Sve suprotnosti u sebi i izvan sebe treba da iskusimo ali maksimalno svesno, i samo tada ćemo se maksimalno uzdići. Uzdiže nas svesnost, a ne odricanje od bilo čega. Ako se odričemo od nekog aspekta života, to samo znači da ga nismo upoznali i prihvatili kao božanskog.

Konačno što bismo mogli reći o odnosu seksualnosti i religioznosti jeste da su oni kao Alfa i Omega, jin i jang, kada je ispravno prvo, ispravno je i drugo. I vice versa. Seksualnost je problematična samo kada nismo religiozni na pravi način, i religioznost je pogrešna uvek onda kada nam je pogrešna i seksualnost.

VASKRSENJE JE PRIZEMLJENJE DUŠE

Predstave o spoznaji Boga kao uzdizanju ka njemu veoma je zastupljena u svim oblicima religioznosti. Uzdizanje se takođe vezuje za ideju neba, ili carstva nebeskog, kada mu se obraćaju sa tom idejom, ili molitvom, vernici uvek gledaju gore. Ta orijentacija na gore u visinu ima svoje opravdanje i to treba ispravno razumeti.

Najpre se ideja neba i uzdizanja ka Bogu treba razumeti u pogledu dimenzija od kojih se sastoji celokupno postojanje. Mi smo ovde na najnižoj, na materijalnom planu. Stoga kada gledamo gore mi se zapravo okrećemo ka višim dimenzijama.

Odavno je poznato u ezoteričnoj nauci o čoveku da se sve te više dimenzije nalaze zapravo unutar čoveka. Zato je davno čoveku rečeno da se okrene k sebi, da spozna sebe jer 'carstvo nebesko je u nama'.

Uzdizanje je takođe povezano sa idejom vaskrsenja. Pod time se podrazumeva nadilaženje ograničenja fizičkog tela i uzdizanje u više dimenzije, bliže Bogu. Religioznost ljudi koja je vezana za prve dve čakre uglavnom pod vaskrsenjem podrazumeva život posle smrti, nadilaženje smrti. Zato što njihove predstave ne mogu da nadiđu fizička ograničenja, identifikaciju sa telom, oni i na apstraktne sadržaje gledaju iz perspektive fizičkog tela. Više razvijeni religiozni ljudi treće, četvrte i viših čakri, (broj tri i više) pod vaskrsenjem razumeju preporod za vreme fizičkog života, otvaranje percepcije za više dimenzije.

U svakom slučaju uzdizanje ka Bogu ili vaskrsenje jeste otvaranje za više dimenzije, spoznaja viših dimenzija putem otvaranja percepcije, ne samo intelektualnim razumevanjem, učenjem o tome, već i konkretno, bilo putem duhovne discipline ovladavanja telom i energijama tela, a zajedno sa time i umom. ***Ovladavanje telom uvek znači nadilaženje ograničavajućih uticaja tela na percepciju.*** Koliko ovladamo telom toliko se uzdižemo u opažanju viših dimenzija.

Ovde treba malo detaljnije razumeti prirodu viših dimenzija. One nisu ni malo apstraktne kako to zamišlja um zatvoren u telu. Više dimenzije su zapravo naša osećanja i imaginacija (astral, element vode); naša energija i volja kojom svakog trenutka odlučujemo šta ćemo da učinimo sa svojom energijom (element vatre); naš intelekt (mentalni svet iznad astrala, element vazduha).

Kada ovde u fizičkom telu nismo svesni prave prirode tih viših dimenzija koje su zapravo u nama, mi nismo svesni dubljih uzroka našeg bića, naših postupaka i uma. To znači da smo nesvesni viših uzroka svoga života, zato smo nesvesni i posledica svojih dela. To znači da smo nesvesni božjeg prisustva i dela.

Kada se duhovnom disciplinom otvorimo za uticaje viših dimenzija, ili još bolje: kada naučimo da izađemo iz fizičkog tela i da direktno uđemo u

te više svetove i lično se konkretno uverimo u njih, i u prirodu njihovog delovanja, tada postajemo svesni celog svog bića i delamo ispravno. Kada putem astralnih projekcija puno puta boravimo na astralu, mi se otvaramo za uticaje i vibracije te više dimenzije i povećavamo svoju kreativnost neuporedivo više nego što je to moguće samo u fizičkom telu. Čestim odlaskom u astral kao da prokopamo tunel za bolju komunikaciju nižih i viših dimenzija.

Astral je takođe svet osećanja, emocija. Kada smo budni i svesni na toj dimenziji onda smo svesni svih osećaja, ne samo svojih već svačijih jednako kao i svojih. To praktično znači da ne možemo više nikoga emocionalno da povredimo nekim nesvesnim i neodgovornim postupkom zato jer i sami osećamo kako to deluje na drugoga. Naša osećanja postaju objektivna, nisu više subjektivna, ne opažamo ih više samo sa svoje strane. To se naziva i empatija. Posledica svesnog boravka u višim dimenzijama donosi maksimalnu zrelost emocionalne inteligencije, potpunu saosećajnost sa svim bićima, sa celim postojanjem. Ne postoji drugi ni bolji način za sticanje emocionalne zrelosti od vantelesnih iskustava i upoznavanja astralnog sveta.

Kada ovladamo energijom svoga tela ovladali smo dimenzijom iznad astrala, sada imamo svoju volju. To praktično znači da ne možemo da činimo ništa nesvesno i spontano, samo po impulsu spoljašnjih izazova i podsticaja, već uvek samo iz svoje volje, nezavisne od spoljašnjih uticaja. Tada još više ne možemo nikoga da povredimo svojim voljnim delovanjem jer tu povredu doživljavamo kao svoju sopstvenu.

Ovladanjem energijom svoga tela, mi ovladavamo energijom koja je svuda prisutna, i tada možemo da delujemo tako da to izgleda kao izvođenje čuda, da pomeramo stvari, da isceljujemo. Sva energija je jedna ista, povezana u jedno, u suštini nema nikakve odvojenosti u energiji koja je u osnovi postojanja, ona povezuje sve oblike postojanja. Kada njome ovladamo svojom svešću u sebi samome, tada vladamo njome svuda.

Takođe ako putem meditacije ovladamo svojim umom možemo otići u još višu dimenziju i razumeti uzroke svih mentalnih stanja. Tada možemo videti uzroke nastanka misli, prvo kod sebe, a kao posledicu toga i kod svih drugih. Tada je moguće mentalno komunicirati ne samo da drugim osobama, već i sa biljkama i životinjama. Sa takvom mentalnom zrelošću i objektivnošću nama je nemoguće da nekoga povredimo ni putem misli, da mislimo nešto loše.

I ne samo što tada ne možemo da delamo loše i da povređujemo druge, mi tada, kada ovladamo višim dimenzijama svoga bića, imamo ispravnu percepciju, i mentalnu i energetsku i emocionalnu. Tada postajemo nepogrešivi, vidimo pravu prirodu svih stvari, u svim dimenzijama, uzroci koji se protežu preko viših dimenzija više nam nisu nepoznati i nevidljivi, imamo ispravnu spoznaju.

Sve se to događa čoveku kada vaskrsne. On je bliži Bogu tako što je više svestan prave prirode tela, energije, osećanja, volje i samih misli, svoga uma. Tako on spoznaje više svetove, 'carstvo nebesko'.

Tako se nadilazi sve što je telesno i pogrešno (grešno). Čovek greši samo toliko koliko je zatvoren u svoju subjektivnost, koliko ne vidi sebe spolja, objektivno, sa strane, iz više perspektive, koliko ne oseća i ne razume kako se oseća i kako ga doživljava onaj drugi na koga deluje svojim delima. Čovek je više grešan koliko više sebe zatvara u niže dimenzije, u iluziju telesne odvojenosti, u smrtnost, odnosno u zakone preporadjanja, sve dok ne sazri i prestane da deluje subjektivno, ograničeno.

Svaki grešnik se preobratio onda kada je sebe video iz više perspektive, iz ugla posmatranja drugih, okoline, ili njegove žrtve, kada je prestao da posmatra samo iz svoje tačke gledišta, kada je postao svestan šta je učinio svojoj žrtvi, kako se ona osećala i kako je ona njega videla. Tada se on bar za trenutak otvorio za uticaje viših dimenzija i osetio opšte jedinstvo celog postojanja, svih bića.

Kada čovek oseti opšte jedinstvo i povezanost sve životne energije i svesti, tada oseti i odgovornost za svoja dela. Nije moguće biti odgovoran za svoje postupke bez svesti o jedinstvu sveg postojanja, a to religijskim jezikom znači bez prisustva božanske svesti u svemu.

Sve to takođe ima još jedan naziv, a to je savest. Savest je svest o višim dimenzijama, svesti višeg uma i svesti duše. Kada se svest iz viših dimenzija za trenutak probije do niskog fizičkog uma, taj um to doživljava kao savest.

Konačno, kada govorimo o uzdizanju ka Bogu i vaskrsenju, sve to se u suštini svodi na uzdizanje fizičkog uma ka višem umu i svesti duše.

Budimo još tačniji. Um sve prikazuje suprotno od stvarnog, kao slika u ogledalu. Um i jeste neka vrsta ogledala. Tačnije bi bilo reći da ne postoji nikakvo uzdizanje, ništa nije ni gore ni dole, univerzum je hologram i sve je sadržano u svemu. ***Prava priroda uzdizanja svesti čovekovog uma ka višim dimenzijama i višoj stvarnosti jeste zapravo uvid u ono što jeste ovde i sada, a to je moguće samo kroz smirenje fizičkog uma i ega, njegovo stišavanje.*** Usled funkcija iluzije koja je suštinska u umu, to smirenje izgleda kao uzdizanje. Smirenje više nije religija, to je nauka, nauka meditacije koju je sistematski zabeležio Patanjđali u delu 'Joga sutre'.

Smirenje uma postoji i u religijama, kao monaška praksa podvižništva. Njena suština je u ovladavanju energijom i voljom tela, i umom. Izvorna definicija nadilaženja greha jeste *metanoia*, a to znači nadilaženje uma, transcendencija uma ili smirenje uma.

Smirenje uma je jedini način približavanja Bogu. Svaki drugi pokušaj približavanja Bogu jeste samo još jedna iluzija uma.

U svemu ovom izrečenom skriva se pravo značenje reči: "spoznaj sebe i spoznaćeš Boga".

Transcendencija uma je pravo značenje vaskrsenja.

Međutim, na ovoj suprotnoj tački od božanskog sve je suprotno, pa i razumevanje vaskrsenja. Mi ovde iz perspektive uma zamišljamo da je to nalik na neko uzdizanje, odlazak negde gore. Stvar je suprotna. ***Vaskrsenje je spuštanje svesti duše u telo.*** (Vidim vašu reakciju, zato ću požuriti sa objašnjenjem.)

Ceo proces ispoljavanja božanske svesti kroz prirodu i postojanje je proces u kome se konkretno ispoljavaju sve mogućnosti božanske svesti. Konačan ishod tog procesa je fizički svet u kome živimo. Naš život postoji tako što se svest naše duše spušta u materiju, postaje sve više materijalizovana, a to nema nikakav negativan kontekst već samo pozitivan. ***Materijalizacija svesti duše je potpuno konkretno ispoljavanje božanske svesti.*** Onaj ko smatra da je materijalizacija nešto negativno vrlo naivno gleda na stvar. Materijalizacija je najpozitivnija pojava u celom božanskom postojanju, u fizičkom obliku božansko se najkonkretnije ispoljava, kao sam oblik, kao svi mogući oblici, svi mogući procesi, kao sam život i smisao života. To nigde pre toga nije bilo moguće. Svoj najkonkretniji lik Bog dobija u fizičkom obliku. Ovde nam je Bog najbliži, iako izgleda da je najdalji. On svoj lik ispoljava kroz čovekovo telo. Naše duše su stvorile ovaj svet i otelotvorile se u fizičkom telu. Ceo taj proces je proces otelotvorenja, spuštanja svesti duše u telo na fizičku realnost.

Ali - to spuštanje nije se dovršilo, ono se odvija tokom celog procesa postojanja ljudskih bića. To je stalan proces. ***Kada se duša potpuno spusti na tlo, na fizičku realnost, a to znači kada svesno ovlada fizičkom realnošću, onda je božanska svest sebe potpuno ispoljila na fizičkoj realnosti, dovršila je svoje ispoljavanje u potpunosti, ostvarila je sebe. Čovek u kome se to dogodilo je vaskrsao.***

Čovek koji je potpuno ispoljio svoju dušu na ovome svetu, koji se potpuno prizemljio može da poleti, on ima sve moći. On je ovladao fizičkim svetom. Čovek koji još nije potpuno prizemljio svest svoje duše još uvek levitira i luta u imaginaciji astrala i mentalnog sveta, gde su moguće sve iluzije. Takvi ljudi lutaju u svojim iluzijama, opčinjeni raznim sadržajima svog nesvesnog dok su na javi. Zato je rad ljudi na javi još uvek pod uticajem raznih nesvesnih sadržaja i uticaja. Takav čovek je još uvek nemoćan. Zato mora da koristi oruđa i da uči kroz rad. Cela stvar je suprotna ali i paradoksalna. Ljudi koji se nisu prizemljili na tlo realnosti ovoga sveta moraju da rade i da uče kako da ovladaju svetom. Ljudske duše se još nisu u potpunosti ispoljile na ovom svetu.

Spuštanje duše na tlo i njena aktuelizacija na ovom svetu jeste zapravo vraćanje čoveka samom sebi, svojoj autentičnosti. To se najpre događa samo u meditaciji u stanju *samadhi*. Uvek kada mislimo mi smo malo izvan sebe, u zaboravu sebe i poistovećeni sa sadržajem misli. To šizofreno odvajanje od sebe još je veće kada govorimo, a najveće kada delamo. Ako bismo snimili sebe kada nešto vatreno govorimo i radimo, i taj snimak kasnije u miru pogledali, sami sebi bismo izgledali kao neka druga osoba, kao da smo u nekom snu, kao šizofreničari. Ni svoj glas ne bismo prepoznali. To vraćanje sebi je suština onoga što nam se predstavlja kao suština hrišćanstva, vaskrsenje. To nije odlazak nigde već povratak svojoj suštini ili duši. Na krstu umire stari čovek da bi se rodio novi. Tu umire ego i fizički um da bismo se otvorili za viši um i svest duše.

Proces materijalizacije svesti duše ispoljava se kao sva kultura i civilizacijski razvoj. To je negativan proces, to je ono iskušavanje Omega

tačke, njeno istežanje u sve moguće načine, doživljavanje svih pogrešnih načina delovanja da bi se osvestio ispravan. Dok ne dotakne dno, dok ne bude razapeta na krstu fizičkog postojanja, svest duše ne može da bude svoja u potpunosti na ovome svetu, ne može da vaskrsne i nadiđe ovaj svet.

Dakle proces vaskrsenja je suprotan od onoga kako ga naš uvrnuti, naopaki um vidi. ***Proces vaskrsenja je potpuno osvešćenje duše u telu.*** Tada telo nestaje. Tada se Bog otkiva u nama kao večna sadašnjost. Tada ovde i sada otkrivamo 'carstvo nebesko'. Mi istinski transcendiramo telo (vaskrsavamo) onda kada ga spoznamo kakvo ono u suštini jeste. Tada ono nestaje kao posebna pojava. Ostaje samo božanska svest kao jedina stvarnost. U svesti duše to je oduvek i bila jedina stvarnost, druga nije bila moguća. Drugim rečima, ***čovjek vaskrsava onda kada potpuno ovlada fizičkim svetom, kada nauči da radi ispravno, da stavi svaku stvar na svoje mesto, kada uredi život na human način, kada razume ispravno sve i svakoga.***

Ako želite da uđete u carstvo nebesko onda savršeno pažljivo i sa najvećim poštovanjem, kao prema Bogu, gledajte na svaku i najmanju stvar na ovom svetu, na sve oko sebe. Samo tako ćete videti da je carstvo nebesko u vama i svuda oko vas. (Jevanđelje po Tomi)

Vaskrsenje je uostalom nadilaženje smrti. Jedina smrt je neznanje i nesvesnost.

ČOVEK U HRAMU ILI HRAM U ČOVEKU

Hramovi su oduvek bila sveta mesta koja su se potpuno izdvajala od ovog sveta, mesta na kojima je čovek bio bliži božanskoj svesti, na kojima se lakše povezivao sa Bogom.

Čovek se povezuje sa Bogom u kontemplaciji i u hramu.

Kontemplacija je individualan i unutarnji proces direktne spoznaje, a hram je spoljašnje mesto koje inspiriše za postizanje kontemplacije. To je povezano na sledeći način.

Reč 'kontemplacija' potiče od latinske reči *contemplatio* koja etimološki označava dostizanje uzvišenog mesta (*templum*) sa koga je viđenje dovoljno objektivno i tačno. Sastoji se iz prefiksa *con* koji označava povezanost, sinhronizaciju, i *templum*, hram ili sveto mesto u kome je moguća veza sa božanskim, primanje poruka od božanskog. Kako se ne radi o spoljašnjem hramu već o unutarnjem iskustvu, reč 'kontemplacija' praktično označava dostizanje unutarnjeg svetišta, onog stanja uzvišenosti u sopstvenom biću sa kojim je moguće povezivanje sa višom, božanskom svešću duše i usklađivanje sa njom. To je promena stanja svesti u viši nivo. Pretvaranje sopstvenog bića u hram božanske prisutnosti.

Ovo nam govori nekoliko stvari.

Prvo, nisu sva mesta ista. Neka su povoljnija od drugih, imaju drugačiju vibraciju. Postoje vibracije koje nam uzdižu svest i koje je spuštaju. Hram je po definiciji ono mesto koje nam uzdiže svesnost.

Postojanje hramova kao svetih mesta i njihovo oštro razlikovanje od svih ostalih mesta, jeste razlikovanje svetog od profanog, nebeskog od zemaljskog, pozitivnog od negativnog. Za čovečanstvo u ranoj fazi razvoja takvo razlikovanje svetog od profanog bilo je jednostavan uvod u kulturu razlikovanja svega što je ispravno od svega što je neispravno.³⁶ To je bio osnovni oblik i početak razlikovanja svesnog od nesvesnog. Takvo razlikovanje je bilo osnova kulture. Zato su hramovi oduvek bili središta kulture jednog naroda, uvek najbolje građeni od svih objekata, u njih je ulagano svo znanje i umeće, od piramida preko katedrala, do najvećih svetovnih građevina danas, koje su izgrađene upravo zahvaljujući znanju stečenom na hramovima. Vremenom se čovekovo znanje i umeće usavršavalo i sažimalo, pa se tako svo znanje nekada ugrađivalo u katedrale,³⁷ danas se ugrađuje u pametne telefone, mikročipove i nanotehnologiju. To je sve jedan isti proces osvešćenja koji se usavršava.

Sledeća stvar koju moramo razumeti u vezi hramova i svetih mesta, i funkcionisanja uma, jeste da stanje svesti zavisi i od delovanja, ne samo od mesta, a delovanje zavisi od okolnosti u kojima se čovek nalazi. Svi se mi različito ponašamo na različitim mestima i u različitim okolnostima. To je zato jer **imamo više Ja, ne jedno**. Naše Ja jeste trenutno stanje svesti i uma. Kako se ta stanja menjaju tako imamo i više Ja.

Podela naše ličnosti na više Ja uslovljena je vremenom i prostorom, odnosno naša Ja se smenjuju u vremenu i u prostoru. Postoji određeno vreme kada se neko naše Ja ispoljava, i određeni prostor. Jedno Ja imamo na poslu, drugo u kući sa porodicom, treće sa društvom, sa svakom osobom sa kojom se družimo imamo posebno Ja, a sasvim drugačije kada smo sami sa sobom. Jedno posebno Ja imamo za svečane verske praznike, a sasvim drugo kada se zabavljamo sa nekim ili sami sa sobom. Dovoljno je da se nađemo u određenom prostoru pa da proradi ono Ja koje odgovara tom prostoru.

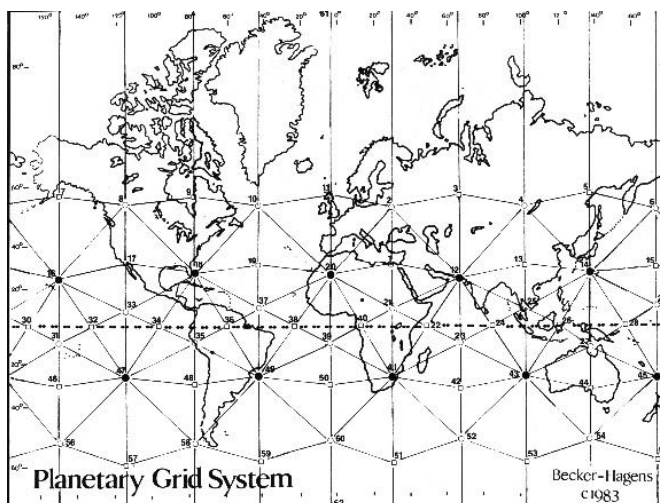
Svakako, naša Ja nisu potpuno odvojena već su povezana tako da daju privid kontinuiteta. Primetimo njihovu razliku samo po promeni raspoloženja i zaboravu. Neka traju duže a neka kraće, neka su snažnija a neka slabija, neka deluju pozitivno jer su nastala u pozitivnim okolnostima, a neka deluju negativno jer su nastala u negativnim okolnostima. ***Čovekova nesvesnost jeste zapravo njegova podeljenost na mnoštvo Ja. Čovek je onoliko svestan koliko ima jedno Ja, koliko je celovit.***

Ono što je ovde bitno jeste to da uvek postoji neko Ja koje je bliže izvornom stanju čovekovog bića, koje je otvoreno za svest višeg uma i svest duše, a preko nje za božansku svest. To Ja bi trebalo da pobedi i nadvlada sva ostala Ja. Svestan i budan čovek jeste onaj koji uvek ima jedno Ja, jednu ličnost u svim okolnostima.

Na isti način kao što postoji i naše pravo Ja, sa kojim smo bliži sebi, svojoj duši, postoje i mesta koja su bliža božanskoj svesti. Takva "sveta mesta" imaju atmosferu u kojoj čovek može lakše da se otvori za svest višeg uma i svest duše, za božansku svest.

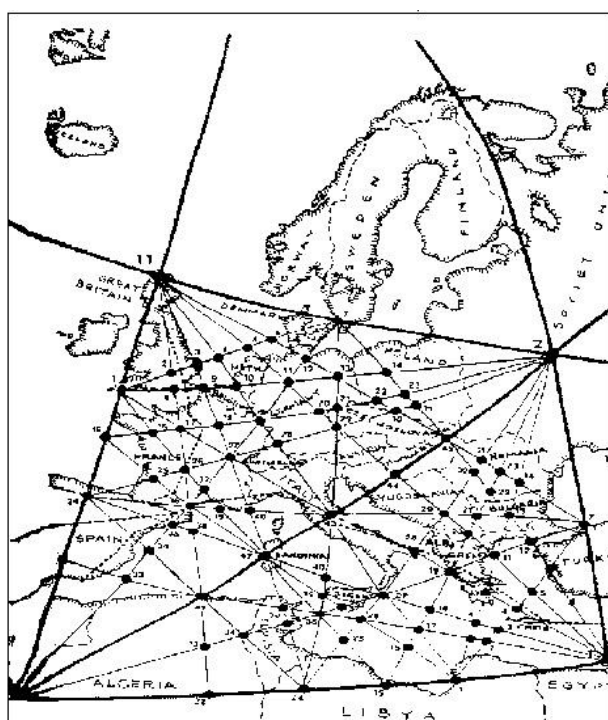
Kada se na nekom mestu stalno ulaže ista energija, ista osećanja, to mesto postaje nabijeno takvom energijom i nju oseća i prima svako nov ko dođe na to mesto. To pomaže. Nisu slučajno za takva mesta birana baš ona mesta gde je zemljin magnetizam najsnažniji, gde se ukrštaju linije magnetnih polja. Kada se na takvom mestu izvede neki ritual i uloži emocionalna energija, tada to deluje na širu okolinu kroz linije zemljinog magnetizma. Da bi energija i vibracija nekog rituala bila jača i da bi delovala na širu okolinu, on mora da se izvede na mestu gde se ukrštaju meridijani zemljinog magnetizma.

Na zemljinoj površini postoje energetske meridijani, slično kao i na ljudskom telu što je poznato iz akupunkture. Zemljini meridijani tvore rešetku koja ima pravilan obrazac i energija je veća na onim mestima gde se linije energetskih tokova ukrštaju. Negde se ukršta manji broj linija a negde veći. Tamo gde se ukršta najveći broj linija energija je najveća. Otkriveno je da se na svim mestima ukrštanja nalaze drevni hramovi i megaliti. Na primer, jedno od mesta gde se ukršta veliki broj energetskih linija Zemlje jeste Stounhendž, Rosslyn Chapel, zatim plato Giza u Egiptu sa piramidama je najsnažnije energetske središte, itd. To se može videti na slici koja prikazuje linije energetskih polja Zemlje.

Najveći preseci linija energetskih meridijana nalaze se na mestima koja su poznata po magnetnim vrtlozima i drugim neobičnim deformacijama prostora i vremena. Kao što se na slici može videti, jedan je u Bermudskom trouglu, drugi u zapadnoj Africi, u Mauritaniji, gde se nalazi Rišat struktura (The Richat Structure) ogromna kružna tvorevina; u Južnoj Africi je veliko ukrštanje tačno na mestu gde se nalazi megalitska struktura zvana Adamov kalendar (The Blaauboschkraal stone ruins, Mpu-malanga), zatim u južnom Pakistanu u predelu doline Mohendžo Daro, gde je jedna od najstarijih civilizacija, zatim mesto zvano "Đavolje more" jugoistočno od Japana koje je poznato po svojim anomalijama sličnim Bermudskom trouglu.³⁸

Ima i manjih linija čije ukrštanje takođe daje mesta povećane energetske moći na kojima se nalaze hramovi čiji pravilan raspored je najvidljiviji u Evropi, u Francuskoj.

Stoga hramovi postoje zato da bi inspirisali ljude da budu svesniji, više svoji. Da imaju neko mesto gde će svoju svest moći da uzdignu iznad banalne svakodnevnice i otvore je za ono što je večno i božansko. Preko hramova čovek se povezuje sa energijom Zemlje, a preko nje sa nebom i celim kosmosom.

Hramovi su potrebni čoveku broj jedan i dva, mladim dušama koje imaju potrebu za objektima, koje svoje utočište još uvek nalaze u objektima. Zrele duše svoje jedino pravo utočište nalaze u sebi, u povezivanju sa božanskom svešću, kroz meditaciju.

Mnoštvo Ja nije pogrešno niti štetno, naprotiv, to mnoštvo je neophodno da bi se individualna svesnost izrazila na mnoštvo načina, na sve moguće načine. Da imamo samo jedno Ja ne bismo se razvijali i ne bismo imali mnoštvo raznolikih iskustava. Svako mnoštvo obogaćuje iskustvo božanske svesti kroz individualne duše ljudi. Samo oni koji nisu svesni prave prirode božanskog, da se ono ispoljava kroz mnoštvo i razlike, u sukobu su kada se suočavaju sa razlikama. Takođe i mnoštvo religija daje bogatstvo religijskog iskustva, ne predstavlja nikakvu grešku. Samo nesvesni ljudi od razlika u religijama stvaraju sukob. Istinski je spoznao Boga samo onaj koji ga vidi u svakoj religiji, u svemu, u bogatstvu svih mogućnosti, u svim suprotnostima i iznad svih suprotnosti.

Kada bi vernici bili i kod kuće onako pažljivi kao što su u hramu, kada bi jedno isto Ja imali u hramu i na ulici i u kući, ovaj svet bio bi raj. Nažalost, ono što oni rade jeste da ideal jednoga Ja projektuju u jednoga Boga, a sami se ponašaju šizofreno u mnoštvu svojih Ja.

U hramovima se sprovodi molitva, duhovna praksa uzdizanja svesti podeljenog uma ka jednom, višem umu i svesti duše. Verski objekti pomažu u tome.

Ta praksa se kod zrelijih duša sprovodi u meditaciji, nezavisno od religija i hramova. Za zrelu dušu telo je jedini pravi hram.

Prve hrišćanske zajednice u prvim vekovima hrišćanstva nisu pravile hramove. One su sebe nazivale *ekklesia*, "zajednicom istomišljenika", okupljali su se u zborovima kao istomišljenici i razmenjivali iskustva. To je bilo sve. Kasnije kada je hrišćanski pokret postao politika, nastale su i crkve. Tada je crkva proglašena za "telo Hristovo".

Ljudsko telo je nekada smatrano za istinski hram božiji, jer čovek samo u sebi spoznaje Boga, i Bog se samo preko čoveka najkreativnije izražava na ovom svetu. Najstariji spoljašnji hramovi, u Egiptu, građeni su po merama i principima čovekovim.³⁹ Pad čovekov u zaborav svesti svoje duše, u ovoj našoj Omega tački, ogleda se u tome da je postao nesvestan prave prirode svoga bića. Zato je svoju božansku suštinu projektovao spolja, u spoljašnje hramove, a svest o svom božanskom poreklu zamenio religijama.

Dakle, može se reći da je čovek počeo da gradi hramove onda kada je zaboravio na sebe, na svoju pravu božansku prirodu. Takođe se može reći da je gradio hramove da bi ga oni podsetili na njegovu pravu prirodu koju

je zaboravio. Možda je najtačnije reći da hramovi postoje samo za ljude čija svesnost se kreće u prve tri čakre.

Ono što je potrebno jeste da tu uzvišenu svesnost koju imamo u povoljnim okolnostima, u hramu, molitvi ili meditaciji, proširimo i sprovedemo na sve ostale okolnosti i aktivnosti. To je funkcija četvrte, srčane čakre. Takav čovek doživljava božansku svest svuda, a ne samo u hramovima, vidi je kao energiju božanske ljubavi koja omogućava sav život.

Nikako ne smemo raditi suprotno, da frustracije iz svetovnog života donosimo u hram i da ih pomešamo sa verom. To redovno rade oni čija svesnost je u nižim čakrama. Takvi vernici uvek dolaze do zaključka da je samo njihova vera najbolja i jedina prava, a da sve druge bezbožnike treba pokoriti, prevaspitati, a ako to nije moguće, onda pobiti. Tada religioznost postaje politika i prestaje da biva religioznost.

Uvek treba izvoziti svest koja se stiče u molitvi i u hramovima, u svet i u svakodnevni život. Nikako obrnuto.

Nikada merila i principe svetovnog života ne treba unositi u hram i s njima oblikovati religioznost.

Religioznost treba da utiče na naš život, a ne naš život na religioznost.

Kada uđemo u hram mi ostavljamo svoj svetovan život izvan sebe. Ulazak u hram je samo vežba. Kada izađemo iz hrama treba božansku svest koju smo tamo stekli da iznesemo u svet. Tome služe hramovi.

KAKO DOŽIVETI BOGA KAO BEZUSLOVNU LJUBAV

Mi živimo na krajnje suprotnoj tački od božanskog Apsoluta. Videli smo razloge zašto je to tako. Ovde često iskušavamo suprotnost ljubavi, zapravo moglo bi se reći da ta suprotnost ovde dominira. Život je često grub i surov. Ali važno je razumeti prirodu slobode koja ovde vlada. Suštinska priroda suprotne tačke od božanskog je potpuna sloboda da se ispolji i bude sve što može da bude. To znači da priroda našeg sveta nije ni posebno zla ni posebno dobra, već je samo slobodna da ispolji sve što može da bude. ***Ako je nešto loše to je zato jer nije učinjeno da bude bolje.*** Loše stvari nas osveščavaju kako da radimo da nam bude bolje. Ovde se ceni samo rad i rezultati rada. Takav je princip svesti na ovoj dimenziji. Božanska svest se ovde izražava kroz akciju i reakciju, kroz karmu, odnosno rad i rezultate rada. Sve što je loše i nesavršeno može da se ispravi i usavrši. Na tome se radi tokom cele ljudske civilizacije. Taj rad sačinjava civilizaciju. Civilizacija je zapravo sama svest koja je primenjena kroz rad; ona je konkretan, materijalan odraz svesti. Savršeno uređen civilizovan život je najveći odraz božanske ljubavi.

Božanska ljubav ne pada s neba. Ona uvek teži da se ispolji kroz čoveka. Tu je na delu jednostavna logika: ako je ljubav potrebna čoveku, onda treba da se kroz čoveka ispolji, da to bude ljudska ljubav, a ne "nebeska". Nebo deluje kao ogledalo. Ako želimo ljubav treba da budemo ljubav. Ako želimo da naš lik u ogledalu bude srećan, onda mi treba da se nasmejemo. Rekli smo da je univerzum hologram, da je sve povezano sa svim drugim. To je veoma blizu da se kaže da je univerzum ogledalo svesti. To znači da uvek treba da budemo ono što želimo da nam bude. Ako želimo ljubav prvo treba da je dajemo. Jer, ako ne umemo da je dajemo kako ćemo umeti da je primimo? Davanje i primanje su dve strane istog novčića.

Setimo se one jedne jedine 'božanske čestice' od čije vibracije je sve sačinjeno, mi svi smo ta vibracija koja je božanske prirode, ona je sve što radimo i sve što nam se događa.

Doživljaj tog jedinstva je doživljaj božanske ljubavi. Božanska ljubav nije nešto apstraktno, što se retko događa, samo u izuzetnim situacijama. Božanska ljubav je svaka ljubav koja se događa bilo gde, u svakom svesnom biću koje je sposobno da voli, u svakom činu dobrote, ljubavi i razumevanja. Ponekad je dovoljan i pogled pun razumevanja da se ona prenese. Sve su to fragmenti i različiti izrazi jedne jedine sveobuhvatne božanske ljubavi.

Kao što ne postoji mnoštvo svesti već je svaka individualna svesnost samo izraz sveopšte božanske svesti, koja se spolja pokazuje kao sâm postojanje, tako ne postoji ni mnoštvo ljubavi; svaki izraz ljubavi je samo manji ili veći odraz jedne jedine božanske ljubavi koja sve omogućava. Stoga ako ste ikada išta voleli tada ste doživeli božansku ljubav.

Zato samo kroz ljubav spoznajemo božansko prisustvo. Stvarnost ne možemo nikada ispravno spoznati bez ljubavi. Ljubav je uslov bez koga se ne može spoznati stvarnost.

Živimo u dimenziji koju karakteriše dijalektika suprotnosti. Jednostavno to je način na koji se svest ovde ispoljava, sazrevamo i učimo samo kroz iskustva suprotnosti. Takav je prirodni zakon sveta u kome živimo. Ovde iskušavamo krajnje suprotnosti pa tako i odsustvo ljubavi. Zbog igre suprotnosti doživljavamo odsustvo ljubavi samo zato da bismo postali svesniji potrebe i važnosti ljubavi. To je jedini razlog zašto postoji odsustvo ljubavi, ne zato jer je nema nego samo zato da bismo postali više svesni njene prirode, potrebe i značaja. Sve što radimo u životu radimo zbog potrebe ljubavi. Svako nasilje koje činimo mi činimo zbog besne reakcije na nedostatak ljubavi. Ljubav je jedini lek za svako nasilje i zlo.

Ako doživljavamo odsustvo ljubavi to nije zato jer je nema ili je nismo dostojni, već samo zato jer treba da je sami ispoljimo. ***Božanska ljubav na ovom svetu suprotnosti ima dva aspekta: jedan je kada je dobijamo spolja, a drugi kada je sami ispoljavamo iznutra.***

Dva aspekta božanske ljubavi najbolje možemo razumeti na primeru dece i roditelja. Deca bezuslovnu ljubav očekuju i primaju od roditelja, a roditelji je daju kroz sebe. Očekivanje da dobijemo ljubav spolja jeste detinjasta ili nezrela faza. Sposobnost da sami dajemo ljubav je zrela faza ljudskog razvoja.

Ali ta druga faza zavisi od ispravnog razumevanja suštine ljubavi, a to je neuslovljenost. Sposobnost za davanje ljubavi raste u onoj meri u kojoj je ljubav koju pružamo bezuslovna. To znači kada ljubavlju omogućavamo samo postojanje a ne neke naše interese. Ljubav je nezrela kada je izraz trgovine, ili ako nameće bilo šta voljenom biću. Ljubav je bezuslovna samo ako voli biće kakvo jeste, ako mu pomaže da bude ono što jeste, svoje i slobodno. Svi mi želimo da budemo svoji, autentični i slobodni. To želimo zato jer je i prava priroda ljubavi takva ista.

Najbliži izraz božanske ljubavi na ovome svetu jeste roditeljska ljubav. Zagrljaj roditelja je uvek božanski zagrljaj. Takođe i zagrljaj deteta.

Božanska svest duše se na ovom svetu najjasnije vidi na licu deteta. Telo deteta je malo, individualan um i ličnost još nisu razvijeni, pa se zato velika svest duše lakše ispoljava, nema šta da je zakloni. Dečija aura sija od energije duše. To je ono što nas privlači deci, ne samo zato što su mala, privlači nas veličina svesti duše u njima; nju osećamo kao milost i blaženstvo u blizini deteta, privlači nas ona ozbiljnost i dostojanstvo svesnosti koju mnoga deca pokazuju u pojedinim trenucima a koja nadilazi svesnost odrasle osobe. Najviše nas kod dece privlači njihova kreativnost, a ona uvek potiče od svesti duše. Odrasli su se otuđili od takve svesti koju imaju samo deca jer su očvrsnuli u svom fizičkom umu i ličnosti. Kod odraslih mnogo jače zrači njihova ličnost. Stoga je rečeno da samo kada opet postanemo kao deca vratićemo se božanskoj svesti duše.

Deca nas uče bezuslovnoj ljubavi. Ona je traže od nas i tako nas uče da je ispoljavamo. Deca više uče nas nego mi njih. Kada vam dete dâ svoju

malu ruku punu poverenja da ga vodite kroz život, tada se na vas sruči odgovornost od stotinu tona tako da više ne možete da mrđnete, ne možete da radite šta vaš mali um i ego želi, već morate da budete ispravni i odgovorni. Najispravniji i najodgovorniji. Tako nas božanska svest duše uči kroz dečije biće, kroz razmenu davanja i primanja ljubavi. Tako uzajamno rastemo i sazrevamo kroz davanje i primanje ljubavi. Uostalom, mi ljudi se začinjemo i rađamo kao plodovi vođenja ljubavi. Nije zato neobično što nam se celi životi vrte oko pitanja ljubavi.

Ako nemate nikoga ko bi vam pružio ljubav, onda vi pružajte ljubav. Bezuslovno. To je drugi način da ostvarimo ljubav u svom iskustvu. Prvi način, samo da primimo ljubav, jeste način mladog i nezrelog ega. Bezuslovno davanje ljubavi jeste zreo i kreativan način, nesebičan, njime se nadilazi ego. Samo posmatrano iz perspektive ograničenog uma i ega izgleda da prvo treba da dobijemo ljubav da bi je dali. Viši um i svest duše znaju da već imamo ljubav, da svekoliko postojanje počiva na božanskoj ljubavi, samo treba da je ispoljimo. Neka sila pokreće rad našeg srca svakog trena. Da li smo joj zahvalni? Neprekidno dišemo. Da li smo zahvalni što postoji vazduh? Sunce nas greje. Da li smo mu zahvalni? Sve je to odraz božanske ljubavi koja sve omogućava a koje nismo svesni. Religiozni ljudi u drevnim vremenima jesu bili toga svesni. Zahvaljivali su se suncu što sija. Danas nisu. Danas je religija samo teologija.

Davanjem ljubavi mi je ostvarujemo kao da smo je već dobili, neutrališemo vreme u kome je nismo imali. Davanjem ljubavi mi samo otkrivamo da smo je oduvek imali. I mi u njoj uživamo kada je pružamo. Zapravo naše sazrevanje, nadilaženje uma i ega, jeste u tome da spoznamo da je безусловna ljubav uvek ovde i sada, uvek dostupna, da je izvor svega. Zato je zreli ljudi uvek ispoljavaju, čak i u najtežim okolnostima. Teške okolnosti postoje samo zato da bismo se naučili da ljubav ispoljavamo uvek, a ne samo kada je primamo i kada nam odgovara. Zato jer je prava ljubav uvek безусловna.

Ovde dolazimo do razumevanja šta u ljubavi znači izraz 'bezuslovna'. To je ona ljubav koja ne traži ništa već se samo безусловno daje, koja je identična sa samim postojanjem i životom. Mi stalno postojimo i živimo dok radimo svašta zaneti svojim mislima i iluzijama, ne primećujemo neverovatnu složenost života u nama i svuda oko nas, ogroman trud u stvaranju i održavanju života. Bavimo se svojim sitnim sadržajima i zamislima dok postojimo u božanski složenom kosmosu. Svaka ćelija našeg tela je složenija od Mercedesove fabrike automobila, božanska svest je bila potrebna da se stvori svaka ćelija, i božanska volja je potrebna da ona živi svakog trena, božanska svest povezuje rad svih ćelija u simbiozu života našeg tela. Upravo je složenost života pravo lice božanske ljubavi, što je više truda i kreativnosti uloženo to je više i ljubavi u tome. A o čemu mi razmišljamo kada patimo? Jedini lek za svaku pa i najveću patnju jeste svest o prirodi našeg bića i božanskoj moći i kreativnosti na kojoj počiva život svakog trenutka. Drugim rečima, uvid u stvarnost uklanjanja svaku patnju.

Kada ste u patnji, ne molite se Bogu da vas spase, već uzmite školski udžbenik iz biologije i čitajte o radu ćelije. To će vam pomoći.⁴⁰

Da bismo razumeli prisustvo božanske ljubavi moramo uvek biti svesni one 'božanske čestice' od koje je sve sačinjeno, odnosno da je sve što postoji vibracija samog božanskog bića, njegova svesna namera. Iako je korisno o tome biti obavešten unapred, da bismo toga uvek bili svesni, neophodno je iskustvo trajnog duhovnog probuđenja. Sećam se kada sam ga ja doživeo, otišao sam da pijem vode. Jasno sam tada video vodu kao svesni oblik božanskog, da je to element koji je svesno bio u tom obliku da bi mi omogućio život, utolio žeđ. Video sam sve stvari oko sebe, sve elemente, pod na kome stojim, zgradu u kojoj živim, zidove, sve stvari korisne i potrebne za život kao svesne oblike koji postoje svesnom namerom u tom obliku da mi omogućili život, i da bi se u meni otvorila svest o njima. Sve to je kroz mene postajalo svesno sebe.

Sada se sećam detalja iz jednog dokumentarnog filma o istraživanjima vode gde se navodi istinit slučaj brodolomnika koji su plutali u čamcu danima, ostali su bez vode. Jedan od njih je u očajanju zahvatio morsku vodu i pomolio se nad njom, zamolio je da se pretvori u pijaću vodu da bi im spasla život. Nakon toga ju je probao i ona je zaista postala voda za piće, nije više bila slana. Voda je odgovorila na molitvu zato jer je svesna tvorevina. Od svih elemenata voda je najbliža svesti, može najbrže da odgovori na svesni zahtev, da reaguje na naša osećanja i reči, jednostavno zato jer je uvek pokretna, fluidna. Drugi elementi osećaju isto što i voda ali zbog svoje grublje prirode ne mogu da reaguju dovoljno brzo tako da to možemo da primetimo. Ovaj slučaj pokazuje i moć delovanja naše svesti na okolinu, slično telekinezi, ali još više pokazuje da mi postojimo u okolini koja je nas svesna i koja nam svesnom namerom omogućava život. Iako živimo u velikom svetu i krećemo se slobodno mi smo i dalje zbrinuti kao dete u majčinoj utrobi, kao riba u vodi. Božanska ljubav je svuda oko nas.

Reći će neko da nas ta ista priroda ubija, voda nas davi, neće svakom brodolomniku na moru da se pretvori u vodu za piće. Možda zato jer je nismo zamolili celim bićem, jer smo uradili nešto pogrešno, jer spoljašnjost ne doživljavamo kao svesno biće koje nama služi, već kao otuđeno neprijateljsko okruženje. Zato ono tako i deluje na nas. Priroda odražava našu svest kao ogledalo; takve su osobine holografskog univerzuma. Sećam se opet, davnog događaja kada se jedno dete provuklo kroz rešetku kaveza lava u zoološkom vrtu. Otišlo je puno oduševljenja do lava i pomilovalo ga po grivi. Izašlo je nepovređeno i jednako srećno.

Osim toga, božanska celina nas vidi mnogo šire nego što mi sami sebe vidimo. Mi smo vezani samo za telo koje imamo i sudimo iz njegove perspektive, a ona vidi i našu dušu za koju je ovo telo samo san. Za nju smrt nije negativna pojava, ma koliko i život bio važan. Iz najviše perspektive gledano život i smrt su kao dva treptaja oka. Zato tako lako umremo ako ne delujemo celim svojim bićem, ako ne koristimo sve svoje potencijale.

Dr. Murdo MacDonald-Bayne, lekar sa iskustvom duhovnog prosvetljenja, odnosno pune povezanosti uma sa svešću duše, u detinjstvu je mogao svesnom namerom da uspori pad sa visine tako da ostane nepovređen. Sva čuda su moguća kada imamo svest duše, sa kojom vidimo celokupno postojanje kao svesno i živo, kao naše prošireno biće.

Stoga kada je reč o božanskoj ljubavi, ona je svuda oko nas, ona je sve što postoji. Mi smo uvek u njoj i ona nas omogućava na sve načine. Ako nastradamo od nečega, to je samo zato jer nismo koristili pun potencijal svesti, jer nismo radili ispravno, jer smo bili u sukobu sa prirodom.

Možda smo mi ljudi, u našoj otuđenosti Omega tačke, jedino mesto gde božanske ljubavi ima najmanje, gde ona tek treba da se otkrije i kroz nas ispolji.

Sveprisutnost božanskog bila je u religijama nagoveštavana jezikom koji podstiče divljenje i strahopoštovanje prema Bogu. Odnos prema Bogu kod vernika oduvek je bio praćen strahopoštovanjem. Kada jednom spoznate pravu prirodu božanskog, osećaćete strahopoštovanje prema čaši vode koju držite u ruci, apsolutno prema svemu, jednako kao prema Bogu.

Ono 'bezuslovno' u ljubavi znači apsolutno, ono što uvek postoji nezavisno od svega drugog, ono što ni od čega ne može biti ugroženo. Bezuslovno znači da je uvek dostupno ali bez uslova. To znači da se ne nameće, postoji kao sloboda izbora. Bezuslovnu ljubav na ovoj našoj dimenziji dosežemo samo kroz slobodu izbora naše individualne svesti, kroz našu volju da je izrazimo - jednako kao i da je primimo i prihvatimo.

Ako ne živimo u ljubavi, ni kao pojedinci ni kao narod, to ne znači da ljubavi nema već samo da je nismo izabrali.

Bezuslovno znači da božansku ljubav možemo samo svojom voljom i svešću da prihvatimo i da je izrazimo. Njeno prihvatanje i izražavanje ne smeju da zavise ni od čega, niti jedno od drugog. Dakle, bezuslovnost božanske ljubavi ovde znači da je povezana sa svešću i voljom, sa delovanjem. Iako božanska ljubav postoji kao samo postojanje, kao sam vazduh koji nam daje život svakog trenutka, ona zavisi od svesnog prihvatanja koje je moguće samo kroz razumevanje njene prirode, ili od svesnog izražavanja koje je takođe moguće samo kroz razumevanje njene prirode. U oba slučaja božanska ljubav je povezana sa svešću i delovanjem.

Konačno razumevanje svojstva 'bezuslovnog' u božanskoj ljubavi jeste da ona postoji nezavisno od svih uslova i okolnosti. To znači da ako su okolnosti nepovoljne i teške, ako živimo kao u paklu, ako je oko nas samo mržnja i otuđenost, ako ljubavi nema nigde, to znači da treba da je stvorimo nezavisno od svih tih uslova u kojima se nalazimo. Zapravo, baš tada je ona najpotrebnija. Štaviše, nje nije ni bilo samo zato jer je niko nije ispoljavao. Bezuslovna ljubav je nezavisna od svih uslova. Upravo kada postoje negativni uslovi i teškoće božanska ljubav traži da se ispolji kroz čoveka. Kada su uslovi povoljni i lepi, onda se božanska ljubav sama spušta kao sunčeva svetlost. Lepota života i blaženstvo jesu ispoljavanje božanske ljubavi, blaženi smo kada prepoznamo da je božanska ljubav sve što postoji.

Dakle, ono 'bezuslovno' ima dve strane novčića, kada ljubav sama dolazi spolja i kada se ispoljava kroz čoveka i njegova dela. Sama se spušta kada nema smetnji, kada je vreme vedro i lepo, kada je ništa ne sprečava. Kroz čoveka mora da se ispolji kada je teško i ružno vreme, kada vlada nedostatak ljubavi. Tada čovek mora da je ispolji nezavisno od svih uslova i okolnosti, uprkos svemu - bezuslovno. Jer - ljubavi nije ni bilo zato jer je čovek nije ispoljavao. Stvarao je pakao sam sebi jer je činio dela suprotna ljubavi, suprotna od života.

Ako doživljavamo odsustvo božanske ljubavi to je samo zato jer je nismo postali svesni kao prirode samoga postojanja i zato ne umemo da je ispoljavamo kroz sebe, svojim delima ljubavi. Božanska ljubav se nikada ne nameće zato što je sveprisutna, kao tlo na kome živimo, kao vazduh koji udišemo. Ona čeka da je postanemo svesni i da je ispoljimo kroz sebe. Spolja ona se ispoljava i razvija kao priroda samo zato da bi dobila svoje najkonkretnije oličenje, ljudski lik i razumevanje. Nigde se božanska ljubav ne ispoljava tako delotvorno, lepo i jasno kao kroz čoveka, kroz ljudska dela ljubavi i razumevanja.

Najlepše pojave na ovom svetu stvaraju osobe koje vole. Osobe koje samo traže ljubav uvek stvaraju situacije koje pokazuju nezrelost, koje vode u destruktivnost.

Ako uspete da ispoljite ljubav nezavisno od okolnosti, uprkos najgorim okolnostima, tada će ta ljubav biti utoliko više bezuslovna i kao takva će više imati božanska svojstva. Ako uspete da stvorite takvu ljubav iako ste u paklu, onda će se božanska ljubav sručiti na vas automatski, kao odraz u ogledalu.

Ako neko nije doživeo bezuslovnu ljubav, ako je odrastao u teškim i grubim uslovima, to ne znači da ljubav nije namenjena svakome već samo srećnicima. Ona je bezuslovna, a to znači da nikome posebno nije namenjena i uvek je dostupna. Ako je niste doživeli nikada to samo može da znači da je vaš zadatak u ovom životu da je stvorite iako je niste imali, bezuslovno. Budite ljubav, širite ljubav iako je niste imali, bezuslovno - baš zato jer je niste imali. Upravo tako stvorena ljubav, samo iz naše dobre volje, zaista je bezuslovna i ona je najbliža božanskoj ljubavi. Ljubav koju dobijamo uvek ima manju snagu jer može biti zasenjena nekim ometajućim okolnostima i nedovoljnim razumevanjem. Ali ljubav koju sami ispoljavamo iz sebe mnogo nam je bliža i jasnija, ona je zato mnogo bliža izvornoj božanskoj ljubavi. Zato ako želite iskustvo prave božanske ljubavi, ispoljavajte je iz sebe, ne čekajte da je dobijete jer to što dobijete uvek će biti slabijeg kvaliteta, zavisice od prisustva onoga koji vam pruža ljubav. Konačno, i taj drugi koji vam pruža ljubav, morao je da je stvori iz sebe.

Veoma je važan i primer ljubavi koju dajemo onima koji je nemaju. Dovoljno je samo da se uvere da je ljubav moguća pa da se ohrabre da je sami izražavaju. Ako je nikada ne osećate teško će poverovati da je uopšte moguća. Zato uvek dajte primer ljubavi, uvek će to neko primetiti i, ko zna kada, preneti dalje. Izražavanje ljubavi je veoma važno, kao hrana i voda.

Zapravo hrana i voda su samo uslovi za život, dok je ljubav svrha života svih nas, bili toga svesni ili ne. Bez hrane umiremo, a bez ljubavi sami se ubijamo na sve moguće načine.

Ljubav je takođe važna za učenje i spoznaj. Ljubav je drugo ime za spoznaj. Ništa se ne spoznaje bez ljubavi. Ljubav je energija spoznaje, ono što volimo to nas privlači da spoznamo do kraja. Ljubav je spoznaja koja nadilazi um. Um je logičan i vidi samo ono što čula opažaju. Ljubav je svest koja nadilazi vreme i prostor, koja nadilazi čula i širi percepciju u beskraj. Naše emocije su inteligencija koja nadilazi fizičko telo, sa njom vidimo ono što fizičke oči ne vide, razumemo ono što um ne razume.

Ljubav spaja sve ono što ograničeni um razdvaja. Nema sukoba koji ljubav ne može da razreši. Svi sukobi nastaju samo nedostatkom ljubavi i razumevanja koje samo ljubav donosi sa sobom.

Svest naše ljubavi proširuje naše vidike i spaja sve ono što izgleda nespojivo - i tako nas uzdiže sve do božanskog jedinstva. Odakle i potiče.

Jedini način da čovek ima božansku ljubav u svom životu jeste da je ispoljava iz sebe. Često ljudi koji su odrasli u ljubavi nisu dovoljno svesni njenog značaja i ne umeju da je daju iskreno. Oni ostaju narcisoidni do kraja života. Onaj ko je nije imao, a umeo je da je stvori i iz ničega, da je ispolji iz sebe, taj je zaista upoznao veličinu ljubavi i on je ima uvek oko sebe. Zato što je ima u sebi, nikada je ne može izgubiti. Nema drugog načina da budemo okruženi ljubavlju osim da je stvorimo. To je ono što se traži od nas.

Taj prelaz između nezrelog i pasivnog očekivanja ljubavi, da nam bezuslovno bude data, i zrelosti sa kojom smo sposobni da je dajemo i aktivno pružamo bez obzira na teške okolnosti, bezuslovno, jeste najvažniji i najkritičniji prelaz, i za svakog čoveka posebno i za celo čovečanstvo.

Zapravo, razvoj ljudske civilizacije zavisi samo od toga: kako da uredimo svet po meri čovekovo, i da to bude svet pun ljubavi.

RELIGIOZNOST I RAZVOJ CIVILIZACIJE

Razvoj čovečanstva treba gledati kao na razvoj deteta. Dete ne može samo da rasuđuje i odlučuje jer nema iskustva iz života, zato mu je potrebna pomoć u razvoju, vaspitanje. Svaki roditelj zna koliko je strpljenja potrebno da se dete nauči da iz razigrane mašte pređe u fizičku realnost, da nauči da konkretno razmišlja, da spoji konkretno sa apstraktnim, da prestane spontano da žvrlja olovkom po papiru i da nauči da piše iste pravilne pokrete kod pisanja slova; da stavi stvari na svoje mesto a ne da ih baca kako mu padne na pamet.

Isto je i sa čovečanstvom. Ono se razvija na vrlo sličan način, uči se da stvara sve što je potrebno, da ispravno prepoznađe događaje i prirodne zakone. Religije su oduvek bile takva pomoć u vaspitanju naroda i celog čovečanstva. One su imale obrazovnu funkciju. One su predstavljale roditeljski autoritet potreban ljudima.

Najstarije religioznosti imale su tabue i plemenske zakone. Sve religije imaju snažnu etičku komponentu, ali obrazovna funkcija religija najviše je primetna kod takozvanih etičkih religija, judaizma i islama. Najznačajniji sadržaj tih religija jeste obrazovanje vernika šta da rade od trenutka kad se probude dok ne legnu da spavaju, pa čak i kako da se odnose prema snovima; negde im je zabranjeno da ih tumače. Kako treba da se oblače i ponašaju u svakodnevnom životu, do najsitnijih detalja. Njima je propisano sve, od jelovnika i mode do najviših kosmogonijskih pitanja. Na sve to za njih postoje odgovori u nekoj "svetoj knjizi" i oni se ne smeju dovoditi u pitanje. Kazne za nepoštovanje su teške, tolerancija je minimalna, ako prevaspitavanje ne uspe iz prvog pokušaja, sledi smrtna kazna. Za mlade i nezrele duše ovakva etička uputstva su bila neophodna.

Postoje i religijske prakse koje uređuju život i naprednijim i zrelijim dušama, kao što je hrišćanstvo u svim oblicima. Pored pravila za život koja su smanjena i svedena samo na "deset zapovesti" tu se daje malo više slobode u izboru garderobe i ponašanju, dok se psiha i dalje vaspitava putem dogme.

Sve je to pomagalo ljudima da se tokom vremena nauče da žive uredno i skladno koliko je moguće, a pre svega da se nauče radu, redu i disciplini. Takva uređenost se odražavala na svo ostalo životno okruženje, pre svega na uređenje gradova.

Oduvek su postojali takozvani civilizacijski sukobi, a to su u suštini sukobi različitih stanja svesti u vezi rada, reda i discipline, sposobnosti da se život uredi civilizovano i uredno, da se izgrade naselja i gradovi koji su podobni za kulturni život - naspram nezrelog stanja svesti i kulture koje ne razvijaju red, rad i disciplinu, koje održavaju svoja naselja bez ikakvog razvoja tokom dugog vremena.

Takvi civilizacijski sukobi se vode i danas.

Možda niste obavešteni, ali ova planeta je predviđena za razvoj. Civilizacije i narodi koji ne učestvuju u razvoju materijalne i duhovne kulture, koji bi hteli samo da hiljadama godina vegetiraju na isti način koji je dovoljan za udoban život, ili još gore, da žive na tuđ račun, neće se dobro provesti. Biće sprečeni u tome.

Razlog za ovu težnju čovekovu da ne menja stvari leži ne samo u nezrelosti mladih duša već i u prirodi same duševnosti. Ona je takva da duševni ljudi vide božansku svest na delu svuda oko sebe. Zato ne vide potrebu da bilo šta usavršavaju i menjaju. Oni vide da je samo Bog savršen, i samo se njemu predaju. Skloni su da sede po ceo dan u hladovini i piju čaj između molitvi (dok žene moraju stalno da rade). Zato im je potrebna prinuda i prisila da se pokretnu na rad, red i usavršavanje materijalnog okruženja. Problem je što pri tome prisila može da koristi ratove i oružje kao krajnju meru, i što se lenjivci takođe brane oružjem pozivajući se na svog Boga koji im je rekao da ne rade ništa, da On sve odlučuje i samo njemu treba da se predaju. O tome smo već govorili. Pri tome je najvažnije naći pravu ravnotežu i meru da se usled prejake prisile i prinude ne izgubi duševnost, svest duše, jer bez nje sve je uzaludno. Sav rad na ovom svetu se izvodi samo zato da bi božanska svest naših duša što bolje izrazila svu svoju kreativnost.

Zapravo, većina problema na ovom svetu postoji zato jer nije nađena prava mera i ravnoteža između raznih oblika prinude i ispoljavanja duševnosti.

Sistemi prinude na ljude da se razvijaju su institucionalizovani u nekim od najvećih religija.

Na prvom mestu je Rimski crkva ili katolicizam, zatim protestantske crkve.

Uticaj religije na materijalni razvoj i rad mogu slikovito da opišem iz vlastitog iskustva, koje će svima biti razumljivo.

Jedan letnji odmor proveo sam u Parizu početkom osamdesetih godina prošlog veka. Lutao sam gradom svuda i tako sam se našao i na Ajfelovom tornju. Na drugoj platformi sam čekao da uđem u lift, i tada me je za trenutak zbunila grupa turista koji su se gurali oko mene, tako da sam zastao na ulaznim vratima da ih propustim. Stariji gospodin u uniformi, koji je održavao kretanje lifta, zgrabio me je i uvukao u lift baš u trenutku kada su se gvozdena vrata zatvarala. Spasao me je da me teška vrata ne uhvate. Ne znam šta bi bilo sa mnom da se to dogodilo, mislim da tada nije bilo senzora na vratima lifta za automatsko blokiranje, ali sigurno ne bih dobro prošao. Zahvalio sam se gospodinu na pomoći dok su mi se ostali turisti smejali.

Sada kada opisujem svest o radu ne mogu a da se ne setim tog gospodina koji je bio na svom radnom mestu, neprimetan, ali je u pravom trenutku energično uradio šta je trebalo. Dogle sam živeo bezbrižno, opušten, u povoljnim uslovima, čitao sam poeziju i filozofiju, nisam bio zaposlen i nikada nisam razmišljao o takvim detaljima vezanim za rad i odgovornost. Taj događaj mi je otvorio oči da bolje vidim ceo grad. U

bazilici Svetog srca (Sacre Coeur) na Monmartru naježio sam se od hladnoće njenih mračnih zidina (tada je bar bilo mračno), od asketskih drvenih klupa dok sam slušao govor sveštenika. Ali odmah tu ispred bazilike uživao sam u cvetnoj aleji i hranio vrapce iz ruke. Bio je veliki kontrast između unutrašnjosti crkve i vanjskog okruženja celog grada. Svaki detalj u gradu je umetnički osmišljen, svaka klupa, svetiljka i most bili su posvećeni kreativnosti i lepoti, ništa nije bilo samo radi funkcije, u svemu se ispoljavao inteligentni dizajn. Sam Ajfelov toranj ne služi ničemu, funkcionalno je nepotreban i besmislen, on je najveća nepotrebna stvar na svetu, ali on je najprivlačnija turistička destinacija na svetu upravo zato jer je stvoren u slavu nevidljivog smisla, estetike, i težnje ka visinama. Njegova konstrukcija je savršeno postavljena sa ciljem nadilaženja zemljine gravitacije. Taj toranj je skulptura koja svojom vertikalnom kompozicijom izražava težnju nadilaženja uslovljenosti ovoga sveta, a to je ono što nazivamo kulturom. To je najveći umetnički predmet na svetu.

Notr Dam je takođe unutra bezličan i hladan, samo zidine koje otkrivaju nevidljivu genijalnost arhitekture. Ali spolja izaziva divljenje u sklopu okruženja celoga grada. Taj grad kao da najbolje izražava spoj svesti i postojanja. Bar težnju ka tome. Gradovi su mesta gde se ukrštaju putevi, ljudi, iskustva i informacije, mesta gde se svest o postojanju kolektivno razvija i usavršava. To je definicija građanske kulture.

Na istoku Evrope sve je suprotno. Pravoslavne crkve su iznutra veličanstveno uređene, sveštenici su maksimalno ukrašeni, sadržaji iz Biblije su na svim zidovima slikovito prikazani u velelepnim freskama, crkveni obredi su veličanstveni - a okolina je često neuredna i zapuštena. Oko crkvi je najčešće samo blato. Uređenje gradova i redovno održavanje građevina i puteva nije postalo kultura svakodnevnog života, red i zakon po kome se živi. Groblje Per Lašez (Père-Lachaise) u Parizu savršeno je uređeno kao mali grad; pravoslavna groblja su neuredna i blatnjava. Takvi su i većina gradova jer je takva i radna kultura vernika. Svakako da ima lepih gradova i trgova, ali ako zađete malo izvan centra, Moskve na primer, videćete ružna mesta za život. Ono što je izgrađeno da bude korisno ne održava se redovno. Zapravo, sve što je u Rusiji i Istočnoj Evropi stvoreno pozitivno i po savremenim standardima, od arhitekture do društvenog uređenja, stvoreno je pod uticajem Zapadne Evrope. Nažalost, ne dovoljno. Na primer, u Rusiji nedostaje vladavina prava. Za razliku od anglosaksonskog precedentnog i kontinentalnog prava, u Rusiji i danas vlada intuitivno pravo. To znači da postoje pisani zakoni ali svi znaju da ne moraju da ih poštuju, i postoje nepisani zakoni koje svi poštuju jer znaju da iza njih stoji prava moć.⁴¹ U Kini nema ni toga. Tamo je komunistička partija pomoću feudalnog mentaliteta nametnula digitalno robovlasništvo. U Indiji skoro svaki šalterski službenik sebe smatra gospodarem karme svih klijenata. I sam sebi određuje radno vreme. Dok čekaju na suđenje mnogi borave u zatvoru duže od kazne koja je predviđena za njihov prestup.

Na Istoku se prevelik naglasak stavlja na simbolična izražavanja vere, a premali na kulturu sveg ostalog života.

Kod muslimana je to još više izraženo. Džamije su izgrađene sa ogromnim trudom, kamene rozete kao da su nastale direktno iz imaginacije majstora, dok se ulicama najvećih islamskih gradova slivaju fekalije; nemaju kanalizaciju. Gde je danas imaju to je samo zahvaljujući uticaju Zapada. Tamo možete da dobijete koksaki (coxsackie) bakteriju iz vode i u najboljim hotelima (bio sam svedok takvom slučaju).

Dalje na Istoku ovaj raskorak između verskih ideala i kulture svakodnevnog života još više je izražen. Indija je verovatno najbolji primer negativnog odnosa religioznosti i kulture življenja. Tamo su religioznost i kultura življenja maksimalno izraženi u sasvim suprotnim smerovima, kao da jedno postoji za račun drugog. Tamo ne samo da nemaju kanalizaciju već nemaju ni klozete. (Tek nedavno su počeli da ih grade.)⁴²

Uređenje životne okoline pod ostalim religijama i kulturama još uvek nije ni započeto, negde ne postoji ni kao ideja, još je daleko od toga da i ono postane umetnički obrađeno. To je zato jer religioznost nije ispravno shvaćena niti primenjena. Bog se odvaja od sveta i svet od Boga. Samo kada čovek bude svestan njihovog jedinstva, živeće kao u raju, u Jelisejskim poljima.⁴³

Svaki poslodavac zna o čemu ovde govorimo, koliko je teško naći dobrog radnika, a još teže naterati ga da uvek dobro radi.

Da ne bude zabune, ovde ne govorimo o primitivizmu već o nezrelosti mladih duša. One su često pozitivne, ti ljudi su često veseli i razigrani, spontani i srdačni, ali su kao mala deca i teško ih je naterati na red, rad i disciplinu.

Postoje dva razloga za nepostojanje reda, rada i discipline kod ljudi. Prvi je karmička nezrelost i za nju nema leka. Oni su jednostavno primitivni i ne mogu ništa da nauče. Međutim, postoje i zrele duše koje se teško prilagođavaju redu, radu i disciplini koja je potrebna za izgradnju ovoga sveta, upravo zato jer su više duševni, oni su bliži svesti duše i zato su više opušteni i nemarni, pre bi se igrali i zabavljali nego nešto naporno radili. I kada rade teško ih je naterati na disciplinu, da poštuju etički kodeks, oni i na radnom mestu mešaju privatno i poslovno ponašanje. To često deluje opuštajuće i pozitivno na atmosferu, ali često i ugrožava efekte rada. Treba razlikovati takve duševne ljude koji su kao mala deca, od onih prvih, karmički nezrelih, koji jednostavno nemaju inteligencije za rad i stvaranje, koji ni kuće ne umeju sebi da naprave kako treba. Ljudi koji imaju svest duše ali ne i disciplinu veoma često su genijalni i kreativni. Ali takvi su samo individualno, ne i kolektivno. Njih veoma privlači disciplina i stvaralački rad, ali oni su manjina.

Sva disciplina u vezi rada služi tome da se individualna svest naprednih duša što više proširi na kolektiv, da se reguliše spontanost koja je odlika svih mladih i nezrelih bića.

Pri tome je najvažnije naći ravnotežu između ispoljavanja duševnosti i potrebe za disciplinom. U ranim fazama kapitalizma ljudi (pa i

deca) morali su da rade kao u paklu. Vremenom su se uslovi rada usavršavali i poboljšavali, ali još uvek nisu dospeli do idealne ravnoteže - da se zadovolje potrebe za radnom disciplinom i da to bude na korist ljudima. Tu ravnotežu je svakako teško postići, ali ona mora da bude ideal.

Kultura uređenja životne okoline kroz rad, red i disciplinu je osnovna odlika katoličanstva. Znamo kako izgledaju katoličke škole.

Problem postoji i u Zapadnoj Evropi, u središtu kultura koje se bave razvojem civilizacije. One odlaze u drugu krajnost. Nezrelost duševnosti mladih duša one potiskuju preteranom disciplinom. To se vidi u kulturi Anglosaksonaca i protestanta, Nordijaca i Germana. Materijalna kultura je kod njih najrazvijenija ali zato trpi duševnost i srdačnost. Ti ljudi su hladni i pragmatični, međusobno su maksimalno otuđeni i sve više usamljeni. Duševnost se izražava najviše u literaturi, filmovima,⁴⁴ i po malo u porodičnim odnosima.

Potreban je utilitarizam i pragmatizam da bi se rad dobro organizovao, da bi svako prihvatio svoju ulogu i odgovornost u podeli rada. Međutim, ako se u potiskivanju spontanosti i duševnosti ode u krajnost, sam rad je uzaludan jer on tada ne služi čoveku već čovek ropski služi radu, i vlasnicima kapitala, korporacijama koje ne razlikuju čoveka od običnog alata, koje gaze po svemu što je ljudsko da bi došle do cilja koji nije u interesu ljudi.

Civilizacija bez duše ubija ljude i celu prirodu.

Pa ipak, takav pritisak je na Zapadu kristalisao upravo pitanje svesti duše, odnosno tajne života. Danas se o svesti duše na Zapadu govori kao nikada ranije u istoriji, povezuje sa kvantna fizika sa duhovnošću. Neki od najvećih zagovornika sinteze drevnih znanja i duhovnosti sa novom naukom jesu: Michael Talbot, Lynne McTaggart, Dr. sc. Amit Goswami, Bruce H. Lipton, Gregg Braden, Rupert Sheldrake, Fritjof Capra, Neale Donald Walsch, Eckhart Tolle ... U njihovim rečima može se naći suština religioznosti izražena savremenim jezikom nauke, i to na način koji potpuno uklanja međusobnu otuđenost ljudi, kao i od svesti duše.

Suština celog ovog problema jeste da se uspostavi ravnoteža između reda i haosa.

Duševni ljudi su predstavnici transcendentalne svesti duše, a ona se zasniva na slobodi i kreativnosti. Zato je njima teško da se prilagode redu, radu i disciplini. Kreativnost nikada ne izvire iz reda već iz slobode, iz nereda, iz haosa. Red i kaos su oduvek postojali i smenjivali se, kao jin i jang, život se sastoji iz nepredvidljivog i predvidljivog, poznatog i nepoznatog. Haos nije destrukcija i zlo već delovanje slobode koja omogućava kreativnost, nove ideje. ***Redu je potreban povremeni kaos da bi bio kreativan red. Haosu je potreban red da ne bi bio destrukcija i negacija života.*** Red i kaos su Alfa i Omega života. ***To se događa na ovoj planeti u ljudskom društvu, u vremenu i prostoru.*** Postoje ljudi, kulture i civilizacije koje donose red i razvoj, i ljudi, narodi koji stvaraju kaos. Takođe se smenjuju vremena u kojima vladaju red i kaos. Postoje i teritorije na zemlji gde vlada red i gde vlada kaos. ***Jedni su potrebni drugima.***

Lako je uočiti da se istinski duševni ljudi lako prilagođavaju redu i radu i da oni u rad unose najviše kreativnosti. Oni sami uviđaju da im red pomaže da svoju duševnost kreativno izraze kroz rad.

Stoga glavni zadatak razvoja sveta jeste u tome da se duševnim ljudima pomogne da se dovedu u red i nauče da rade, a ne da se samo sprovodi diktatura discipline po svaku cenu, kao što je elita to do sada radila na Zapadu.

Vaspitanje naroda ne mogu da obavljaju samo crkve odnosno religije, potrebno je obuhvatiti i svetovni život ljudi. Svetovnu oblast vaspitanja, preko prinude i prisile, preuzeli su aristokratija i tajna društva. Aristokratija postoji sa idejom da se ljudima dá primer pravog ponašanja i izgleda, model na koji će ljudi da se ugledaju. Zato su oduvek idealizovani kraljevi, prinčevi i princeze. On su, bar u početku, bili ideali na koje ljudi treba da se ugledaju. Međutim, neki od njih su danas zaboravili svoju pravu svrhu i postali su samoživi degenerici koji i dalje paradiraju u svečanim nakićenim odelima kao u srednjem veku. Njihova edukativna uloga je davno izgubljena i svela se na rituale i parade, oni su danas idoli za mediokritete.

Ipak, nešto korisno su uspeali da urade. Na primer, izgled i razvoj savremenih gradova delimično dugujemo njima. U viktorijanskoj Engleskoj je počela izgradnja višespratnih zgrada sa stanovima, upotreba WC-a u zgradama (koji su, doduše, u početku eksplodirali zbog nakupljanja gasova i užasno smrdeli, ali se neki Lord dosetio kako to da reši sa krivinama cevi), stepenice nekada nisu bile ravnomerne pa su se ljudi saplitali i lomili vratove; i to su usavršili. Oni su pokrenuli industrijalizaciju i razvoj savremenog sveta. Ekonomsko uređenje, koje je pod kontrolom aristokratije koja je vlasnik svih korporacija i banaka, takođe je oblik prinude i prisile, još uvek daleko od humanosti i poštenja, ali bez slobodnog tržišta i konkurencije roba, usluga i kapitala, ne bi bilo razvoja savremenog sveta.

Uloga etičkih religija je takođe vremenom promenjena, sa razvojem civilizacije one se nisu menjale i tako su postepeno došle u nesklad sa vremenom. Etika u religijama je imala za svrhu da ljude obuči za normalno ponašanje i život. Kada su se ljudi kolektivno uzdigli dovoljno da mogu normalno da se ponašaju i žive, zato što su sami svesni šta treba da rade a šta ne, te religije su se pokazale kao prepreka daljem razvoju.

Ono što najviše karakteriše savremeno doba jeste razaranje starih religijskih koncepata i usvajanje novih običaja življenja. Globalizam je nastao informativnim povezivanjem čovečanstva preko interneta. Internet je srušio stare oblike religioznosti. Učinio ih je nepotrebnim. Pre svega tako što je izneo na površinu sve one laži i skrivene podvale kojima su se služile većine religijskih institucija. Informacije danas nemaju fizičkih prepreka kao nekada.

Posebno su na udaru konzervativne religije, islam, judaizam i pravoslavlje. One su nezrelim ljudima ranije pružale pravo utočište i sigurnost, učile su ih, ali danas su količina znanja i dostupnost informacija

učinili da ljudi mnogo brže mogu da se obučavaju i osvešćavaju sami, tako da sami postaju svesni šta treba da rade a šta ne. Nije im potreban neki semitski Bog da im to naređuje.

Sledeću stvar je veoma važno razumeti: Te religije su privlačne jer pružaju prividnu sigurnost i daju utočište nesigurnim i slabim ljudima, mladim dušama. Oni tu ne moraju da brinu ni o čemu, sve im je dato u vidu odgovora i pravila ponašanja. Treba samo da im se predaju, kao u islamu i judaizmu. Međutim, kada ove religije prekorače rok svoga trajanja, onda postaju zatvor koji sprečava dalji razvoj.

Upravo sada se razvija sukob između zapadne svetovne civilizacije koja zagovara potpune slobode, i islama, pravoslavlja, pa i ortodoksnog judaizma, koji pružaju sigurnost preko tradicije. Ali njihova sigurnost je mehanička i sprečava razvoj ljudske svesti kojoj je potrebna sloboda da iskusi sve što je moguće da se iskusi. Mlade duše se plaše takve slobode, možda i s razlogom jer osećaju da bi tako lako skrenule na stramputicu. Zato im je potrebna sigurnost tradicionalnih religija u kojima im je propisano sve što treba da rade tako da ne moraju da se muče i razmišljaju svojim glavama. Ali takva sigurnost ne može večno da traje jer će postati večna prepreka ljudskom razvoju.

Neophodna je sila da se mlade duše nateraju da izađu iz zone konfora koju pružaju tradicionalne religije i njihova diktatura etike. Nadajmo se ne i treći svetski rat.⁴⁵

Čovekov razvoj počinje najpre od pasivnog učenja o tome šta je ispravno a šta nije, do sposobnosti da čovek sam svojom svešću bude ispravan. On to može da bude samo ukoliko se poveže sa svešću višeg uma i svešću duše. Tada dobija punu slobodu da deluje sam po svojoj volji jer samo tako može da usavrši svoju volju i znanje, suočavajući se sa posledicama svoga delovanja. Kada se usavrši kroz slobodu delovanja tada se povezuje sa božanskom svešću.

Nikada se čovek ne može povezati sa božanskom svešću slepo sledeći neki autoritet, jer on tada nema svoju volju.

Samo kada kroz povezanost sa višim umom čovek stekne svoju volju, i to potpuno ispravnu volju, tada će biti istinski slobodan, i tada božanska svest može nesmetano kroz čoveka da deluje na ovom svetu, jer je volja čovekova potpuno usklađena sa božanskom. Bog deluje slobodno samo kroz slobodnog čoveka čija volja je usklađena sa njegovom.

Ključni uslov za ispoljavanje svesti duše na ovom svetu jeste sloboda delovanja, sloboda da čovek sam po sebi bude svestan šta da radi i da sam donosi odluke. Tako se ispoljava svest duše. Tako se preko svesti duše ispoljava sama božanska svest. Nikako drugačije. Zato Novo doba i globalizacija insistiraju na svim slobodama i pravima čoveka.

Tako dolazimo do toga da ključni cilj svih religija ne može da bude ostvaren u samim tim religijama, one moraju da nestanu u svetovnom životu, a svetovan život ne sme da bude razuzdan i divalj već da bude pravi dostojan nastavak religijskih ideala i težnji. Svetovan život treba da pruži

slobodu potrebnu svakoj individualnoj duši da izrazi sebe, ali na ispravan način.

Prva faza svetovnog života je razuzdanost, sloboda radi slobode i to najnižih nagona, buntovno rušenje svih ograničenja koja je nametala religija. To ja ova naša sadašnja faza razvoja. Viši oblik svetovnog života biće kada se sloboda i svest ispravno razumeju, i dobiju ispravno usmerenje, ka smislu postojanja, isto usmerenje kome su religije nekada težile u svom najboljem izdanju.

Dakle, svetovan život mora da bude nadogradnja religijskom, da omogući ostvarenje cilja religija, a religijski da bude oslobođen svih granica u veri i dogmi i tako bude identičan idealnom svetovnom životu.

Kada postanu savršeni, religijski i svetovni život uopšte se neće razlikovati.

Dok se to savršenstvo ne dogodi, biće sukoba jer taj proces nije mali niti jednostavan, dosta je spor jer nivoi svesti su različiti među ljudima kojih ima veliki broj. Neko vuče napred a neko nazad, uvek se nađe neko ko ima bolje rešenje, ali ako to rešenje zasniva na 'boljem' tumačenju 'svetih spisa', umesto na boljoj svesnosti samoga sebe, onda samo produbljava sukob.

Možda će ovaj priručnik pomoći da se bolje razume i uskladi ova velika promena koja je u toku i nije završena.

DEMONIZAM I DOKTRINA PROBUĐENJA

Moramo izričito podvući razliku koja postoji između autoritarnog ali i edukativnog demonizma - koji prožima niže oblike judeo-hrišćanske tradicije i sve njene sekte, kao i sve mnogobožачke paganske religije - od doktrine probuđenja u koju, pored ranog budizma, spadaju *sânkhya*, (Patanđalijeva) joga, (filosofski) taoizam i ezoterične tradicije sufizma.

U edukativni demonizam spadaju sve religijske tradicije koje se zasnivaju na ritualima, na institucionalnom i dogmatskom tumačenju otkrovenja dobijenih spolja, od viših, 'božanskih' sila ili prorokovanjem, koje su autoritarne i dogmatske i koje sadrže bilo kakav oblik žrtvovanja, bilo prinošenja žrtava, pravog ili simboličnog, bilo nametanja mentaliteta žrtve čoveku. Sav taj demonizam koriste vladari u radu na maksimalnom zatezanju Omega tačke.

Doktrini probuđenja pripadaju sve prakse koje čoveka navode da se sam probudi iz nesvesne prirodnosti i oslobađaju ga od neznanja i robovanja čak i najvišim silama prirode, prakse koje se prenose neposredno i lično, jer ga osposobljavaju da sam iskusi prisustvo božanske svesti. Doktrina probuđenja se, dakle, zasniva na duhovnosti koja je isključivo rezultat čovekove lične zrelosti. Takva se duhovnost, koja proizlazi samo iz zrele ličnosti, s pravom može smatrati autentičnom i jedinom koja je primerena čoveku, koja je humana. Demonizam se, nasuprot tome, zasniva na uticajima koji su čoveku stigli spolja, koji su mu nametnuti od strane neke "više sile" i koje mora da prihvati kolektivnom imitacijom, dresurom ili silom. Takva "duhovnost" je pseudoduhovnost i sve religije zasnovane na njoj su pseudoreligije. Istorija, koja je puna ratova između takvih religija, najbolji je pokazatelj nehumanog karaktera takve "duhovnosti".

Doktrini probuđenja pripadaju one istine koje se otkrivaju ličnom zrelošću i radom na sebi, uvek na jedinstven način. U demonizam spadaju sve 'istine' koje su pristigle spolja kao gotove i nepromenljive, kao zakon koji se nameće svima kolektivno (takve 'istine' najčešće diktira neki drakonski Bog).

Doktrina probuđenja (budizam) poziva čoveka da sam bude svestan najviše stvarnosti, jer smatra da on to može da bude. Ona čoveka čini aktivnim učesnikom u ostvarenju božanskog smisla. Demonizam čoveka čini pasivnim i negativnim kroz osećanje krivice i greha, uči da je čovek „iskonski grešan” i stoga nesposoban da bude svestan najviše stvarnosti, već samo njen sluga ili rob. Za stvarnost se tu smatra samo ono što neki viši entiteti i autoriteti prikazuju kao stvarnost, što uvek pristiže kao gotovo spolja, i što se zatim zapisuje i uči napamet kao tradicija, dogma ili zakon.

U tome je, dakle, osnovna razlika između demonizma i čovekove autentične duhovnosti. Demonizam se uvek ropski **prima** spolja i prenosi tradicijom i institucijom (crkvom), dok se autentična, čovekova duhovnost ispoljava samo individualno, ona se **stvara** procesom individuacije, kao lična zrelost (tj. kao zrela ličnost), neposredan doživljaj i celovito učestvovanje takve ličnosti u najvišoj stvarnosti postojanja i smisla. Demonistička vera je uvek determinisana nacijom (plemenom) i teritorijom, njena se tradicija ne razlikuje od nacionalizma. Zato je demonistička „duhovnost” uvek nasilna i isključiva, dok je duhovnost probuđenog univerzalna i kosmička, uvek je nežna i prihvata s ljubavlju svakoga, bez obzira na verska (i ostala psihomentalna) ubeđenja, ona gleda i voli samog čoveka, a ne njegove metafizičke iluzije. Stvarnost se ispoljava kroz probuđenog čoveka, on zrači njenom duhovnošću kao zvezda svetlošću, ispoljava je humorom i slobodom, dok demonistički vernik uvek izgleda kao sluga ili rob, u najboljem slučaju kao advokat 'božije istine' ili političar. On 'stvarnost' prihvata samo umom, uči napamet ono što misli da je stvarnost, dok je probuđeni postao stvarnost koja je ishod samog bića, svakog čoveka i sveg života (Luka, 17:20-21).

Isusovo učenje spada u doktrinu probuđenja, ali je naknadno, zasnivanjem crkve pretvoreno u demonizam. Ovde je važno znati da prva tri nivoa svih velikih religija (judaizam, hrišćanstvo, islam i mahajana budizam) pripadaju demonizmu, dok njihovi viši, ezoterični nivoi, upućuju na probuđenje (mistično nadilaženje svega).

Oba oblika su potrebna jedno drugome. Sve ima svoj razlog postojanja.

Svi mi u sebi stalno mešamo ova dva oblika postojanja, učenja i delovanja. Nekada smo opsednuti, nekada smo budni i razboriti. U suštini demonizam i probuđenje su samo dva stanja svesti, pasivno i aktivno. Jedno iskušava i podstiče drugo, kao Alfa i Omega. Stoga se demonizam i probuđenje tako i mogu najispravnije posmatrati, kao Alfa i Omega naše svesti i religioznosti.

RELIGIOZNOST, FOLKLOR I CRKVE

Nerazlikovanje demonizma od doktrine probuđenja takođe je otežano zbog uticaja tradicije i folklora.

Pretvaranje religijskog iskustva u (nacionalnu) tradiciju je najniži oblik življenja tog iskustva. To je onda folklor, a ne duhovnost. Mnogi 'religiozni' ljudi danas poistovećuju nacionalnu mitologiju, magijski ritualizam i folklor sa religijom kojoj po rođenju pripadaju. Tradicija je uvek imitacija i kao takva predstavlja najniži nivo iskustva postojanja. Ona je prirodan način regulisanja ponašanja nesvesnog čoveka, stavlja mu do znanja da je određeno ponašanje, verovanje pa i oblačenje, provereno vekovnim iskustvom i stoga osigurano od grešaka. Stalno ponavljanje takvog modela stvara naviku i obrazac po kome čovek dolazi do svog identiteta u svetu i društvu.

Sve tradicije (verske i društvene) postoje u onoj meri u kojoj čovek nema identitet o sebi u samom sebi, svome Sopstvu, u svesti duše koja otkriva postojanje kakvo zaista jeste.

Čovek sebe ne zna kao jedinstvenu ličnost u univerzumu sve dok mu je um spontano okrenut van i opčinjen objektima. Zato do nejasne svesti o svom postojanju dolazi posredstvom vanjskih kalupa stvorenih tradicijom, a to su pre svega jezik i verovanja, zatim teritorija, pleme, nacija, sve do tradicionalne odeće.

Koliko su ljudi manje integrisani kao individue i celovite ličnosti, toliko su više identifikovani sa nacijom, plemenom i tradicijom.

Koliko manje imaju sebe, toliko im je više potrebna spoljašnja identifikacija po nekom tradicijskom obrascu.

Koliko manje vide sebe kao ljudska bića, podobna božanskoj svesti koji sve daje, toliko se više međusobno tuku zbog razlika u veri i tradiciji.

Divno je videti ljude iz različitih tradicija koji se međusobno poštuju i vole. Oni na najbolji način pokazuju svoju ljudsku prirodu, svoju dušu.

Duhovna evolucija se kreće ka čovekovoj sve neposrednijoj samospoznaji, ka oslobađanju od kalupa tradicijskog uslovljavanja.

Međutim, tradicije su se oduvek lako pretvarale u institucije.

Pored fizioloških potreba ljudi poseduju jednako snažnu potrebu i za duhovnim smislom. Tu potrebu na kolektivnom planu ispunjavaju institucionalne religije, crkve. Ključni elementi života, kao što su rođenje, venčanje, smrt, datumi od istorijskog značaja za naciju (verski praznici) moraju da se povežu sa višim, kosmičkim aspektom, da im se dâ duhovni smisao. Taj posao obavljaju verske institucije kroz simbolične obrede i rituale, jer ***simbolična i ritualna imitacija su jedini način da se na kolektivnom planu zadovolji privid duhovnog ispunjenja.***

U piramidalnoj strukturi društva, njenu donju, najširu osnovu, tj. najveći procenat ljudi čine oni koji ne mogu neposredno i lično da spoznaju

duhovne istine, već njihove duhovne potrebe mogu biti zadovoljene samo na simboličan način, obredom i kolektivnom imitacijom. Crkve zadovoljavaju te potrebe, one se u potpunosti sastoje od simbola i rituala. Stoga su crkve institucije društveno-političkog karaktera, a ne duhovnog. Crkva je servis za usluge građanima i za njihovu manipulaciju, a ne duhovna institucija. Kao takav servis ona je vrlo značajna i potrebna; ogroman broj ljudi ima koristi od nje, ako ni za šta drugo, ono bar zbog inspiracije ka duhovnosti, održavanje vere i podsećanja na etiku i moral.

Istinsko duhovno ostvarenje moguće je samo kao lično iskustvo, nikada kolektivno. Otuda proističu sve zablude oko tumačenja duhovnih istina, jer su se one povezivale sa crkvom koja sa njima nema ništa. Crkva samo koristi pojmove koji se odnose na duhovnost, koristi ih isključivo na ritualno simboličan način, a nikada suštinski, i otuda zablude da se ona bavi samom duhovnošću.

Dokaz tome su svi verski ratovi iza kojih su uvek stajale institucionalne crkve, ako ne rečima, onda uvek delima. Snažne individue, koje su dolazile do ličnog duhovnog iskustva, uvek su bivale u sukobu sa crkvom. Crkve su oduvek proganjale one koji su se povezivali sa istinskom duhovnošću (gnostici, Majstor Ekhart, Jakob Beme, Đordano Bruno⁴⁶ ...). S druge strane, one su oduvek bile povezane sa vladarima i kolektivnim interesima. Iako u okviru crkve postoji pored egzoteričnog i ezoteričan aspekt izražavanja duhovnosti (monaštvo), ono je kontrolisano i dozvoljava se samo kao privid i imitacija. Ni tu nije dozvoljena nezavisnost duhovne spoznaje i njeno lično ispoljavanje - a ona se uvek lično ispoljava, tj. samo kroz nezavisnu ličnost.

Institucionalne religije (crkve) postoje u onoj meri u kojoj su ljudi nesvesni, i u toj meri su one potrebne za kultivisanje ljudi očuvanjem tradicije, ali ne tako što će ih učiniti svesnijim, već dovoljno obuzdanim i kontrolisanim. Zato se religije i sastoje uglavnom od zakona i zabrana. Tradicija ne menja ljude, već ih održava ukalupljenim. Međutim, i to je dobro za njih.

Institucionalna crkva kao tradicija je protivmera nesvesnoj razuzdanosti čovekovo, i samo zato je dobra. Ona uvek postaje zlo onda kada se prikazuje kao 'duhovnost' - jer se onda kolektivnim i nacionalnim interesima, koji sačinjavaju crkvu, pridaje duhovni značaj, što je apsurd koji uvek vodi u nasilje i genocid.

Sve religije (osim ranog budizma), a posebno judeo-hrišćanske, služe vladarima za kontrolu i manipulaciju ljudima. Ali od tog zla jedino je veće zlo da čovek koji je nesvestan bude pušten da radi šta hoće. Na taj način, indirektno, vladari pomažu nesvesnom čoveku - ne toliko da postane svestan, koliko da ne ide u štetu.

RELIGIOZNOST I VREME

U svom izvornom obliku religioznost je svet videla kakvim jeste, kao večnu sadašnjost. Zato je vreme merila ciklično, prema godišnjim dobima, i slavila obnovu života. Osnova religioznosti je bilo sunce i smena godišnjih doba je bilo stožer religijskih aktivnosti i slavlja. Zato je osnovni simboli bio kukasti krst koji je prikazivao smenu godišnjih doba.

Osnovna uloga judeo-hrišćanstva je da nadiđe ciklično obnavljanje uloge vremena i postavi ga u istorijsku linearnost ka cilju, a to znači da ga učini svesnim. Samo zahvaljujući hrišćanskom Zapadu ustanovljeno je jedinstveno merenje vremena svuda u svetu.

Vreme je osnovni modus postojanja na ovom svetu i zato svest o vremenu predstavlja osvešćenje bića. Ako se vremenski proces periodično mehanički obnavlja, ostaje nesvestan i nije moguće dovršenje dozrevanja postojanja kroz svest. Uostalom, ništa se ne može proizvesti ako se uvek ponavlja neki segment procesa proizvodnje, niti ikakav proces ima smisla (duha) ako ne daje rezultat. Iako cikličnost vremena pretpostavlja kosmološku celovitost postojanja i učestvovanje u njegovom savršenstvu, ono se mora ostvariti u svim dimenzijama i celo biće mora učestvovati u tome.

Za razliku od istočnjačkog shvatanja cikličnosti vremena (postojanja), Zapad je pod uticajem judeo-hrišćanstva bio izložen linearnom, istorijskom vremenu. On, se, zapravo, kreće po istom krugu bezvremene celine bića kao istočnjak (kuda bi inače?), ali s tom razlikom što to čini konkretno i objektivno kao po pravoj liniji, stopu po stopu. On iskušava svaki korak svoga hoda po liniji prirodnog ispoljavanja božanskog, zato je i mogao ta iskušenja objektivno da izrazi u svim detaljima, kroz umetnost i nauku. Ovaj hod po linearnom vremenu je postao suštinsko obeležje Zapada još u staroegipatskoj civilizaciji iz koje je, uostalom, i proizašlo ono suštinsko i najvrednije u judeo-hrišćanstvu.

Dakle, Istok vidi ceo krug, celinu, i ne želi da hoda linijom tog kruga; dok judeo-hrišćanski Zapad taj isti krug ne posmatra kao celinu već kao liniju koju treba da prođe korak po korak. To je ista linija kruga (celine) koju vidi i Istok ali odbija da se bavi njome kao radnim zadatkom. Istok se bavi celinom kao bezvremenom sadašnjošću a Zapad vreme posmatra linearno da bi celinu sagledao u svim detaljima.

Samo u linearnom vremenu mi možemo da ispoljimo sve mogućnosti božanske svesti naše duše na sve načine, sa svim detaljima.

Zapadnjak zaokruživanje vremenskog dozrevanja postojanja sprovodi u delo na najkonkretniji način, kroz alhemiju sopstvenog iskustva koje neminovno vodi kroz smrt i vaskrsenje. Doživljavajući svoj hod kroz razvoj kao pravolinijsko ostvarenje tokom vremena, on je izgubio iz vida iskonsku celinu postojanja, kakvu je sačuvao istočnjak u svojoj viziji, i postao je jednostran. Linearno postavljanje vremena je, međutim,

omogućilo da Zapad postane produktivan na fizičkom planu razvojem tehnike. Usavršavanje tehnike na Zapadu treba razumeti u skladu sa alhemijskom koncepcijom o dozrevanju bića ka svesti. Ona je, uostalom, u skladu s izvornim značenjem starogrčke reči *tehnos*, koja govori o načinu na koji se dopušta nečemu da se ispolji i postane, da iz skrivenosti pređe u neskriveno.

Konkretna događaja koji je započeo linearni hod po vremenu jeste pojava Isusa Hrista. Njome je inicirana istoričnost i vremenost ljudskog dozrevanja u božanskoj svesti. Isus je inicirao istorijski razvoj čovečanstva ka duhovnom probuđenju zato što je Buda dokazao da ono može da bude individualno ljudsko postignuće. Takođe je i usađena poruka da se duhovna autentičnost postiže kroz rad i istoriju, kroz umiranje 'starog' i rađanje 'novog' čoveka u čoveku, kroz vaskrsenje, tj. transcendenciju. Otuda se od njegove pojave meri istorijsko vreme.

Zato je od kukastog krsta, simbola ciklusa vremena, ostao samo krst⁴⁷ i na njegovo središte je postavljan čovek. Ideja je da čovek treba da vaskrsne, odnosno da nadiđe prirodnu uzročnost i uslovljenost, a ne da pasivno služi prirodnim ciklusima koji se ponavljaju. Isusov lik i delo zasnovani su na solarnoj simbolici zato da bi se pokazalo da cela priroda služi oslobođenju čovekovom, a ne njegovom porobljavanju.

Suštinska funkcija hrišćanstva je da vreme postavi u linearan poredak ka određenom cilju, za razliku od cikličnog obnavljanja karakterističnog za sve druge stare kulture. Ciklično posmatranje vremena odnosi se na prirodna zbivanja, i zavisnost od njih, dok je linearnost način da se vremenu dođe do kraja, da se transcendiraju. Zato je Isusovo delovanje sadržavalo smrt i vaskrsenje kao ključne elemente transcendencije.

Linearnost vremena izaziva razvoj tehnike, koja nije ništa drugo do alhemijsko usavršavanje prirode da bude podobna za prisustvo božanske svesti, njena težnja da nadiđe samu sebe. (Zato je otac moderne nauke, Isak Njutn, bio alhemičar.) Kao što individua mora bez odlaganja da ovlada svojim bićem i da usavrši svoj način postojanja kako bi bila podobna božanskoj svesti, tako i čovečanstvo mora da usavrši svoj način postojanja i da ovlada prirodom kako bi celo bilo podobno božanskoj svesti. Ekološke krize i zloupotrebe tehnike pokazuju koliko smo danas još uvek nezreli u tom ovladavanju.

Suština Hristove pojave je u sledećem: Bog koji je Apsolut, izvan kojeg ništa nije moguće, sam po sebi je čista svest koja sve omogućava. Kroz sve ispoljeno se i sam Bog projektuje u obliku individualnih duša koje se osvešćavaju sakupljanjem utisaka kroz sve ispoljene aspekte njega samoga, u obliku kosmosa i života. Na taj način on lično i konkretno iskušava odnosno afirmiše sve svoje aspekte, tj. samoga sebe iz aspekta nezavisne i samostalne individue. On tako sebe afirmiše s aspekta individualnog bića. Drugačije rečeno, sve ljudske duše su sam Bog koji je sebe tako projektovao da se objektivno spozna i kroz individualno iskustvo (zato se kaže da smo "stvoreni po njegovom liku") – jer on bez te projekcije sam sebe ne može objektivno da spozna kao što ni oko ne može sebe da vidi.

Zbog objektivnog sagledavanja potrebno je iskustvo izdvajanja. Mi smo bogovi na obuci samospoznaje. Zašto bi Bogu bila potrebna samospoznaja? Apsolut je uvek sam po sebi bezvremen, potpun i zato apstraktan. Zato mu treba afirmacija samoga sebe s druge strane, od strane (prividno) izdvojene i nezavisne individue koja će apsolutnu božansku suštinu spoznati sama od sebe, kroz iluziju vremena i samog procesa spoznavanja, svojom voljom, kao svoju volju i kao svoju suštinu. Tek kada individualna duša, izdvojena od božanske celine, svojom voljom i ličnom svešću spozna i prihvati božansku celinu, njeno ispoljavanje kroz život i postojanje postaje potpuno, savršeno i dovršeno.

To je pozadina arhetipa sina Božijeg koji vodi ljude u spasenje, i da Bog sebe projavljuje kroz svoga sina. Scena raspeća i vaskrsenja je arhetipski obrazac kristalizacije individue i njene transformacije u obliku 'žrtve' individue njenom inicijatičkom smrću na krstu. Krst predstavlja ishod diferencijacije svesti kroz sve elemente i dimenzije, i proces individuacije - nakon čega se rađa novi čovek: bogočovek, individualno oličenje Boga. Tako nastaje individua koja je lično i svojom voljom prepoznala svoju božansku prirodu.

Pre Hrista Božansko je bilo bezlični Apsolut nesvestan samoga sebe. Hrist je princip individuacije s kojim Božansko postaje objektivno i lično svesno samoga sebe.

Moglo bi se reći da je na neki način Bog sam sa sobom kreirao celu igru, sam se projektovao u zaborav sebe, kao u san, da bi tako, kao individualna duša, na najintimniji i najkonkretniji način lično iskušavao sve aspekte samoga sebe (da li je baš "sve dobro što je stvorio"/ispoljio). Zato *vedanta* sav projektovani kosmos smatra snom, iluzijom, a čovekovo probuđenje je bogospoznaja.

Budući da faza individuacije ima tako snažnu centripetalnu silu da se nikada sama od sebe ne bi oslobodila - to je faza ega - zato je Bog postavio svojevrsan budilnik u obliku Lucifera, anđela svetlonoše, kojeg je zadužio da odigra ulogu buditelja individue iz egoičke faze, da osvetljava ceo taj proces. Budući da je jedini ispravan način tog buđenja potpuno razumevanje te faze, buđenje iz nje moguće je samo putem pritisaka i prinude. Zato se događa stradanje čovekovo čiji ishod oličava Isus na krstu.

Lucifer svoj posao osvešćenja egoičke individuacije putem prinude i pritisaka obavlja na svim dimenzijama, na višim astralnim preko svojih demonskih sila, a na fizičkom planu preko svojih ljudskih hibrida, Iluminata (i njihovih slugu masona), koji inače obožavaju Lucifera za svoga Boga.

Otuda se čovek kroz patnju vaskrsenja budi u samospoznaji, i u spoznaji sebe spoznaje Boga u sebi i da je Bog sve. Time ujedno i Bog dovršava sopstvenu emanaciju u samospoznaji probuđenog čoveka.

Istorija se dovršava u svesnom, vaskrslom subjektu.

Da bi se ispravno razumelo vreme u religioznosti neophodno je razumeti eone. Eoni su vreme od 2.160 godina. Oni se zasnivaju na

precesiji. Precesija je kretanje tačke prolećne (ili jesenje) ravnodnevnicе usled laganog zaokretanja pravca zemljine ose. Osa zemljine rotacije napravi pun krug za 25.920 godina. To znači da ona traje 2.160 godina u jednom astrološkom znaku.

Oko 4.000 godine pre nove ere ušla je u sazvežđe Bika, tada je simbolika bika bila u centru verskog obožavanja (kriška civilizacija); oko 2.000 godine pre nove ere ušla je u sazvežđe Ovna, i tada je simbolika ovna bila u središtu (rimska civilizacija). U sazvežđe Riba je ušla pre oko 2.000 godina i astrološki simbol Riba je postao glavni simbol hrišćanstva. On treba da pripremi doba univerzalnog čoveka, Vodolije, koje sada nastupa.

Oduvek je sve bilo u ciklusima, ali oni se ne vrte u krug, u večno ponavljanje istoga. Samo umu koji je potpuno uslovljen prirodom izgleda da se priroda vrti u istom krugu. Istinski religiozan čovek, koji je transcendirao um, jasno vidi da je božanska promisao da ciklusi prirode služe razvoju svesnog subjekta, čoveka.

RAZNOLIKOSTI RELIGIJSKOG ISKUSTVA

Religija je u (svojoj idealnoj) suštini spoljašnja projekcija unutarnje stvarnosti. Ta projekcija ima svoj razvoj kao što ga ima i razvoj čovekov. Najstarije religije su Boga videle u svemu, kao duhovni izvor cele prirode, čovek je bio u jedinstvu sa prirodom i sa božanskim Duhom, ali u nesvesnom jedinstvu, nije imao objektivno znanje ni o prirodi, ni o božanskoj svesti koja omogućava prirodu, ni o samome sebi i svom položaju u svemu tome. Bilo je neophodno da čovek stekne individualnu svest o sebi, a rana nezrela svest o sebi uvek se izražava u formi ega, izdvojene individue, prividno otuđene od božanske celine i od prirode. Faza formiranja takvog ega kod ljudi izražavala se u odgovarajućoj projekciji Boga, a to je starozavetni Jehova. On predstavlja kompletnu projekciju otuđenja čoveka od prirode i od božanske celine, projekciju ega, i otuda bes i nasilje u njegovom delovanju, borba protiv neprijatelja koje vidi svuda i u svemu. Samo nesvesna individua otuđena od celine može biti nasilna, svest o jedinstvu ne dozvoljava borbu i sukobe ni sa čim, jer to bi bio sukob sa samim sobom.

Ideja Boga se u judeo-hrišćanstvu javljala na različite načine. Oni su poznati svakome ko poznaje istoriju religija i zato ćemo ih ovde prikazati samo ukratko.

Najstarija ideja Boga u judaizmu je bila elementarna, pripadala je području velikih elemenata. To je bila ideja Boga kao *tetragramatona*, četvoroslovne reči sačinjene od hebrejskih slova Jod, He, Vau, He. Ova formula, JHVH, predstavlja četvoropolni princip univerzalnog stvaranja sveta kroz četiri elementa: zemlje, vode, vatre i vazduha. Ona ujedno predstavlja sve dimenzije postojanja i može se reći da je takva ideja Boga bila usklađena sa stvaralačkim principom koji je zaista na delu u univerzumu. On je izražen u Kabali i u Mojsijevom „Postanju” ali samo na početku, u prvom poglavlju. Već od drugog poglavlja nestaje istinski princip stvaranja, čija je dinamika izražena kroz simboliku broja sedam, i Bog se prikazuje kao neorgansko biće, dakle, prelazi u područje astrala. On u antropomorfnom obličju šeta rajskom hladovinom i postavlja pitanja na koja ne zna odgovore (Post. 3. 8-9). To je tipičan opis neorganskog bivstvovanja i nije opis Tvorca već nekog bića koje ima ruke i noge.

Starozavetni Jehova je personifikacija formiranja ega u čovečanstvu. Zato je judaistička religija potpuno ograničena na telo i ego, svo njeno učenje svodi se na zbirku propisa šta se sme i ne sme raditi telom, na disciplinovanje ponašanja. Tada nije bilo drugog načina da se kultiviše primitivna svest ljudi i zato je tada njegova uloga bila pozitivna. To je važna faza prelaska čovekovog iz nesvesnog jedinstva s prirodom do njenog objektivnog osvešćenja, do božanske svesti. Tu je ulogu imala i hrišćanska crkva tokom ranog i srednjeg veka; pored svih loših osobina

ona je bila jedini način da se ljudski ego kultiviše i da se stvori jedinstvena građanska (evropska) kultura - koja je osnova za aktualizaciju božanske svesti na ovoj planeti. Faza formiranja ega je i za dete i za čovečanstvo vrlo važna, ego je štit koji omogućava duši da deluje u telu i u spoljnjem svetu, ego konkretizuje svest o iskustvima, bez ega čovek je poremećenog ponašanja i ne može konstruktivno da izrazi svest. Samo ispravan ego se može nadići; koliko je ego ispravniji toliko se lako nadilazi; nezreo i poremećen ego je najveća prepreka.

Sledeća viša faza ideje Boga nastaje pojavom Isusa Hrista. On je božansku svest otelotvorio u živu stvarnost sopstvenim bićem i tako ju je afirmisao na nivou ličnosti. Sa Isusom Bog dobija svoje najhumanije oličenje, postaje čovek. Ovo je hrišćansko stanovište koje zastupa i današnja crkva, ali ranohrišćansko i gnostičko stanovište jasnije je ukazivalo na činjenicu da je u Isusu Hristu Bog spasen od svoje demonske prirode (astralne tvorevine) i uzdignut na viši ontološki nivo. U Isusu Bog od bezlične i nehumane sile postaje ličnost, a njegova stvaralačka moć je ustanovljena kao ljubav - koja se prepoznaje jedino kada energija stvaranja postane svesna, a to postaje jedino u ličnosti. Zato se sa Isusom pravi razlika između Starog i Novog zaveta.⁴⁸

Suština Isusovog pojavljivanja i delovanja je u nadilaženju ega, ***u povezivanju čovekovog spoljašnjeg delovanja sa unutarnjom suštinom, sa božanskom dušom, u spajanju nebeskog i zemaljskog***. On je u svem svojem učenju i delanju prikazivao odnos unutarnje božanske duše i spoljašnjeg otelovljenog pojedinca. Pri tome je koristio pojmove Oca i Sina samo zato jer su ti pojmovi bili razumljivi u upotrebi toga doba i u sredini u kojoj je delovao.⁴⁹ On je kroz pružanje idealne vizije savršenog, autentičnog Čoveka začeo fundamentalno razlikovanje između prirodno-demonskog (*prakti*) i duhovnog u čoveku (*puruša*). Stoga je uporno izgonio demone iz obuzetih ljudi i sebe nazivao Sinom Čovečjim, da bi naglasio svoju različitost od tvorevina (sinova) demonskih, tj. neorganskih, astralnih (ili je to 'Čovečiji' njegova aluzija na *purušu* iz učenja *sânkhye*) i od demonskih hibrida (levitskih sveštenika). Mnoge njegove izjave sačuvane u *Gnostičkim jevanđeljima* (*Jevanđelje po Tomi*, *Knjiga Tomina*) savršeno ukazuju na jedinstvo čovekove ličnosti sa sveopštim principom stvaranja. O Bogu je svedočio ličnim primerom, govorio je o Njemu kao o Duhu i istini koja se ne nalazi u ovim ili onim hramovima. Zato je došao u sukob sa sveštenicima i hibridnim vladarima kojima je Bog bio i ostao nacionalni fetiš s kojim oni već tri hiljade godina uspešno stvaraju monopol i trguju ljudskim dušama.

Isusov lik i učenje predstavljaju najveće očuvanje interesa duše na ovoj planeti, dok duša živi na ovom svetu i sprovodi ulogu koju duše imaju na ovom svetu, a to je da prođu kroz proces materijalizacije i da doprinesu transformaciji prirode.

Isusovo učenje, kasnije i judeo-hrišćanska kultura prinude i pritiska, namenjeni su mladim dušama koje tek ulaze u proces inkarnacija.

Istočna crkva je pokušala da bude doslednija u diferencijaciji božanske svesti i zaštite interesa duše od Zapadne. Zato je i došlo do

odvajanja Rima od Vizantije (1054 god.). Istočna, Pravoslavna crkva je sačuvala predanje pravih Isusovih učenika o iskustvu duše na ovom svetu, značaju unutarnje molitve koja vodi monaha ka viđenju nestvorene svetlosti duše, u mističkoj teologiji je sačuvala razumevanje Isusovih reči da je Bog sloboda koja omogućava postojanje u celosti i da je zato on ljubav koja svojom energijom spasava sve tvorevine, svakog čoveka i celu prirodu. Pravoslavlje osuđuje greh, a ne grešnika. To je značenje jevrejske reči *cedaka*. Njen prevod na grčki bio je ispravan u pojmu *dikeosini* koji označava raspodelu dobara svima jednako, bez ikakvih razlika (Matej 20:1-16, Beseda na gori i dr.). Njenim lažnim prevođenjem na latinski pojam *justicia divina* daje se volji božjoj uski juridički smisao prizemne pravičnosti koja proizvodi sukob dobra i zla. Zahvaljujući njoj, pravednost božja svodi se na nasilje koje proizlazi iz političke i šizoidne predstave o dobru i zlu koja u prirodi ne postoji. Ali i to ima svoj razlog postojanja, naime, juridičkom osudom grešnika a ne samo greha, jača se prinuda na čoveka i otuda je katolička, a još više protestantska kultura materijalnog i društvenog uređenja postala daleko naprednija od pravoslavne, koja čoveku sve prašta po ugledu na 'dobrotu božiju', koja osuđuje greh a ne grešnika, i tako onemogućava disciplinu neophodnu za materijalno kultivisanje života. Ali zato, iako je zaostala u materijalnom, pravoslavna kultura je očuvala duševni razvoj. Suština pravoslavlja je u saobraženju i očuvanju čovekove duše u izrazu neuslovljene ljubavi i dobrote kojom Bog sve omogućava, izrazu s kojim je čovek najbliži Bogu. Suština zapadne, Rimske crkve je da kroz judeo-hrišćanstvo sprovede pritisak i prinudu na ljude da ispune proces materijalizacije duše kako bi se time ispunila transformacija prirode ka božanskoj svesti, odnosno sproveda svest Božanskog na ovom svetu. Oba metoda su potrebna, i pravoslavni i katolički, jer čovek ne sme da zaboravi na svoju dušu dok se bavi ovim svetom. Problem je samo u tome da nijedan metod ne postane jednostran i samodovoljan i da se ne suprotstavlja drugome. To se upravo događalo kroz istoriju. To će se događati sve dok čovek ne postane svestan svoje prave prirode i svoje prave uloge na ovom svetu.

Proces materijalizacije je negativan put za dušu, ali takav je plan za ovaj svet. On jeste težak, ali zato ima najveću vrednost. Nije mi poznato da ijedna druga planeta ima ovako vrednu ulogu kao Zemlja: da kroz čoveka potpuno sprovede svest Božanskog Apsoluta kroz sve aspekte postojanja i sve dimenzije.

Suštinski problem pravoslavlja i islama je što se drže samo jednog aspekta interesa duše, njene težnje ka transcendenciji, ka Božanskom kao svom izvoru, a zaboravlja razlog zašto je uopšte duša ovde, da je ona ovde da kroz čoveka sprovede svest Božanskog na celo postojanje, „da i na zemlji bude carstvo božije, kao što je i na nebu“. To sprovođenje božanskog prisustva na zemlju mora čovek da odradi kroz sebe, svojim delanjem, kada nauči sve procese stvaranja i rada u materiji, i sve fizičke zakone. Nikakvim molitvama niti ritualnim magijama neće "carstvo božije" pasti s neba.

Videli smo kako se ideja Boga u judeo-hrišćanskoj tradiciji razvijala od elementarnog principa stvaranja, preko demonizma, do njegovog nadilaženja u ličnosti Isusa Hrista.

Posle Isusa javila su se u hrišćanstvu bar četiri mistika koji su o njoj progovorili na drugačiji način, pokušavajući da je uzdignu na viši nivo, do višeg uma i svesti duše. Tako je razvijana dvojna koncepcija Boga: skrivenog i očitovanog. Ona je pokušavana u gnosticizmu i u delu Majstor Ekhearta koji je razlikovao Boga (koji odgovara svesti duše) i Božanskog (koji odgovara Apsolutu). Zatim, u delima sv. Dionizija Areopagita, Jakoba Bemea i Nikole Kuzanskog možemo zapaziti slutnje da je Bog nalik na neuslovljenost Apsoluta. Ali, ovo su jedini uzleti u više shvatanje smisla postojanja uopšte. Njihova apofatička teologija je primer najviše spoznaje koja se može izreći, ali se ipak ne može uvrstiti u doktrinu probuđenja jer je i dalje bila teologija, učenje o Bogu, dok govori o neuslovljenosti ni od čega. Tako svi završavaju u protivrečnosti 'nespoznatljivog saznanja' ili 'učenog neznanja' (*docta ignorantia*) o 'jedinstvu suprotnosti' (*coincidentia oppositorum*) 'Jednoga koji je sve i ništa od svega'.

To je dobro poznato na Istoku, naročito u budizmu, koji ne govori o Bogu i o ličnosti. Ne zato što ih ne poznaje ili negira, već što ih savršeno poznaje, i zato nadilazi u onome što je više od svega, u neuslovljenosti koja i Bogu i ličnosti omogućava da uopšte budu, i ujedno oslobađa od svega - u nirvani. Za razliku od hrišćanstva, dakle, budizam zna za ono što je iznad principa sveopšteg stvaranja i njemu teži. ***Budizam jedini direktno afirmiše najvišu svest duše.*** Zato je najbliži božanskoj svesti. Zato je njegova praksa duhovnog probuđenja istovetna cilju *sânkhya* i Patanjđalijeve yoge.

Izvorno Budino učenje predstavlja najdirektniji put oslobođenja duše i najčistije svedočenje duše o svojoj suštini, ali nezavisno od života duše na ovom svetu, nezavisno od uloge koju duše imaju na ovom svetu, a to je da prođu kroz proces rada i materijalizacije i da doprinesu transformaciji prirode.

Budizam je učenje namenjeno karmički najzrelijim dušama koje teže samo potpunom oslobođenju od ciklusa inkarnacija. Sam proces inkarnacija za potpuno samosvesne duše je patnja. Budizam je nauka o potpunom dozrevanju duše na ovom svetu i oslobađanju od svih iluzija ovog sveta. Zato je uslov za budizam napuštanje svetovnog života i odlazak u beskućnike.

Kada duša postane potpuno svesna sebe dok je u fizičkom telu, onda je čovek prosvetljen ili probuđen, hoda kao Buda, ponaša se i govori kao Buda, zna ko je bio pre fizičkog rođenja, ne samo šta je radio u prošlom životu, to mu je tada nevažno kao i tekući život, nego ko je u apsolutnom smislu. Takav čovek je oslobođen ovog sveta isto onako kao što je oslobođen svaki pravi budista, koji je u praksi sproveo Budino učenje o putu pročišćenja (meditacije i discipline). Tada on vidi svet iz perspektive duše tačno onako kako ga je Gotama Siddharta opisao kada je postao Buda nakon probuđenja u Boddhgaji. Budizam je jedina potpuno nenasilna religija prema svim osećajnim bićima samo zato što predstavlja jedino svedočenje potpuno osvešćene duše. Sve što je zapisano u izvornom

palijskom kanonu kao Budini govori i učenje, jeste svedočenje probuđene i oslobođene duše i kako ona vidi život u telu i u svetu, i kako da se oslobodi od svega toga što joj nije autentično i zato joj čini patnju. Suština tog učenja je da iz perspektive duše to sve 'nije moje, to nisam ja', počevši od tela, osećaja, do uma i sadržaja uma; da uvek bude svesna svega što čini telom, osećajima i umom; da uvek boravi na samom ulazu svojih čula.

Ali Buda nigde ne govori šta duša jeste upravo zato jer je njegovo svedočenje same prosvetljene duše. Zato ona ne može ništa da kaže o samoj sebi jer ona je izvor svega. Duša je izraz božanske svesti koja je neuslovljena i zato nema atributa, ne može se ni sa čim identifikovati, umom se može samo reći da je čista praznina jer to je najbliže istini sa stanovišta uma, iako nije sama istina, najmanje je pogrešno od bilo kakvog opisa. Praznina ili *sunyata* o kojoj Buda govori je zato opis duše, a ne neke stvarne praznine. Kada se na ovom svetu govori o duši, *sunyata*, praznina i *nirvana*⁵⁰ je najbolji kompromis sa umom i njegovoj moći razumevanja. Kao što ni oko ne može sebe da vidi, tako ni svedočenje duše o sebi ne može da opiše sebe, već samo šta nije i kako se oslobađa od svega što nije. Slikovito rečeno, um može da razume i ustanovi samo ono što vidi ispred sebe, a duša je uvek iza uma. Zato je potreban meditativan okret od uma ka Sebi samom, utrnuće uma, njegova praznina, i ta praznina uma je jedina praznina o kojoj se zapravo radi u budizmu, ta praznina uma je zapravo čistota i otvorenost kroz koju neuslovljena duša može da se izrazi na ovom svetu kroz um. Zato je suština Budinog učenja samo put pročišćenja (*visudhimaggo*) a ne i opis cilja puta. Buda zato nikada nije govorio o cilju već samo o putu, o srednjem putu između svih krajnosti, a to znači između materijalizma i idealizma, izvan dokazivanja Boga i duše i njihovog negiranja. Da budizam išta govori o duši i božanskom, bilo da ih afirmiše ili negira, to bi bio dokaz da on nije svedočenje same duše, i to ne bi bio srednji put. Time bi samo udovoljavao potrebama uma za opisivanjem i slepim držanjem za te opise. Tome teže sva druga učenja.

Zato što je bio istinski probuđen, Buda je samo govorio sa najvišeg stanovišta, samo onako kako probuđeni vide. Govoreći o *sunyata* ili praznini odnosno nepostojanju individualnog sopstva, hteo je zapravo da kaže da se u celom univerzumu ne događa apsolutno ništa - osim onoga što apsolut radi sam sebi. Ali on nije govorio o Apsolutu jer se on ne može predložiti ni na koji način jer nije predmetan niti nešto spolja. Apsolut smo mi sami, u svojoj suštini ili duši. Budući da ni vreme u Apsolutu ne postoji, ne može se ni reći da on nešto radi, pa ni sam sebi. A opet ne može se reći ni da ne radi, jer život ipak postoji. Stoga o stvarnosti ne može se reći ništa. Treba se samo probuditi u njoj.

Zato što je izvorni budizam najveće svedočenje o suštini duše dok je u telu, i predstavlja direktan put ka njenom oslobođenju i probuđenju za života dok je u telu, kao takav je predstavljao najveću prepreku planovima vladara da sprovedu proces materijalizacije duše putem judeo-hrišćanstva. Zato su oni, preko svojih masona i jezuita preuzeli na sebe posao prevođenja budističkog učenja sa izvornog Budinog jezika, *pali*, na Zapad i

zapadne jezike. To su, naravno, uradili tako da su pri prevođenju napravili suptilnu izmenu palijskog pojma *atta* koji odgovara sanskritskom *atman*, ali ne znači isto. *Atta* u palijskom jeziku je samo lična povratna zamenica i znači prosto Ja, sebe ili svoje, dok se značenje sanskritskog *atmana* proteže i na Jastvo ili Sopstvo koje odgovara pojmu duše na Zapadu. Tako su suštinu Budinog učenja koje stalno ponavlja *anatta*, a znači prosto 'to nisam ja' ili 'to nije moje' misleći na sve što je od tela i uma, koje uvek zatim nabraja kao sačinioce bića, jezuiti i masoni prevodili tako da znači da to nije moja duša ili moje Sopstvo, sa zaključkom da je sve nepostojano i prolazno, da stoga ništa nema trajno svojstvo, pa tako ni duša i da nje nema. Tako su od budizma napravili religiju bez duše, koja negira dušu, što nije tačno.

Budizam ništa ne negira već samo vodi u probuđenje. Probuđenje nije moguće sa bilo kakvom negacijom već samo sa najvišim razumevanjem prave prirode postojanja. Zapravo, sve što je Buda govorio u vezi *anatta* jeste isto ono što i kvantna fizika otkriva o materiji, govorio je protiv iluzije supstancijalnosti, materijalističke individualnosti i Ega, i protiv metafizičkog postavljanja Sopstva kao mentalne projekcije, što bi takođe bila iluzija.

Isto su učinili i sa drugim ključnim pojmom Budinog učenja, *cittam* prevodeći ga kao svest. Tačan prevod palijskog pojma *cittam* je očitavanje, mišljenje, aktivnosti uma. Oni su to preveli kao samu svest koja omogućava um i očitavanja, pa i samu budnost. Tako je Budino učenje postalo apsurdno kada u tim prevodima govori da treba 'dokinuti samu svest' da bi se dostigla nirvana. U originalu se misli da treba nadići um i mišljenje, a ne ukinuti samu svest koja je osnova budnosti i probuđenja o kome je učio. Šta je drugo buđenje ako ne osvešćenje? Kako bi svest mogla da ukine samu sebe, osim da postane nesvesna? Tako je 'dokinuće ili utrnuće same svesti' postalo osnova savremenog tumačenja cilja budizma, nirvane, kao utrnuća u ništavilu. Takođe i njegove kritike da je 'religija bez duše'. Taj apsurd iz lažnog prevođenja suštinskih pojmova ostao je, nažalost, neprepoznat kod svih savremenih akademskih tumača budizma. Danas masonski autori pokušavaju da dokažu da Buda nije ni postojao, da je mitska ličnost, i to samo na osnovu mitova koji su nastali vekovima posle Budinog života.

Zbog svega ovoga neupućeni danas tvrde da budizam negira ličnost i dušu, iako su Budini govori puni detaljnih uputstava kako postati potpuno svesna i integrisana ličnost, opisa šta duša čovekova doživljava posle smrti, ali ne zbog volje nekog Boga, već kao posledicu sopstvenih dela (*karma*). Sav budizam je u strogoj meditativnoj praksi, u stalnoj sabranosti pažnje ili osvešćenju, i svako ko to zna, potvrdiće da čovek ne može ni minuta sedeti miran, opušten i pažljiv (*buddhi*), ako nije celovita ličnost, i bez duševne zrelosti. Koliko je kao ličnost celovit i zreo, toliko je i sabran u budističkoj meditaciji. Celovitost ličnosti je u direktnoj uzročnoj vezi sa meditativnom sabranošću.

Celovitost ličnosti budizam podrazumeva i ne govori protiv nje, već o njenom iskustvu i nadilaženju, jer ličnost, kao centar kruga, ima vrlo

snažno privlačno dejstvo i kada bi se o njoj govorilo kao o cilju, što je slučaj u vedanti i hrišćanstvu, tada bi ona umesto da bude početak slobode, postala njen kraj.⁵¹ Buda nije govorio protiv duše i Boga, već samo da je svaka koncepcija duše i Boga pogrešna dok nismo celovita ličnost, da sve što možemo da zamislimo o bilo čemu nije ono *sámo*, da se ni na koji način ne može zamisliti ono što jeste - a pogotovo ne naša suština - jer to već jesmo. Treba samo da budemo ono što jesmo.

Svakim zamišljanjem samo projektujemo, odvajamo se i gubimo to što jesmo - uvek zamišljamo nešto što nismo. To je zbog vremena. Um projektuje vreme a naša suština je bezvremena sadašnjost. Zato sa umom i zamišljanjem uvek iskačemo iz bezvremene sadašnjosti i svoje autentičnosti u neko imaginarno vreme i postojanje. Zato je jedino upućivao na smirenje i utrnuće, na smirenje uma (tihovanje i sozercanje), na transcendenciju svih funkcija uma. Svaka predstava je prepreka za transcendenciju. ***Ne može se govoriti ni o čemu što je iznad uma jer se tako postiže kontraefekat.*** Sve iznad njega plod je iskustva transcendencije. Uostalom, sam pojam ličnosti na to upućuje: samo se lično može dosegnuti. Takođe i o budnosti: ne može je naučiti onaj ko nije budan, već se jedino može biti budan, ovde i sada.

Sve što je Buda govorio o sopstvu (pali: *atta*, sskt: *atman*) odnosi se na Ego i egoizam.⁵² Kao probuđen, on je vrlo dobro znao da svi odgovori koji čoveku pristižu gotovi spolja postižu kontraefekat, da čovek mora sam da dâ odgovor iz svoje spoznaje; da ništa tako lako ne prelazi u svoju suprotnost kao ličnost, naročito kada se sudi o njoj bez iskustva; da je većina ljudi zapravo nema i zato informaciju o njoj spontano smešta na niži nivo koji je njima dostupan, u čulni svet, pretvaraju je u ego. On je znao da se celovita ličnost može samo neposredno postati i to samo nakratko, faza celovite ličnosti je kratka, odmah zatim se nadilazi u nadličnu budnost, u predaju onome što sve (pa i ličnost) omogućava, u viši um i svest duše.

Budin cilj je bio ono najviše, i zato je odbacivao sve niže. Njegova apofaza je najdoslednija jer i ne pominje Boga, ili samo u negativnom kontekstu, iako mu je Brahma, vrhovni Bog, poznat ne samo iz predanja već i ličnog iskustva: Brahma je i zamolio Budu da objavi istinu svetu, kada je ovaj hteo da začuti nakon probuđenja. Ovde, dakle, imamo duhovit obrt: dok zapadni mistik moli Boga da mu se objavi, kao istina, Budu je sam Bog zamolio da objavi istinu.

Područje astrala prima sve koncepcije i mentalne projekcije i daje im živi oblik. Kao veliko ogledalo prirode astralni svet odražava sva očekivanja i stanja. Zato se predanom verniku svake religije 'javljaju' samo ona božanstva kojima on pripada - nikada tuđa. Značaj apofatičke teologije i budizma je u tome što imaju u vidu ovu činjenicu i svu pažnju ne stavljaju na spoznavanje onoga što jeste, već na uklanjanje svih takvih pokušaja. Samo tada, u tišini smirenog uma, *sámo* se otkriva ono što jeste.

Zaratustra afirmiše spoznaju višeg uma, jer samo ime Boga, Ahura Mazda, može se prevesti ne samo kao Vrhovna Mudrost, već i kao Najviša

Budnost. Mazdaizam je model religije koji teži istinskoj duhovnosti. Iz mazdaizma potiče ideja jednog vrhovnog Boga Tvorca, ideja vaskrsenja, eshatologija koja obećava sveopšte spasenje, mit o Spasiocu i objava Duha Svetoga. Tu su takođe razjašnjeni uticaji anđela, koje je kasnije preuzela judeo-hrišćanska tradicija, naročito crkva (zajedno sa ovim ostalim elementima), ne menjajući im čak ni neka imena, ali je degenerisala čovekovu slobodu izbora u načinu postojanja, koja je postojala u mazdaizmu, na ropsko služenje autoritetu. Mazdaizam je jedan od izvora judeo-hrišćanstva, koje nema ničeg originalnog u sebi.

Pored judeo-hrišćanstva na zapadu, Indija je na istoku još bolji primer demonističkih prevrata i uticaja. Tu su se svi ljudi koji se nisu priklanjali vladajućem sistemu religijskog ubeđenja proglašavali demonima (*asure*). Pokušaj da se nadiđe demonizam predstavlja Šankarina *advaita vedanta* i ona dopire do principa Sopstva. Nigde kao u Indiji razni filozofski i religijski pravci tako jasno ne izražavaju iskustva svesti, od krajnjeg materijalizma do najvišeg idealizma.

Naspram svega ovoga, budizam je u potpunosti posvećen probuđenju duše od svih uslovljavanja prirode. On je potpuno ostvarenje doktrine probuđenja pa se zato i naziva po njoj.

Dok se sve ostale religije mogu opravdano smatrati za programe kontrole uma, budizam je zbog svojih razlika od ostalih religija praksa deprogramiranja ili mentalna higijena. Zato budizam nije religija već nauka probuđenja.

Izvorno Isusovo učenje i gnosticizam predstavljaju najsavršenije učenje o prirodi duše ***dok je na ovom svetu*** i uslovljena telom i *karmom*, ali sa naglaskom na oslobođenje. Uspostavljanjem hrišćanske crkve i nametanjem judeo-hrišćanstva, uz korekciju gnostičkog učenja koje se odnosi na direktno oslobođenje i postavljanjem crkve kao posrednika na tom putu, hrišćanstvo je postalo put kojim se duše vode kroz proces materijalizacije s neophodnom prinudom i prisilom. To se nije odmah uspostavilo kroz katoličku crkvu, bilo je potrebno da se pojavi Reformacija, i posebno Calvinizam da postane glavna poluga u razvoju materijalne kulture Zapada i celog sveta, u sprezi sa masonerijom.⁵³

Izvorno Budino učenje predstavlja najsavršenije svedočenje o samoj duši nezavisno od inkarnacije i delovanja na ovom svetu, i o njenom direktnom oslobođenju od svake *karme* i inkarnacije. Kao takvo ono je neophodno ovom svetu kao baština, kao svetlost i put ka izlazu, i konačnom razrešenju *karme* i životne drame.

Na ovaj način Isus i Buddha se dopunjuju kao celina koja je potrebna dušama na ovom svetu.

Judaizam i islam služe tome da na ovom svetu izazivaju haos pojačavajući suprotnosti između nebeskog i zemaljskog tabora, koji će podstaći na brži razvoj duša.

Uloga Istoka je da čuva baštinu o duši i direktnom oslobođenju duše.

Uloga Zapada je da diktaturom judeo-hrišćanstva sprovede dušu kroz, za nju, negativan proces rada i materijalizacije, kako bi ovaj svet postao transformisan u božanskoj svesti, kako bi se pomoću prisustva duša svest božanskog sprovela kroz sve aspekte postojanja prirode. Jedan od početnih procesa u tom sprovođenju je i razvoj tehnologije. Zato je Zapad razvio materijalne tehnologije, a Istok sačuvao istinu o duši i tehnike transcendencije, tj. oslobođenja duše. Najveće civilizacije sveta bile su Kina i Indija, čak su i znale za neka najnaprednija tehnološka dostignuća, ali ih nisu koristile i dvadeseti vek su dočekale u blatu i taljigama jer nisu imale judeo-masone da im razviju materijalnu kulturu.

Spajanje Istoka i Zapada je već počelo, najpre kroz razvoj tehnologije i materijalne kulture na Istoku. Takođe i kroz upoznavanje Zapada sa duhovnom baštinom Istoka.

Istinska budućnost čovekova na ovom svetu počće tek kada se baštine Istoka i Zapada prepoznaju kao komplementarne i ujedine se u celovit razvoj života. Tada će prisustvo čoveka na ovom svetu biti celovito i autentično. Tek tada će čovek postati istinski kulturno biće. Čovek će znati ko je u svojoj transcendentalnoj suštini i šta treba da radi dok je ovde, znaće kako da svest svoje transcendentalne duše izrazi na ovom svetu sa naučnom preciznošću.

Našem umu je potrebno najviše naučno znanje, najviše znanje o prirodi, da bi ispravno mogao da prihvati svemoguću svest duše i izrazi je na ispravan način u skladu sa ovim svetom.

Samo tako će i razvoj moći nauke biti usklađen sa svemoći naše duše. Nauka će biti samo fizički izraz duše na ovom svetu. Nije moguće delovanje uma i nauke odvajati od pitanja duše i njenog delovanja na ovom svetu.

Možda nekome njihovo spajanje i usklađivanje deluje kao preterani idealizam i nemoguća misija, ali sav kaos na ovom svetu postoji samo zato jer se to odvaja.

ISPRAVNA RELIGIOZNOST JESTE ISPRAVNO RAZUMEVANJE MEĐU LJUDIMA

Sva božanska svest je jedna jedina u svem ispoljenom svetu, u svakom obliku. Samo se razlikuju individualni oblici u kojima se ona ispoljava, a to su svi oblici koji postoje, sva bića i ceo ovaj kosmos.

Jedna ista božanska svest je u svakom čoveku, samo se razlikuje njeno individualno ispoljavanje kroz karakter i temperament, individualno životno iskustvo, oblik tela i ličnost. Te razlike postoje samo radi bogatstva njenog izraza, ne radi odvajanja.

Ljudi stalno komuniciraju među sobom, ne samo rečima već mnogo više delima. Uvek kada se ljudi razumeju među sobom božanska svest je prepoznala samu sebe. Otuda osećaj blaženstva i ljubavi u ljudima koje uvek prati istinsko razumevanje. Prava ljubav nije ništa drugo do pravo razumevanje. Njihovo blaženstvo je blaženstvo blizine svesti duše kojoj su se zajedno približili. Čin ljubavi je uvek zajednička deoba svesti duše.

Uvek kada se ne razumeju to rađa patnju usled otuđenja, usled udaljavanja od svesti duše. Tu je onda na delu individualni um i subjektivna zatvorenost u telo.

Ovo je zakon: svako negativno i pogrešno delovanje i otuđenje je delo fizičkog uma i njegove prevage; svako ispravno i pozitivno delovanje i razumevanje nastaje usled blizine svesti duše i njene prevage.

Uvek kada se dvoje ljudi razumeju tada se božanska svest spaja sama sa sobom, Bog se ponovo spaja sa ovim svetom, Bog se tako ispoljava na ovom svetu. Razumevanje je spajanje jedne iste svesti koja je bila u različitim oblicima, u jednom i u drugom čoveku. Kao da zbog razdvajanja u različite oblike božanska svest pati i kada se spoji ponovo u razumevanju onda doživljava blaženstvo ljubavi. Zato je ljubav sjedinjenje dva odvojena oblika. Otuda zadovoljstvo i osećaj ispunjenosti u ljudima koji to sprovode. Za njih postoji samo ljubav. Kada je tu ljubav, sve razlike u ispoljenim oblicima nestaju.

Da biste bili ispravno religiozni treba samo da se trudite da ispravno razumete svoga bližnjeg. Ništa drugo nije potrebno. Naročito onoga ko pokazuje najviše nerazumevanja, on time najviše traži vašu pažnju. Ne prihvatajte njegovu logiku, ne povećavajte nerazumevanje već ga smanjujte. Nerazumevanje koje neko pokazuje prema vama posmatrajte kao simptom potrebe za razumevanjem.

Povećavanjem razumevanja među ljudima povećava se svest duše, a sa njom i prisustvo božanske svesti na ovom svetu. To je lakše nego što izgleda jer mi uvek i u svakom trenutku komuniciramo i opažamo, božanska svest uvek i svuda deluje kao sam život. Mi se učimo razumevanju uvek i u svakom trenutku. Svi naši životi se sastoje od učenja da komuniciramo i razumemo sebe i druge ljude, odnosno sebe kroz druge,

i druge usavršavanjem samoga sebe. Usled neuspeha rađamo se ponovo da bismo bolje naučili. Zato prestanite da ubijate sami sebe a i druge nerazumevanjem. Patite samo zbog nerazumevanja, a razumevanje vam je pred nosom sve vreme. To je sav ovaj život i kosmos.

Svaki trenutak života, svaki čin i delo postoje u svrhu razumevanja, ceo naš život, naše telo i svako delanje jeste u službi opažanja i razumevanja.

Celo naše telo je dizajnirano u svrhu opažanja i delanja. Opažanje i delanje su uzajamni. Opažanje postoji samo zbog potrebe za razumevanjem, a delanje samo zbog težnje da ispoljimo razumevanje.

Vaša dela govore o vama i vašem razumevanju. Pokažite svoje razumevanje svojim delima, ma kako to bilo malo i naizgled beznačajno.

Ne postoji beznačajno razumevanje. Svako je značajno i potrebno ovom svetu, da se bar malo ispravi i poboljša. Ne skrivajte svoje razumevanje za sebe. Uvek ga ispoljavajte, ali ga ne namećite! Jedan jedini razlog za patnju i negativnost na ovom svetu jeste nedostatak razumevanja među ljudima, i njegova pogrešna primena.

Najveće nerazumevanje jeste da je ono negde daleko, nedostižno, da mnogo treba da se uči da bi se steklo; da prvo treba da ga dobijete da biste ga ispoljili. Sve je suprotno od toga. Razumevanje je u osnovi ovoga postojanja. Kao izvor koji izbije gde god prorok udari štapom, tako i razumevanje izbija gde god postoji dobra volja i svest o tome da je **jedna ista svest u svima nama**, u samom životu. Setite se toga uvek kada se svađate sa nekim.

Nije teško prepoznati tu jednu istu božansku svest koja je u nama i u drugom čoveku, u svakom biću. Postoji samo jedan univerzalan način nadilaženja nerazumevanja i svakog sukoba među ljudima: prepoznavanje da je jedna ista božanska svest u svima nama.

Kako bi božanska svest uopšte mogla da bude različita kada smo svi svesna bića i svesni smo jednog istog života; kada celog svog života više od svega tražimo razumevanje i ljubav u drugima; kada svi zajedno živimo u jednom istom božanskom svetu!

NOVO INFORMATIČKO DOBA I RELIGIOZNOST

Globalno informatičko društvo zahteva i nov oblik religioznosti.

Tri su ključna događaja oblikovala razvoj savremene civilizacije.

Prvi je pojava hrišćanstva sa linearnim merenjem vremena.

Drugi je pojava savremene nauke sa osnivanjem Kraljevskog društva u Londonu 1660. godine (Royal Society of London) i objava Njutnovih *Principia* (Isaac Newton: *Philosophiae Naturalis Principia Mathematica*). S time je konačno započet razvoj nauke od osnove, i raskid sa mitskim i magijskim pogledom na svet.

Treći je ispoljavanje srpskog genija u liku Nikole Tesle.

Iako se Tesla pojavio pre otkrića kvantne fizike, on je u svom praktičnom radu preskočio sve netačne spekulacije fizičara i svoja otkrića zasnivao na fizici etra, koju su fizičari zvanično odbacili - i pored toga što su njegovi patentni zasnovani na fizici etra potpuno izmenili svet.

Informatičke tehnologije i telekomunikacije se zasnivaju na tri patenta Nikole Tesle iz 19. veka: jedan je bežični prenos signala i energije (mobilni telefoni), drugi su četiri oscilatorna kola u rezonanci (to je daljinsko upravljanje, bez čega nema satelita i navođenja) i treći je AND Logic Gate (I vrata ili I kapija), logičko kolo u svim kompjuterima za izbor frekvencija kojima se vrši trijaža tačnih i pogrešnih informacija. Pored toga, savremeni svet pokreću Teslini elektromotori, laseri i radio signali, a ceo svet osvetljavaju njegove sijalice.

To je učinilo svet globalnom zajednicom. Prvi put u istoriji.

Globalna informatička povezanost menja sve što smo ranije imali, uključujući i religioznost. Nije i ne može biti ista religioznost pre i posle Googla i smartfona.

Kultura življenja se ranije u velikoj meri zasnivala na sporom i teškom prenošenju informacija, a u još većoj meri na njihovom skrivanju. Ko je imao informacije i znanje taj je vladao ljudima. Informacije su u ranijem dobu bile rasparčane, iznošene u simboličnom obliku, danas se one iznose kompletne, to je bar omogućeno, iako se i danas skrivaju na druge načine.

Međutim, danas postoji drugi problem sa informacijama. Ranije su se one sporo prenosile, uglavnom preko ljudi, ali zato je njihova dubina bila mnogo veća. Ljudi su ranije mnogo dublje promišljali stvari, sve do božanskih dubina bića. Sve što znamo o Bogu i najdubljim tajnama života možemo da zahvalimo tim drevnim ljudima koji nisu imali internet. Znanje je pre svega zavisilo od ličnog iskustva. Ono je zavisilo od autoriteta onoga ko ga je iznosio i prenosio. Ljudi su komunicirali isključivo gledajući se oči u oči. Danas komuniciraju bez ikakvog kontakta, iako trenutno sa jednog kraja sveta na drugi. To informacijama daje veliku lažnost i plitkoću uprkos brzini. Danas se zahvaljujući brzini i dostupnosti sve više gubi

neposredna komunikacija. Nije kvalitet u brzini već u dubini. Brzina vrlo lako stvara iluziju dubine i kvaliteta. To koriste mediji koji se danas utrkuju i iznošenju informacija i dezinformacija jer znaju da se najviše prima prva vest, demantije niko ne čita.

Međutim, sve sazreva pa tako i ljudi postaju svesniji ovog problema. Vremenom će sasvim sigurno sazreti svest o ispravnosti informacija ma kako se brzo one prenosile.

Religioznost otkriva najveću dubinu čovekovog postojanja. U današnjem informatičkom dobu i religioznost mora da bude drugačija nego što je bila ranije. Spoljašnje forme religijskog izražavanja moraju da se menjaju, jednostavno zato jer postaju nepotrebne. Ranije su bile potrebne i u skladu sa svojim vremenom, sada nisu i zato postaju prepreka samoj svrsi svoga postojanja. Religioznost ide protiv sebe ako se ne menja u skladu sa vremenom, ako ostaje ista danas kao što je nekada bila.

Ovde ne mislimo na osavremenjavanje religija tako što se propovedi prenose preko radija i TV-a, što se crkva smešta u kamp prikolice i tako se "deli Isus" svima pored puta, što sve religijske aktivnosti postaju virtuelne i svima dostupne. Ovde mislimo na veću dostupnost dubine religioznosti. Bez razumevanja najdubljeg smisla religioznosti nastaje ista opasnost kao ona koja bi nastala kada bi nezreli i nesvesni ljudi dobili besplatnu energiju. Tada bi samo dobili energiju i moć da ostvare svoje nezrele zamisli i nastao bi kaos, totalna destrukcija. Ako se religioznost u starom obliku, u svojim spoljašnjim formama, može svima nametati putem globalne informatičke povezanosti, tada će se još više izgubiti njena dubina i smisao.

Zbog trenutnog prenošenja informacija neophodno je ispravno razumevanje religioznosti. Religioznost je ranije imala oblike kakve je imala upravo zbog sporog prenošenja informacija, zbog raznih prepreka. Takvi su bili fizički uslovi njenog prenošenja i održavanja, i ona je tome bila prilagođena. Danas stvari stoje drugačije, fizički uslovi za održavanje i prenošenje informacija su se promenili, prepreke su nestale, i vreme je da sama suština religioznosti izađe na videlo i postane jedini sadržaj religioznosti, vreme je da spoljašnje forme nestanu.

Spoljašnje forme religioznosti, a tu pre svega spadaju rituali, simboli, dogme, samo su odvajali ljude i sukobljavali ih jer su se zasnivali na teritorijalnoj i nacionalnoj ograničenosti - a ova se zasnivala na nedostatku informisanosti o drugim i drugačijim ljudima. Zbog informatičke odvojenosti u vremenu i prostoru ljudi nisu imali svest o drugima i zato su se sukobljavali. Najveći razvoj kultura se događao u njihovom mešanju.

I ovde postoji težnja da se nastavi sa obmanama, da se stvori jedna svetska religija koja bi bila mešavina spoljašnjih formi svih velikih religija.

Istinska religioznost budućnosti jeste ona koja se zasniva na univerzalnoj, božanskoj svesti ljudske duše.

Sve ranije forme religioznosti služile su samo tome da postepeno približe ljude toj svesti. Njihove spoljašnje forme danas su prepreke.

Pre dela Nikole Tesle to približavanje nije bilo moguće ostvariti na ovom svetu.

Njegova dela su zasnovana na fizici etra, a etar je upravo fizika svesti naše duše, božanske svesti. Fizika etra se zasniva na bezvremenoj sadašnjosti, za nju nema odvojenosti u vremenu i prostoru. Informatička povezanost nas približava božanskoj svesti u kojoj je sve povezano i prepoznato kao Jedno biće.⁵⁴

Takva promena se upravo sada događa. Usled te promene nastaju svi savremeni sukobi koji su u suštini civilizacijski sukobi, a civilizacijski sukobi nisu ništa drugo do sukobi vremena, otpor novom dobu. To je otpor da čovek bude zaista čovek, da se oslobodi starih iluzija. Svi savremeni sukobi zapravo odražavaju jednu istinu: čovek danas ne može da bude lažan čovek, ne može i ne sme da živi u iluzijama prošlosti, on sada mora da ispoljava samo svest svoje duše jer će usled brzine i transparentnosti informacija i dela odmah osetiti posledice, doći će u sukob sa bezvremenom sadašnjošću, koja je božanska svest, i sa spoljašnjim svetom. To je ono što vidimo kao vreme koje se ubrzava. Sve je manja odvojenost između uzroka i posledice.

Veća brzina informacija, jača moć delanja i brže suočavanje sa posledicama predstavlja naše uzdizanje i integrisanje sa višim dimenzijama (vazduh, etar, akaša). Tamo su vreme i prostor više sjedinjeni nego u nižim dimenzijama gde su pojave i objekti razdvojeni u vremenu i prostoru, kao što su na fizičkom planu. Kako su te više dimenzije u nama i mi smo sačinjeni od njih, to znači da sve bolje otkrivamo i spoznajemo višu svest, božansku prirodu, u nama i oko nas. Takva celovitost ne trpi nikakvu lažnost i delovanje koje nije autentično i usklađeno sa stvarnošću. Posledice se neposredno ispoljavaju.

To zahteva novo društveno uređenje koje neće biti zasnovano na posedima i teritoriji, kao u Rimskom pravu, već na izvornoj rodovskoj zajednici, a to ne znači povratak u kameno doba već potpunu slobodu u raspolaganju imovinom kao i informacijama, slobodu koja je zasnovana na pravom stanju stvari, na ljudskim vrednostima.

Nekada davno ljudi nisu mogli da opstanu drugačije nego da dele sve što imaju, da budu humani jedni prema drugima, jer su i u svom iskustvu kao i u svojoj religioznosti znali i osećali da žive u svetu koji je povezan u jednu jedinstvenu celinu. To je bila rodovska zajednica, u kojoj su se ljudi vrednovali samo po svojoj čovečnosti i delima. Svakako, oduvek je bilo i onih nezrelih koji nisu umeli da budu ljudi pa su sve što im treba otimali silom od onih koji su stvarali dobra.

Danas kada smo povezani u vremenu i prostoru neće biti drugog načina da opstanemo i prevaziđemo sav ovaj kaos nastao tokom razvoja, nego da prestanemo da otimamo jedni od drugih jer je razmak između uzroka i posledice sve manji, vreme i prostor se smanjuju; da opet postanemo ljudi kakvi jesmo u svojoj suštini, onakvi ljudi kakvim nas je religioznost učila da budemo: sinovi božiji, manifestacije božanske svesti.

Suština je u tome da ništa drugo ne možemo ni da budemo i sve vreme smo samo to, jer ništa ne postoji izvan božanske svesti.

Sva destruktivnost i sve nevolje, individualne i kolektivne, nastaju samo zato jer pokušavamo da budemo nešto što ne možemo da budemo, a imamo slobodu da to uporno pokušavamo. Logika svih naših problema je tako jednostavna.

Samo razumevanje svega ovoga može da nas zaustavi u svim nelogičnim i neprirodnim težnjama i da nas uskladi sa božanskom svešću koja je jedina stvarnost.

Ovaj priručnik bi trebao da doprinese tom razumevanju.

KAD ĆE BITI KRAJ SVETA

Ovo je pitanje koje najviše interesuje verske fanatike. Željno iščekuju da Bog u liku nebeskog teroriste uništi svet i sve grešnike, da kod sebe primi samo mali broj svojih istomišljenika. Kad god se približi datum sa okruglim brojevima spremaju se za Armagedon.

Odgovor je jednostavan: Ako ga verski fanatici sami ne izazovu, kraja sveta neće biti nikada.

Kao što svet nije nastao u vremenu, tako u vremenu neće ni nestati. O tome smo govorili na početku ove knjige, doduše apstraktno. Sada možemo to isto da iznesemo krajnje konkretno, i tako zaokružimo celu ovu priču.

Ovaj svet nije nastao "na početku vremena" već se svaki njegov trenutak, koji je uvek sadašnjost, sastoji iz vibracije božanskog iz ničega u nešto, iz prostora akaše ili kvantnog polja u oblik i masu. Svakog trenutka se to događa, ovde i sada. U celosti.

Kao što je Tesla rekao, ta prvobitna manifestacija je svetlost. Od njenih fotona nastaje masa i sav fizički svet i život.

Fotoni se stalno šire, ali ne haotično, bez razloga i cilja. Oni se stalno kreću najvećom brzinom jer se vraćaju svom izvoru, božanskom Apsolutu.

Gde svetlost nalazi svoj izvor?

Sigurno ne izvan univerzuma, već negde u njemu.

Niče je u *Zaratustri* rekao: "Sunce, ti velika zvezdo! Kakva bi bila tvoja sreća kada ne bi imala one kojima svetliš!". Njegove reči pojašnjava novija kosmološka teorija Jačeg antropičkog principa⁵⁵ koja tvrdi da univerzum postoji baš ovakav kakav jeste samo zato da bi formirao svesnog subjekta, čoveka. Da su fundamentalne kosmičke konstante samo malo drugačije, život ne bi postojao. Dakle, svetlost je stvorila kosmos i čoveka da bi se vratila svom božanskom izvoru kroz čoveka, kroz njegovu samospoznaju; dok čovek gleda zvezde njihova svetlost stiže u svoj izvor, postiže svoj cilj. Kada svetlost zvezda uđe u oči posmatrača i postane njegova svest o sebi, svrha ispoljavanja kosmosa je postignuta.

Ishod kosmosa je u čovekovo samospoznaji, u razumevanju kosmosa. Njegova samospoznaja se ne događa odjednom. Cela ljudska istorija i razvoj nju izgrađuju. Zato, dakle, postoji kultura, civilizacija i tehnika, da bi svetlost zvezda bila prepoznata kakva zaista jeste. Kada uđe u oko posmatrača ona je postigla svoj cilj, ali potrebno je da uđe u oko civilizovanog i osvešćenog posmatrača koji će moći da razume prirodu svetlosti, da prirodu postojanja prepozna kao božansku svest; kao čovekovu samosvest.

Krajnja svrha ispoljavanja božanske svetlosti jeste da se ona svesno prepozna u svemu, i u najmračnijem kutku univerzuma: a to je ljudski um koji misli da je odvojen i različit od Božanske svesti.

Svetlost i svest su jedno isto, prividno se razlikuju samo po tome što je svetlost na „početku“ ispoljavanja a svest na „kraju“. Svetlost omogućava sve pojave a svest prepoznavanje njihovog smisla.

Čovek je stvoren samo kao pogodno mesto u kome se taj događaj prepoznavanja može ostvariti.

Kada se to dogodi u čoveku, onda se bogospoznaja ispoljava kao lepota i samilost. To je krajnja svrha ispoljavanja univerzuma. To je cilj postojanja uopšte. Tada vreme staje. Više nije potrebno. Ispunilo je svoj svrhu. To osećamo uvek kada smo blaženi u samospoznaji.

Konačna svrha i "kraj sveta" događa se uvek onda kada ispoljimo razumevanje, bilo kakvo, malo ili veliko. Kada nečega postanemo svesni u potpunosti.

Kada tu svest podelimo onda se to doživljava kao radost, ljubav i kreativnost. Konačna svrha i "kraj sveta" počinju onda kada usled razumevanja oprostimo sve i pružimo ljubav i razumevanje, kada apsolutno sve vidimo i doživimo kao božansku kreativnost. Tada se Omega tačka okreće ka Alfa. Tada se carstvo nebesko spušta na zemlju, tada je volja božija na zemlji kao što je i na nebu. Tada nastupa kraj sveta kakvog znamo, sveta nemira i patnje.

Kada kažemo da se kraj sveta postiže kada ispoljimo razumevanje, to znači da je ceo kosmos nastao i postoji samo sa tim ciljem: da čovek dođe do razumevanja, do dobrote i samospoznaje. Ceo kosmos je pozorišna scena u kojoj čovek igra završni čin samospoznaje.

Svet nastaje kao ispoljavanje božanske ljubavi. Tek kada se božanska ljubav svesno ispolji kroz čoveka svet je ispunio svoju nameru.

Svet postoji kao nemir i nesklad. Kada se u čoveku stvori sklad i mir, tada je nemirnom svetu kraj.

Ovaj svet nastaje zaboravom svesti duše. To doživljavamo kao svoje rađanje u fizičkom telu. Kada spoznamo svest svoje duše dok smo u telu onda nestaje svet kao svet otuđenih objekata, i otkriva se kao božanska svest i prisutnost, tada je sve naše biće i suština.

Svet nestaje transcendencijom uma. U čoveku koji se smiri u meditaciji smiruje se ceo svet, u njemu sav univerzum dolazi do svoje konačne svrhe. Postaje svest. Otkriva se kao ljudska suština.

Dakle, jedini način da bude kraj sveta jeste da se probudimo u svojoj suštini, božanskoj duši.

Čovek je mikrokosmos. Nastanak deteta i kosmosa je ista stvar. Ako želite da spoznate tajnu nastanka kosmosa, dobro upoznajte dete. Ako želite da se svet u kome živite razvija ispravno, onda se ispravno ponašajte prema detetu.

Ako je čovek mikrokosmos, to znači da se ljudsko biće sastoji iz svih dimenzija od kojih se sastoji kosmos. O višim dimenzijama oduvek su učile tajne, ezoterične škole. To je učenje o „velikim elementima“ (zemlja, voda, vatra, vazduh i eter). Religije su objavljivale javno, egzoterično učenje o višim dimenzijama i o položaju ljudskog bića u njima, ali na način prikladan razumevanju velikog broja ljudi, putem mita, parabola i rituala.

Danas imamo i nauku koja uči samo o jednoj dimenziji egzistencije, o fizičkoj realnosti koja se u ezoteričnim školama predstavljala elementom zemlje. Nauka u svojoj suštini predstavlja temeljan metod osvešćenja

realnosti koji je univerzalno razumljiv i upotrebljiv. Zato nauka opravdano mora da započne svoj razvoj od fizičke realnosti. Ona je još uvek u toj svojoj početnoj fazi, više dimenzije još uvek ne priznaje ili ih samo naslućuje u nekim svojim oblastima.

Nauka, dakle, uči o fizičkoj realnosti a religije o višim dimenzijama. To je potrebno spojiti na ispravan način. Nauka treba da se razvija tako da se spoji sa ezoteričnim znanjem i religioznošću na takav način da objektivno upozna sve dimenzije egzistencije, ne samo fizičku.

Sa druge strane, religijska učenja treba da se oslobode nerealne imaginacije, mitologije, konzervativizma i ritualne magije i da se razvijaju tako da primene naučne metode pri razumevanju viših, nematerijalnih dimenzija.

Ljudsko biće mora da se osvesti i naučno i religiozno na svim planovima, u svim dimenzijama, celovito, a ne samo na jednom planu, i to najnižem, materijalnom.

Tada će religioznost biti naučno precizna, svima jasna i upotrebljiva a nauka će biti otvorena za sve dimenzije. Budući da se ljudi sastoje od viših dimenzija i nauka koja će biti otvorena za sve dimenzije ispravno će služiti dobrobiti ljudi.

Tada će i religijski ideali biti potpuno ostvareni, svima jasni i upotrebljivi, kao auto koji vozite, kao telefon u vašoj ruci. Svi ljudi na svetu moraju da ih upotrebljavaju na isti način jer se oni zasnivaju na prirodnim zakonima. Prirodni zakoni koje otkriva nauka su univerzalni, isti su za sve ljude i svi moraju da ih se pridržavaju da bi se održali u životu. Takvi su i pravi božanski zakoni. Budući da postoji više religijskih verovanja, zakona i morala, koji su često u međusobnom sukobu, i kojih se ni sami vernici ne pridržavaju, to ukazuje da takve religije ne počivaju na univerzalnim božanskim zakonima.

Dokle god postoje različite religije to je dokaz da one ne počivaju na univerzalnim božanskim zakonima. Dokle god postoji bilo kakav sukob među različitim vernicima to je dokaz da su oni u sukobu sa univerzalnim božanskim zakonima.

Religioznost će biti ispravna onda kada se zakonitosti viših dimenzija primene na fizičkom planu savršeno ispravno, svima razumljivo; kada spoznamo da su i religijski zakoni takođe prirodni zakoni, samo što nam nisu vidljivi, protežu se na nematerijalne dimenzije koje mi čulima ne opažamo.

Istinska religioznost mora biti zasnovana na zdravom razumu koji obuhvata celu prirodu, ne samo materijalnu već i sve njene više dimenzije.

Tada će "volja božija biti na zemlji kao što je i na nebu", odnosno na višim planovima.

Takva može biti samo kroz ljudsku svesnost.

Zapravo ljudska svesnost će biti usklađena sa božanskom, istinski religiozna, kada se probudi u stvarnosti da je volja božija uvek prisutna ovde i sada, svuda, da je ona u svemu što se ikada dogodilo, da drugačija ne može ni biti.

U stvarnosti, ništa drugo ne postoji - ni mi, ni svet, ni događaji - već samo božanska svest, koja je čist prostor u kojem se sve ostalo pojavljuje kao iluzija.

Ljudska svest će postati božanska kada prestane da sanja da je nešto drugo a ne božanska.

NAPOMENE

¹ Ovo takođe znači da materija nije ništa drugo nego samo svetlosni vrtlog fotona, energetskih čestica. Sve je ovo eksperimentalno dokazano. Svetlošću se može stvoriti elektron, proton i neutron. Njihovom daljom kombinacijom stvaraju se svi ostali elementi.

² O toj sveprisutnoj energiji govorio je Nikola Tesla kao o energiji etra. To je energija kvantnog polja. Drugi nazivi su 'energija nulte tačke', 'vakuuma', ili 'tamne materije'.

³ Svi znamo da se u Bibliji govori o stvaranju sveta. Izgleda da je neko u prošlosti izmenio taj tekst. Naime, istraživanja izvornog jezika kojim je Biblija pisana u originalu jasno pokazuju da se nigde u njoj ne govori o stvaranju sveta iz ničega, već samo o deobi već stvorenog, već postojećeg, o inteligentnom dizajnu.

Mauro Biglino u knjizi "Biblija nije sveta knjiga" (Mauro Biglino: La Bibbia non è un libro sacro. Orbassano, Italy, 2013.) otkriva nam rezultate tačnog prevoda Starog zaveta sa starohebrejskog jezika, iz mazoetskog teksta Codex Leningradensis. On je dokazao da stroga lingvistička analiza originalnih tekstova pokazuje da pojmovi 'Bog', 'večnost' i 'stvaranje' ne postoje u jeziku Starog zaveta; da su dela proroka nastala posle događaja o kojima su navodno prorokovali; da je prvih šest dana stvaranja u Bibliji prepisano iz sumerskog dela *Enumaeliš*, kao i priča o Noju i potopu; da Adam nije jedan čovek već ljudska vrsta; da se 'deset božijih zapovesti' nisu odnosile na sve ljude već samo na uređenje odnosa među pripadnicima jednog plemena, dok su ostale slobodno ubijali, pljačkali i varali. Ime Božije bilo je Elohim, što u prevodu znači "oni koji su došli s neba" ili "uzvišeni", i uvek je bilo u množini.

Od svih tih tekstova, koji su zapravo istorijske hronologije osvajanja vlasti jednog naroda na Bliskom istoku, sveštenici Rimske crkve su tek u srednjem veku stvorili teologiju sa sasvim drugačijim značenjem, onakvim kakav nam je danas poznat. Postoji suštinska razlika između izvornih tekstova Biblije i njihovog teološkog tumačenja. Kada danas prosečni vernik govori o Bibliji on zapravo ne govori o izvornom tekstu već o teološkim tumačenjima i dogmama koje su tom tekstu nametnute tek u srednjem veku. On uopšte ne poznaje pravi tekst Biblije.

⁴ Alternativa takvom Bogu jeste ili vera da je Bog veliki duh koga prizivamo svojim magijskim ritualima u crkvama, ili uverenje da je Bog zapravo bio neki moćan vanzemaljac koji je ovde davno došao, uradio svoj posao i otišao (možda zato jer je pre 2.000 godina imao aferu sa jednom devicom, i od tada svi pričaju o tome), ostavljajući nas same da se snalazimo kako znamo i umemo. Ni to nije loša ideja. Dokazi za to postoje u samoj Bibliji, kako je dokazao Mauro Biglino, i u drevnoj prošlosti. Ta ideja se može

skladno uklopiti sa ovom o kojoj ovde govorimo, ako razumemo da su i vanzemaljci deo iste božanske celine kao i mi. Uostalom, stvaranje ovakvog sveta je tehnički vrlo zahtevan posao, pogotovu jer je on zahtevao stvaranje celog sunčevog sistema, a ne samo Zemlje. To ne nastaje u trenutku kao čarobnim štapićem. Za takav posao i Bogu je bio potreban neki 'veliki graditelj', arhitekta sa naprednom tehnologijom. Ezoterično znanje nam govori da su oni zaista postojali i da su došli sa zvezdanog sistema Sirius. To potvrđuje i moje lično iskustvo sa njima.

⁵ Meister Eckhart: Deutsche predigten und traktate.

⁶ O Mesecu videti u mojoj knjizi "Mesec - Magnet za dušu".

⁷ Isha Schwaller de Lubicz, *Her-Bak: Egyptian Initiate* (New York: Inner Traditions International, 1978).

⁸ Između ostalih igara, ljudske duše su na ovaj svet donele i pozorišnu dramu kao podsetnik za principe delovanja na ovom svetu. Izvođenje drame u pozorištu, i kroz literaturu, jeste najveći podsetnik za ljudske duše dok su na ovom svetu u telima, zašto su ovde i šta treba da rade. Veliki pisci su stare, velike duše koje nas podsećaju ko smo. Vilijam Šekspir (čitaj: Francis Bacon) sve je to znao kada je zapisao: "Čitav svet je pozornica, na kojoj svako igra svoju ulogu".

⁹ The Good, the Bad and the Ugly. Genijalan film Segria Leone-a iz 1966 godine. Sva trojica se sreću na groblju koje je u obliku kruga, mandale, simbola Sopstva, božanske svesti. Takođe je u obliku amfiteatra, pozorišta naših života. Tu je zakopano blago koje svi traže, u bezimenom grobu koji simbolizuje svakog čoveka. Dobar (bezimeni, potencijalno svaki čovek) pobeđuje zlog, a loš ostaje da visi obešen tako da stoji samo na krstu, simbolu verskog morala, kao jedinoj potpori koja ga održava u životu. Na kraju i njega oslobađa iz milosrđa.

¹⁰ O tome svedoče mnogi zločinci (koji ne pripadaju organizovanom kriminalu) u ispovestima prilikom psihijatrijskih ispitivanja. Oni tada nisu imali vlast nad sobom, mnogi su čuli i glasove koji su ih navodili na zločin.

¹¹ Krajem devetnaestog veka osnivač psihologije kao nauke, Wilhelm Wundt, ustanovio je da ne postoji duša već samo psiha. On je izjednačio pojam duše sa psihom. Rad psihe je tumačio isključivo materijalnim uzrocima. Tako nauka radi i danas.

¹² Svet potpune otuđenosti ljudi na ovome svetu odlično je prikazao režiser Gaspar Noé u svojim filmovima "Seul contre tous", 1998. i "Irréversible", 2002.

¹³ U prvim izdanjima Enciklopedije Britanike postojalo je puno informacija o Velikoj Tartariji, pradomovini Starih Slovena koja se prostirala od Zapadne Evrope do Kine. U novijim izdanjima to je izbrisano. Vladarima koji vladaju pomoću obmana nije odgovaralo da se poznaje prava istorija.

¹⁴ Religioznost se ne može odvojiti od istorije ljudskog roda. Religioznost i istorija zajedno otkrivaju smisao čovekovog postojanja. Da bismo ispravno razumeli religioznost moramo ovde izneti i priču o čovekovom poreklu. I ona je svakako "nenaučna" kao što je to i sama religioznost, jednako fantastična, ali i čudesna i inspirativna. Zapravo, samo "alternativna" istorija omogućava smisleno povezivanje činjenica koje otkriva arheologija. Zvanična historiografija se u najvećoj meri ne zasniva na materijalnim činjenicama. Drevne ezoterične grupe u Rusiji i Srednjem Istoku imaju znanja o takvoj 'alternativnoj' istoriji. Ovde ćemo je ukratko izložiti da bi slika svega o čemu govorimo bila jasnija. Posebno zašto je čovek uopšte religiozan.

Ljudski rod nije prvobitno nastao na Zemlji, već u sazvežđu Lire. Tu se svest duše direktno ispoljavala u fizičkom univerzumu. Kada se dovoljno stabilizovala u ljudskom telu, oni su se odatle širili po kosmosu, ali vremenom su se degenerisali jer nisu razvijali kreativnost, samo su koristili stečeno znanje iz prošlosti. Stigli su i do Zemlje, i tu je nastavljeno njihovo propadanje praćeno međusobnim sukobima, i kada je posle jednog takvog sukoba propala Atlantida došli su do zaključka da više tako ne može, da će propasti do kraja ako nešto ne učine. Učinili su to da su od svoje genetike stvorili savremenog čoveka, nas, uklonili tragove svoje prošlosti (ne sve) podmetnuli lažne tragove da se ne vidi pravo poreklo čovekovo (praistorijski ljudi čije ostatke nalazimo), istrebili dinosauruse da ne bi smetali ljudima, i pokrenuli nov razvoj civilizacije od početka. U čoveka su usadili psihoenergetske centre (čakre) da bi svest bila čvrsto vezana za delovanje, svaka čakra odgovara stanju svesti, odnosno određenom delovanju, upotrebi energije, tako da ljudi ne mogu jedno da misle a drugo da rade bez posledica. Novom čoveku je promenjen DNK tako što mu je životni vek skraćen sa 800. godina na oko 80. To je učinjeno radi ubrzavanja duhovnog razvoja.

Mi smo stvoreni na ovom svetu sa ciljem da ljudski rod i ljudsku dušu vratimo izvornoj božanskoj svesti, radi ispravnog iskustva Omega tačke i pravilnog zaokruživanja sa Alfa.

Zato smo religiozni.

Da bi se ovaj veliki plan ostvario prvobitni ljudski rod se povukao sa scene, mnogi od njih su se integrisali sa novim čovekom i delovali su kao njegovi učitelji. Jedan od njih je bio i Isus Hrist, on je poticao iz tog drevnog roda. Neki su bili drevni kraljevi koji su živeli više vekova. Oni su postavili temelje ove naše, nove civilizacije.

Oni se nisu potpuno povukli i nestali. Većina je prirodno izumrla i tako ustupila mesto novom čoveku, a manjina elite je ostala skrivena do danas u podzemnim bazama na Tibetu, odakle deluju na razvoj ovoga sveta kao Veliko Belo Bratstvo.

Njihovo povlačenje trajalo je vekovima. Kada su se povlačili oni su ostavili smernice za duhovni i materijalni razvoj u budućnosti. To su učinili u Sredozemlju, na Indijskom poluostrvu, i u Kini.

U Sredozemlju su osnovali antičku kulturu koja je poslužila kao osnova za naučni i materijalni razvoj Evrope i savremenog sveta.

(Pravi tvorci antičke kulture bili su slovenski narodi koji su se nazivali Pelazgi i Anti. Otuda se njihova kultura naziva *anti*-čkom. Kritsko pismo kao i Etrursko protumačeni su pomoću staroslovenskog, tj. srpskog. Grčki i latinski jezik su veštački stvoreni da bi se odvojili od zajedničkog staroslovenskog (srpskog) jezika. Najveći grčki filolog i poznavalac starogrčkog jezika, Konstantínos Oiconómos (1780-1857) svedoči u svojim delima da grčki jezik vodi poreklo od staroslovenskog. Sva velika dela antičke književnosti i filozofije prevedena su sa staroslovenskog na grčki jezik tek u ranom srednjem veku; originali nisu dostupni. "Grčki mitovi" su tada izmišljeni, grčki bogovi su iskrivljeni prikazi staroslovenskih bogova. Savremeni Grci nemaju ničeg zajedničkog sa tvorcima antičke kulture. U antičkom dobu bilo je više genijalnih stvaraoca koji su dali osnove savremenoj civilizaciji i nauci; već dve hiljade godina nema ni jednog jedinog značajnog Grka. Savremeni Grci su naselili Peloponez iz Male Azije, kada su se Pelazgi i Anti povukli. Starosedeoci severnih delova Grčke bili su Srbi sve do početka dvadesetog veka kada su iz Turske u Grčku masovno preseljeni pravoslavni hrišćani koji nisu ni znali grčki jezik. Srbi su od tada proterivani iz Grčke na sever etnocidom, kulturocidom i genocidom. To je učinjeno uz pomoć Vatikana, Velike Britanije i Rusije. Granice savremene Grčke države veštački su i na silu proširivane na kongresima posle velikih ratova i to na račun srpskih starosedelaca. Inače pored Grčke, i sve druge države i narodi na Balkanu su veštačke tvorevine nastale na srpskom tlu nasilnom asimilacijom, etničkim čišćenjem i genocidom nad starosedeocima Srbima. Oni su danas ostali samo u maloj državi na Balkanu pod tim imenom. Nekada su bili većina u današnjoj Nemačkoj, Češkoj i Slovačkoj, danas, posle vekovne asimilacije i germanizacije, ima ih pod izvornim imenom kao Lužički Srbi, samo u Cottbus-u, Nemačka). Ostali Srbi su dobili nova imena, jezike i nacionalnosti po celoj Evropi. Sve se to skriva u duhu jačanja Omega tačke, sveta iluzije u kome živimo.)

U Indiji su ostavili tajnu ljudske duše, duhovnu baštinu u obliku Veda i Upanišada.

(Sever Indije i danas ima veliki procenat ljudi plave kose i očiju. Oni su potomci belih arijevaca pridošlih sa severozapada. Usled toga je nastao kastinski sistem, po kome su se beli brahmani razlikovali od tamnoputih starosedelaca. Zato je izvorni naziv za kaste u Indiji bio *varna*, tj. boja kože. Unuka indijskog pesnika Rabindranta Tagore, Alokánanda Miter, objavila

je knjigu o jeziku Arijevaca (sanskritu) i zaključila da je to starosrpski jezik i da su na njemu napisane Vede („Some similarities between serbocroat and bengali vocabulay“, 1980, Calcuta, India). Otkrila je u sanskritu 30 procenata današnjih srpskih reči. Isto otkrivaju i drugi istraživači. Ove činjenice o sanskritu potvrđuje i profesor na Harvardu, Anatolij Kljosov koji je, na osnovu istraživanja DNK ustanovio da danas u Indiji živi sto miliona potomaka Srba.)

U Kini su ostavili baštinu taoizma i razumevanje odnosa svesti i energije, tj. delovanja u harmoniji sa prirodom; usklađivanje svesti sa materijalnim svetom.

(Veliki kineski zid nisu izgradili Kinezi već Stari Sloveni koji su ratovali protiv Kineza pre 7.528 godina, i tada uspostavili mir. Od tada se računa staroslovenski kalendar. Nove delove zida izgradio je Mao Cedung u dvadesetom veku za pokazivanje turistima. Još postoje stari delovi zida koji se turistima ne pokazuju a koji imaju sasvim drugačiji način izgradnje, jednak onom koji imaju megaliti u ostalim delovima sveta, u Balbeku, Liban, u Maču Pikču, Peru itd. Ulaz za vojsku bio je sa severozapadne strane, a ne sa jugoistočne kao danas. Simbol *jina* i *janga* (Alfa i Omega) takođe nije kineski, najstariji je nađen na Balkanu u Vinčanskoj kulturi. ***Taoistička filozofija je data Kinezima na čuvanje.*** Lao Ce je po predanju bo zapadnjak koji je tekst Tao Te Ćing ostavio ***kada se vraćao na Zapad***, a zapadno od Kine je u to doba bila sloveno-arijevska teritorija. Svi drugi velikani kineske istorije imaju dobro poznatu biografiju, a o njemu se ne zna ništa, ime Lao Ce samo znači "stari mudrac". Najstariji arheološki nalazi u Kini pokazuju ostatke ljudi bele rase i plave i riđe kose, sa genetikom Starih Slovena. To se sve skriva.)

Sve to drevno znanje pohranjeno je za budućnost, za današnje vreme kada će se otkriti da nauka ne može biti odvojena niti otuđena od čoveka i samoga života. I to je praktično pokazao potomak tog starog roda, Nikola Tesla. Negativne sile, koje su vodile svet kroz iskušavanje negativnosti, istezanje Omega tačke, na sve načine su potiskivale istinitu istoriju ljudskog roda. Međutim, danas se drevno znanje budi i sve više otkriva - iako negativne sile usled svoje inercije i dalje rade svoj posao kao da smo u srednjem veku.

¹⁵ Navešćemo samo jedan primer. U Keopsovoj piramidi nalazi se Kraljeva odaja sa sarkofagom. Izmereno je pomoću lasera da su zidovi odaje savršeno ravni i paralelni sa odstupanjem od desetog dela milimetra. Zidovi sarkofaga takođe. Tako nešto nije moguće napraviti bez visoke tehnologije, još teže smestiti usred kompleksa ogromnih blokova od više desetina tona.

¹⁶ Etrurci su bili ogranak staroslovenskih naroda i sebe su nazivali Raseni. Današnja historiografija to ne potvrđuje jer se više bavi skrivanjem nego otkrivanjem istorije.

Kada je nastala Rimska država, Etrurci su ostali delimično asimilovani na severu Apeninskog poluostrva. Kada je Rim propao gradovi u severnom delu poluostrva, kao što su Firenca, Đenova i Venecija, doživeli su procvat upravo zahvaljujući Etrurskim starosedeocima. Oni su bili nosioci Renesanse, bili su tako uporni u obnavljanju antičke umetnosti i nauke zato jer je to bila njihova nauka i umetnost iz prošlosti. I danas je sever Italije veoma različit od juga po pitanju kulture i genetike.

Takođe se skriva da su svi toponimi zapadne Evrope pre dolaska hrišćanstva imali staroslovenske nazive. Tek u srednjem veku oni su sistematski menjani u skladu sa novoformiranim jezicima i narodima zapadne Evrope. Staroengleski, staronorveški i starošvedski jezik su takođe bili identični staroslovenskom jeziku koji se očuvao u srpskom jeziku do 19-tog veka. To je nekada bila jedna zajednička jezička osnova, od Balkana do Baltika, kada je došlo hrišćanstvo onda je razbijena na više novih jezika i imena naroda.

Sva staroslovenska plemena koja su živela na Balkanu i u Evropi Rimljani i Grci su nazivali Varvarima. Reč „varvarin“ potiče od stare srpske reči „barabar“, što znači jednakost i raspodela dobara svima podjednako, prema potrebi; ovo je osnova reči brat jer se sva imovina bratski delila sa svima. Vlast u Rimu i Grčkoj bila je zasnovana na imovini i vlasništvu robova. Zato su Rimljani i Grci drevne slovenske narode nazivali varvarima (barbarima) i tom pojmu davali negativan kontekst kao da su primitivci i divljaci. To je negativna propaganda koja se i danas koristi.

¹⁷ Kao odgovor na pitanje odakle Vatikanu, tačnije Jezuitima, znanje o društvenom inženjeringu sa kojim su mogli da planiraju stvaranje naroda i jezika vekovima unapred, podsetićemo na činjenicu da je postojanje visoke tehnologije u davnoj prošlosti činjenica. Bez poznavanja te činjenice nije moguće razumeti ništa od istorije. Uostalom, genetičari su došli do nesumnjivog zaključaka da naša DNK nije mogla da nastane prirodnim putem, evolucijom. Jednostavno su izračunali da sam kosmos nije dovoljno star da bi se spontanom evolucijom formirala naša DNK. Neko ju je stvorio inteligentnim dizajnom. Taj 'neko' je pored takvog znanja o stvaranju našeg tela sigurno imao i znanje o društvenom inženjeringu. O skrivanju drevne tehnologije čitaocima možemo preporučiti knjige Michael A. Cremo-a (Forbidden Archeology).

¹⁸ Ako vam ovo zvuči preterano osuđujuće, upoznajte se sa istorijom Rimske crkve, koliko su puta građani Rima silom proterivali Papu iz Rima zbog orgija i zločina u Vatikanu, zbog čega je Papa morao silom da se vraća u Rim i da uzme elitnu švajcarsku gardu da ga štiti - od građana Rima. Martin Luter je pokrenuo reformu crkve kada je došao u Vatikan i zgadio se kada je video šta se tamo radi.

¹⁹ Danas postoje i retki psihijatri koji ukazuju na problem vanjske opsjednutosti, kao što su Dr Morris Netherton, Dr. W. Baldwin, Dr Elisabeth Fiore, Irene Hickman. Detaljnije o tome videti u: CE-VI: Close Encounters of the Possession Kind by William J. Baldwin.

²⁰ O detaljima njihove vladavine možete se detaljno obavestiti u delima Davida Icke-a, posebno u njegovom delu *Najveća tajna* (*The Biggest Secret*). Takođe u delima Jordan Maxwell-a, Stewart Swerdlow-a (*Blue Blood, True Blood; Conflict & Creation*) i Antony C. Sutton-a. Međutim, kod njih nećete naći razlog i smisao postojanja svih zavera, kao što možete ovde, u ovoj knjizi.

²¹ Ideje za mnoge igre na ovaj svet donele su naše duše, kako bi služile za podsećanje na principe delovanja božanske svesti. Tome služi i bilijar u spomenutom kontekstu, da pokaže spontano kretanje dok se događaji ne osveste i tako neutrališu. Rulet je napravljen prema zlatnom preseku i on prikazuje osnovne ritmove vibracija kvantnog polja, etra ili akaše. Dečija igra žmurke pokazuje osnovni princip zaborava svesti o sebi prilikom inkarnacije duše u telo, i njeno ponovno otkrivanje; kako jedna božanska svest, podeljena u mnoštvo naših duša, igra žmurke sama sa sobom. Srpska folklorna igra "kolo" pokazuje ciklično kretanje planeta, prostora i vremena.

²² Videti dela Dr. Michael Newton-a, i knjige Raymond-a Moody-a: *Život poslije života* (*Life After Life*, 1977) i *Svetlost s one strane života*. (*The Light Beyond*, 1988).

²³ Ona danas ne postoji, islam ju je uništio. G. I. Gurdjieff ju je delimično rekonstruisao i preneo na Zapad.

²⁴ Prema svedočenju bivšeg Jezuite, dr Alberto Romero Rivere, Vatikan je stvorio islam da bi pokorio drevno znanje (sufizam) među starim narodima na Srednjem Istoku, i Arapima koji nisu hteli niti mogli da prime hrišćanstvo. Rimski crkva je organizovala i finansirala prva osvajanja muslimana. O tome postoje dokazi u Vatikanu. Islam se, međutim, odvojio i osamostalio. Prema jednoj izjavi bivšeg iranskog Šaha Reze Pahlavija postoje dokazi iz doba Muhameda da je Rimski crkva učestvovala u kreiranju islama. Oni su u Saudijskoj Arabiji i Iranu, ali se skrivaju od javnosti.

²⁵ U delu „A Lexicon of Freemasonry“, iz 1860. godine, Albert G. Mackey pojmove malja i dleta definiše na sledeći način: „Dleto - Jedan od radnih alata učenika i simbol efekta obrazovanja ljudskog uma. Umetnik pomoću ovog instrumenta daje formu i pravilnost bezobličnoj kamenoj masi. Na isti način edukacija, obrađivanjem ideja i glačanjem grubih misli,

pretvaraju neukog divljaka u civilizovano biće. Malj - Jedan od radnih alata koji ima svoju simboliku i uči nas da ispravljamo nepravilnosti naših naravi, i kao prosvetljeni um, obuzdamo težnje ka neobuzdanim ambicijama, prevaziđemo zlo koje nose zavist i zloba, obuzdamo izlive besa.“

²⁶ Po rečima Heraklitovim: „Probuđeni ljudi žive u jednom zajedničkom i opštem svetu, dok oni koji spavaju žive svaki u svome posebnom.” (Fragmenti, I, 89)

²⁷ "Kako smo mi čudna bića: sedimo u paklu, na dnu tame, samo zato što se plašimo svoje sopstvene besmrtnosti." Rumi.

²⁸ Postoje ljudi koji su imali kliničku smrt ali nisu doživeli ništa od toga, ne sećaju se ničega, ili im je sve prošlo kao košmarni san. To su ljudi kojima iz nekih karmičkih razloga nije bilo dato da dožive istinu koja se ovde opisuje, oni iz nekih razloga još uvek treba da ostanu u svojim iluzijama, zbog potrebe rada na svojoj zrelosti, da im ne budu dati neki odgovori pre vremena, jer do njih sami moraju doći.

²⁹ To je metafora iz Tao Te Ćinga. Govori da je fizičko telo samo sredstvo za izražavanje božanske svesti, nije jedina realnost koja postoji. Drugim rečima priroda izgleda gruba i surova prema životu ali samo zato jer je ne vidimo celu, sve dimenzije dešavanja, više uzroke.

³⁰ To sigurno nije i vaš način, zato ne pokušavajte ovo kod kuće, da izazivate sudbinu imitirajući ovde pročitano. Radije pokušajte da prepoznate na koje sve načine svest vaše duše pokušava da stupi u kontakt sa vama, na koje načine vam je do sada spasla život a vi to niste ni primećili, ili ste ostali pri nekom materijalističkom ubeđenju i objašnjenju. To nisu uvek bila neka čuda, kao u mom slučaju, već pre neka jednostavna dešavanja, možda je delovala kroz nečiju važnu reč, gest ljubavi i razumevanja, običan događaj ili sinhronicitet koji vam nije delovao mnogo čudno. Duša više voli da deluje suptilno, kao pesnik da stvara poeziju od događaja, nego da brutalno čini čuda, telekineze i dematerijalizacije. To je potrebno samo prigrlupim i tvrdoglavim, kao što sam onda bio ja.

³¹ Ovo je otkrio Royal Raymond Rife sredinom prošlog veka i uspešno je pomoću frekvencija lečio najteže bolesti. Njegovo otkriće je zato farmaceutska industrija zaplenila i njemu uništila karijeru. Alopatska medicina uopšte ne govori o fiziološkoj regulaciji, iako je to najvažnije pitanje za izlečenje organizma, kako se organizam sam isceljuje, jer svaka bolest nastaje poremećajem ćelijske regulacije. Ćelije regulišu svoj rad i razmenjuju informacije sa celim telom preko svoje membrane koja je savršeno osetljiva na elektromagnetne vibracije, i najmanji signal deluje na

membranu ćelije. To se događa putem svetlosti. Naše ćelije svetle u mraku. Naša DNK takođe. Hormoni prenose informacije ćelijama preko svetlosnih signala. Biohemijski procesi našeg tela zasnivaju se na elektromagnetizmu.

³² Kako deluje omega tačka vidi se po tome što postoje vernici kojima je um tako pomračen lažnom religioznošću da gledanje u sunce osuđuju kao satanističku delatnost, gledanje u sunce smatraju za obožavanje Lucifera jer sunčevu svetlost poistovećuju sa Luciferom. Zaista, Satana samo takve vernike želi da ima, koji se sami odriču svetlosti života. Nisu samo vernici ovako naklonjeni sataninom mraku. Postoje i svetovni ljudi kojima je um pomračen lažnom naukom i veruju da je sunčeva svetlost štetna, koji malo ljudi stavljaju tamne naočari za sunce.

Gledanje u sunce nije samo hinduističko znanje. Poznavali su ga i mnogi stari narodi, na primer, Indijanci, starosedeoce Balkana, Srbi itd.

³³ Svakako, ne vaskrsavaju svi apstinenti već samo oni koji rade na sebi ka tom cilju. Bez ispunjenja ovog energetskog uslova neće uspeti.

³⁴ Zato je Isus navodno rođen baš 25 decembra, kada počinje novi ciklus ovoga kruženja. Isus je u potpunosti oličenje solarnog principa.

Ne nadajte se da sve ovo možete da doživite ispijanjem DMT u ritualu sa šamanom. Moraćete meditacijom da osvestite celo svoje biće i da kroz praksu razumete suštinu tanstre, sa kojom ćete sačuvati svoju energiju najmanje godinu dana, da se ne troši na niže centre već da se kreće samo naviše. Energija se sama automatski kreće naviše ako se ne troši kroz niže čakre. Stvar je tako banalno jednostavna da ćete se smeјati od muke kada jednom vaskrsnete. Pevaćete kao na kraju filma Monty Python's Life of Brian.

³⁵ Da biste razumeli ezoterično značenje izreka i priča iz Novog Zaveta upoznajte se sa radovima učenika G. I. Gurđijeva, Maurice Nicoll i Rebecca Nottingham. I svakako se upoznajte sa astroteologijom.

³⁶ Videti knjigu Mircea Eliadea "Sveto i profano" (Mircea Eliade: *The Sacred and the Profane: The Nature of Religion*, Harper Torchbooks, New York, 1961.)

³⁷ O tome videti delo *Misterija katedrala* od Fulcanelli-ja (Beograd, Rad, 2007). Fulcanelli: *Le Mystère des Cathédrales* (The Mystery of the Cathedrals), 1926.

³⁸ Detaljnije o otkrivanju ovih pravilnih magnetnih linija Zemlje videti u radovima Ivan P. Sanderson-a, Nikolai Goncharov-a, Vyacheslav Morozov-a i Valery Makarov-a, Bruce Cathie, William Becker i Bethe Hagens, R. Buckminster Fuller-a. Službeni termin njihove finalne rešetke Zemlje je

Unified Vector Geometry (UVG) 120 Polyhedron, takođe nazvan i "Zemaljska zvezda".

³⁹ R.A. Schwaller de Lubicz: *The Temple in Man. Sacred Architecture and the Perfect Man*.

⁴⁰ Ako ste napredniji čitalac, uzmite knjigu "Biologija verovanja" od Brusa Liptona (Bruce Lipton: *The Biology of Belief – Unleashing the Power of Consciousness*, 2005.).

⁴¹ Svest duše kod Rusa je ogromna, kao i njihove zemlja. Zato su oni sposobni za najveće podvige u korist čovečanstva, najgenijalnija ostvarenja. Međutim. Ona je takođe i nesvesna sebe same, kao i prave prirode ovoga sveta. Zato je jednako problematična za ovaj svet i civilizaciju, nekontrolisana i zato ponekad i destruktivna. Svoje nerazumevanje ovoga sveta često utapa u alkoholu. Pre boljševičke revolucije, koju su izveli zapadni masoni i cionisti, Rusija je bila prepuna pseudo-hrišćanskih sekti najmračnijeg tipa, koje su svoju suštinu zasnivale na otporu prema svakom civilizacijskom razvoju. Boljševička revolucija je bila najveće zlo koje se dogodilo ruskom narodu, ali da nje nije bilo danas bi oni bili u još goroj situaciji, a zbog njih i ceo svet. Boljševička i komunistička diktatura je spustila njihovu svest na ovaj svet, sprovela je materijalizaciju svesti duše na najgrublji način. Naravno, opravdano je pitanje da li je tako grub način bio potreban, ali, nažalost, nigde nema dugmeta za fino podešavanje tako velikih svetskih procesa.

⁴² Nisu samo toaleti došli u Indiju sa Zapada, već su i svu duhovnu kulturu zasnovanu na sanskritu (Vede, Upanišade, Ajurveda, Joga, Samkhja) na indijski potkontinent doneli Arijevc. Ovo se uči na vedskim univerzitetima, da su Vede doneli „beli mudraci sa severa“. Sanskrit nije jezik Hindusa, oni ga nazivaju „jezikom bogova“ i nikada ga nisu prihvatili Arijevc. Nisu hindusi. Na kraju krajeva, nemoguće je logično povezati duhovnost zasnovanu na sanskritu sa teškim nedostatkom civilizacijskog uređenja koji vidimo na ulicama Indije. Isti narod nije mogao da stvori takav kontrast. Čak ni zbog britanske vladavine. Međutim, hindu nacionalisti falsifikuju istoriju tako što prisvajaju sve što je na tlu Indije od davnina (poput Barabar pećina u državi Bihar, koje je i danas nemoguće izgraditi najsavremenijom tehnologijom) kao da je njihova tekovina. Jedina stvar koja je prvobitno pripadala Hindusima bilo je fanatično obožavanje oko 3.000 demona kao da su pravi bogovi. Nasleđe sanskrita veoma je obogatilo kulturu hindusa ali nijedna kultura nije ispravna ako se zasniva na falsifikatima istorije.

⁴³ Možda nekome ova poređenja sa kulturom življenja izgledaju kao omalovažavanje siromašnih zemalja i naroda. Ovde govorimo o

oblikovanju mentaliteta putem religioznosti, čemu nas religije uče. Rezultati tih učenja su očigledni na svakom koraku. O tim rezultatima ovde je reč.

⁴⁴ Ovde se možemo podsetiti likova iz popularne serije Twin Peaks, Lucy Brennan (Kimmy Robertson) i Deputy Andy Brennan (Harry Goaz) i postaviti sebi pitanje da li je David Lynch njihove likove namerno prikazao kao nespretne karikature da bi kroz umetnički izraz istakao otuđeni, pragmatični svet gde su iskrenost i dobrota neuobičajeni, ili da bi se samo narugao prostodušnosti i iskrenosti takvih likova.

⁴⁵ Takav program vaspitavanja otvoreno je izneo Albert Pajk u svom delu "Moral i dogma" (Albert Pike: Morals and dogma) još 1872 godine. U pismu Đuzepeu Maciniju (Giuseppe Mazzini) detaljno je opisao Prvi i Drugi svetski rat i treći rat protiv muslimana, u kome će da stradaju i ortodoksni Jevreji. On je i danas vodeći programer američkih masona.

⁴⁶ Đordano Bruno je spaljen na lomači 17.02.1600, zato što je u svome delu "O uzroku, principu i jednom" (Cause, Principle and Unity) tvrdio: "Dakle, svemir je jedan, beskonačan, nepomičan. Kažem da je apsolutna mogućnost jedna, jedan je akt, jedna je forma ili duša, jedna je materija ili telo, jedna je stvar, jedno je biće, jedno je najveće i izvrsno koje ne može da se shvati i zato se ne može definisati i odrediti, a time je beskonačno i bezgranično i, prema tome, nepomično. Ne menja mesto, jer ne postoji ništa van njega gde bi se mogao preneti, jer je on sve. Ne rađa, jer ne postoji drugo biće, koje bi on mogao želeći ili čekati, jer ima u sebi sve što postoji. Ne raspada se, jer nema ništa drugo u šta bi se pretvorio, jer je on sve. Ne može da se smanji ili raste, jer je beskonačan, i kao što mu se ne može dodati, tako se od njega ne može ni oduzeti, jer beskonačno nema delove koji bi se mogli meriti. On se ne može drugačije postaviti jer nema spoljne stvari koja bi mu smetala i koja bi izazivala u njemu neku naklonost. Sem toga, pošto obuhvata sve suprotnosti u svom biću u jedinstvu i u skladu, i ne može imati nikakvu naklonost prema drugom i novom biću ili nekom drugom načinu postojanja; on ne može biti podložan nikakvoj vrsti promene, niti može da ima suprotnosti ili nešto različito od sebe što bi ga izmenilo, jer je u njemu sve skladno. On nije materija jer nije uobličen niti se može uobličiti; nije završen, niti se može završiti. Nije forma, jer ne obuhvata niti oblikuje nešto drugo, pošto je on sve: najveće, jedno, univerzalno. On nije merljiv, niti je mera. Ne obuhvata sve, jer nije veći od sebe, nije obuhvaćen sobom, jer je manji od sebe. Ne upoređuje se, jer nije nešto i nešto drugo, već jedno i isto. Pošto je isto i jedno, on nema u sebi biće i biće; i kako nema biće i biće, nema deo i deo; i pošto nema deo i deo, nije složen. On je do te mere granica da nije granica; do te mere forma da nije forma; do te mere materija, da nije materija; do te mere duša, da nije duša; jer je on bez razlike sve to, i zato je jedno – svemir je jedan."

⁴⁷ Tek u četvrtom veku je izmišljen krst u hrišćanskoj crkvi. Dotle je glavni simbol hrišćana bio astrološki znak Ribe, i drvo.

⁴⁸ O toj razlici najbolje svedoče reči iz Prve poslanice Jovana Bogoslova 4.12-13: „Boga niko nikada nije video (spolja): (tek) ako ljubimo jedni druge (spoznajemo da) Bog u nama prebiva, i ljubav je (tada) njegova savršena u nama. Po ovome znamo da u Bogu prebivamo, i Bog u nama, što nam je dao (dušu) od Duha svojega.“ Tu nema ni traga nebeskom tiraninu i masovnom ubici iz Mojsijevog Petoknjižja.

⁴⁹ Vladar Starog Egipta se nazivao Sin božiji. Tek su mu savremeni tumači hijeroglifa nametnuli naziv Faraon.

⁵⁰ Sanskritska reč *nirvana* se sastoji od korena *va(na)* što znači »duvati« i prefiksa *ni(r)* što znači »van, bez, izvan«. Prefiks *nir* ispred imenice često ukazuje na nedostatak ili odsustvo onoga što reč označava. Obično se *nirvana* prevodi kao »ugasnuće, utrnuće«. Pali reč *nibbana* se vezuje za glagol *nibati* ("hladiti duvanjem") i prevodi se kao ugasnuće, poput gašenja sveće duvanjem. Ovaj termin znači gašenje vatre, hlađenje i smiraj. „Hlađenje“ se ovde odnosi na stanje „ohlađenosti“ od „groznice“ žudnje, mržnje i neznanja, tri glavna zla u budizmu.

⁵¹ O svim zamkama ovakvih mentalnih projekcija videti u knjizi J. Krišnamurti: Duh i sloboda, (The First and Last Freedom) O kraju metafizike ličnosti govori sam pojam vedante koji znači „kraj znanja“, a takođe i hrišćanstvo, koje s vaskrsenjem upućuje jedino na transcendenciju.

⁵² Okosnica Budinog učenja o „srednjem putu“ zasniva se na pobijanju i nadilaženju dva zastranjenja: materijalističkog opstanka (*uccheda-vado*) koje se svršava materijalnim uništenjem; i idealističkog uverenja u večnost nematerijalnog („nebeskog“) opstanka (*sassata-vado*). Srednji put vodi ka celovitoj ličnosti i višem umu, ka budnosti.

⁵³ Da ne bude zabune: katolička crkva i masonerija su u potpunom jedinstvu, samo se lažno predstavljaju javnosti kao da su različiti i čak suprotstavljeni. Jezuitski general je šef svim masonima.

⁵⁴ Nikola Tesla je toga bio svestan kada je napisao: "Aristotel je učio da u vasioni postoji nepokretna *entelehija* koja sve pokreće i misao je njen glavni atribut. Isto tako ja sam ubeđen da je ceo svemir objedinjen kako u materijalnom tako i u duhovnom pogledu. Postoji u vasioni neko jezgro otkuda mi dobijamo svu snagu, sva nadahnuća, ono nas večno privlači, ja osećam njegovu moć i vrednosti koje ono emituje celoj vasioni i time je

održava u skladu. Ja nisam prodro u tajnu toga jezgra, ali znam da postoji i kada hoću da mu pridam kakav materijalni atribut, onda mislim da je to SVETLOST, a kada pokušavam da ga shvatim duhovno onda je to LEPOTA I SAMILOST. Onaj koji nosi u sebi tu veru oseća se snažan, rad mu čini radost jer se i sam oseća jednim tonom u sveopštoj harmoniji."

Takođe je rekao: "Onoga dana kada nauka počne da proučava nematerijalne pojave (delanje svesti duše), za jednu deceniju će postići više nego za sve prethodne vekove postojanja."

⁵⁵ The strong anthropic principle (SAP) John D. Barrow: The Anthropic Cosmological Principle, 1986.